

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · cinquè període · sèrie P · número 105

Ple del Parlament

Sessió 58, tercera i darrera reunió, divendres 24 de juliol de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat 302-00222/12	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia per a garantir el dret a l'habitatge 302-00223/12	11
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics autonòmics 302-00224/12	20
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes, els reptes i les oportunitats digitals arran de la pandèmia de Covid-19 302-00225/12	29
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la transparència, les eines de control democràtic i el compromís contra la corrupció 302-00226/12	38
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política general i les prioritats de país 302-00227/12	46
Projecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determinats conflictes familiars, i de modificació de la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat (continuació) 200-00013/12	56
Proposició de llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de la modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència (continuació) 202-00070/12	68
Projecte de llei de restabliment del complement de productivitat variable del personal estatutari de l'Institut Català de la Salut i Proposició de llei del servei d'atenció pública a la salut bucodental i de creació del Programa d'atenció dental infantil a Catalunya (debat de delegació de la competència legislativa plena) 200-00008/12 i 202-00040/12	78
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat (continuació) 302-00222/12	84

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia per a garantir el dret a l'habitatge (continuació) 302-00223/12	84
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics autonòmics (continuació) 302-00224/12	85
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes, els reptes i les oportunitats digitals arran de la pandèmia de Covid-19 (continuació) 302-00225/12	85
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la transparència, les eines de control democràtic i el compromís contra la corrupció (continuació) 302-00226/12	86
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política general i les prioritats de país (continuació) 302-00227/12	87
Projecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determinats conflictes familiars, i de modificació de la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat (continuació) 200-00013/12	87
Proposició de llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de la modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència (continuació) 202-00070/12	89
Projecte de llei de restabliment del complement de productivitat variable del personal estatutari de l'Institut Català de la Salut (debat de delegació de la competència legislativa plena) (continuació) 200-00008/12	90
Proposició de llei del servei d'atenció pública a la salut bucodental i de creació del Programa d'atenció dental infantil a Catalunya (debat de delegació de la competència legislativa plena) (continuació) 202-00040/12	90
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes, els reptes i les oportunitats digitals arran de la pandèmia de Covid-19 (continuació) 302-00225/12	91
Proposició de llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de la modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència (continuació) 202-00070/12	91

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 58.3

La sessió, suspesa el dia 22 de juliol, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, els secretaris primer i segon i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Justícia i de Polítiques Digitals i Administració Pública.

El president

Reprenem la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat

302-00222/12

I ho fem amb el vintè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat, interpellació formulada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per presentar-la té la paraula el diputat senyor Carles Castillo. Endavant.

Carles Castillo Rosique

Bé; molt bon dia tots i a totes, moltíssimes gràcies als que ens acompanyen. Aquesta és una moció que deriva d'una interpellació que, per cert, va molestar en aquell moment bastant el conseller. No preteníem molestar, preteníem fer una moció, diguem-ne, arregladeta, senzilla, però, sobretot, veient una sèrie de problemes i de qüestions que no s'havien fet del tot l'adequadament que s'havien d'haver fet durant la pandèmia, sobretot, de cara al Cos de Mossos d'Esquadra, de cara al Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya, que són dos cossos que sempre es deixen la pell a nivell personal, i nosaltres creiem que hem de garantir-los, doncs, una protecció adequada per poder realitzar el seu treball en condicions adequades, i aquesta era la nostra humil pretensió, i d'aquí surt aquesta moció, amb la que hem pretès això, bàsicament aprendre dels errors.

No es tractava ni molt menys de ficar el dit a l'ull a ningú ni de remarcar les coses que no han sortit bé, sinó d'aprendre dels errors i que no ens tornin a passar aquelles coses que no s'han fet prou bé, sobretot, ja ho dic, encaminades a protegir, a cuidar la gent del Cos dels Mossos d'Esquadra, la gent del Cos de Bombers de la Generalitat.

Alguns dels punts que hem aconseguit aprovar –moltes gràcies, per cert, també als companys d'altres grups parlamentaris que han aportat les seves esmenes–, algun dels punts..., destacaré algun dels punts. Doncs, per exemple, que el Departament d'Interior disposi d'un estoc de material d'autoprotecció adequat, almenys per tres mesos, per a tots els cossos d'emergència; subministrar una formació teòrica i pràctica suficient i adequada en matèria preventiva de riscos biològics, bacteriològics i de salut pública, o, per exemple, una cosa que nosaltres creiem també molt bàsica, i que sembla que avui també s'aprovarà i creiem que és important, que es consideri temps efectiu de treball tota mesura derivada de la prevenció de riscos laborals, tant del Cos de Mossos d'Esquadra com del Cos de Bombers, com pot ser formació al treballador, temps d'espera per fer-se una prova de PCR per tornar a la feina. I, per tant, que aquest temps de prevenció de riscos laborals, doncs, no computi en el romanent d'hores a tornar a l'Administració.

També hem volgut tenir en compte, diguem-ne, una situació molt pròpia dels municipis costaners a l'estiu, que és que hi ha una problemàtica molt evident que cal

reforçar les plantilles dels Mossos d'Esquadra en aquells municipis que incrementen moltíssim la seva població durant un temps molt curt.

I també una mesura que ens ha agradat és l'esmena –després acabarem de comentar les esmenes–, l'esmena dels companys de comuns, un tema també important, que és retornar –un tema que ja s'ha parlat diverses vegades també en aquesta cambra– als respectius ajuntaments els imports íntegres de les sancions que hagin imposat les policies locals o les guàrdies urbanes com a resultat de l'aplicació de l'estat d'alarma. Creiem que també és un tema important de què s'ha de parlar i que s'ha d'acabar de negociar amb els ajuntaments que rebin aquests diners, que és un treball que han acabat fent les policies locals i les guàrdies urbanes.

Res més. Aquestes eren les nostres pretensions, ja ho dic: aprendre principalment dels errors que s'han comès, no ficar el dit a l'ull ni molt menys, i protegir aquelles persones que ens protegeixen a nosaltres i que tenen un plus de dedicació personal, molt per damunt del que seria professionalment exigible i, per tant, nosaltres creiem que això s'ha de tenir molt en compte.

Moltíssimes gràcies; res més.

El president

Gràcies, diputat. Per posicionar-se i defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor Marc Parés. Endavant.

Marc Parés Franzi

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades, conseller. Bé, jo vull començar la meva intervenció, amb el motiu que ens ocupa, doncs, llançant un missatge de suport i d'agraïment, no?, a totes les persones que han contribuït a fer front a aquesta situació, i especialment al Cos dels Mossos d'Esquadra, de policies locals, de Bombers, així com a tot el voluntariat de Protecció Civil i les múltiples organitzacions socials que aquests dies sabem que s'hi han deixat la pell.

Vull agrair també al diputat Castillo la iniciativa de la moció i la bona predisposició a acceptar la nostra esmena. I bé, entrant en el contingut, que ja els avanço que el nostre grup està d'acord amb tots els punts que es plantegen i que, per tant, votarà íntegrament a favor de la moció, doncs bé, vostès ens comencen la moció amb tres punts en què fan referència a mesures preventives i d'autoprotecció per als casos d'emergència. Ens parlen de les EPIs, de formació de protocols, mesures amb les quals nosaltres estem plenament d'acord.

I aquí sí que volem recordar que a l'inici de l'emergència sanitària els serveis d'emergències, i especialment els Mossos d'Esquadra, doncs, van estar altament desprotegits, especialment pel que feia referència a mascaretes i a testos. Creiem que hi va haver un problema de manca de previsió, perquè sabem, perquè els sindicats ens ho havien explicat, que ja al mes de gener havien advertit, quan aleshores la pandèmia estava a la Xina, doncs, que podia arribar aquí a Catalunya i que calia preveure les mesures d'autoprotecció, i això no es va fer. Doncs ara, en moment en el que estem, i veient el que hem viscut, creiem que és important, com fa aquesta moció posar-ho sobre la taula. Ens preocupava també o ens preocupa que durant el pic de la pandèmia vam tenir molts mossos d'esquadra en situació d'aïllament, perquè no se'ls podia fer els testos. De fet, més de 1.400 mossos en situació d'aïllament en ple pic. Entenem que això s'ha anat corregint amb la realització dels testos, i també aquesta moció, doncs, preveu alguns punts al respecte.

Després ens parlen vostès en els punts 4 i 5 de la necessitat de planificar i de fer ho de manera participada amb els sindicats, cosa que també compartim i que també ens porta a algun dels aprenentatges que hauríem d'aprendre de com s'ha gestionat la pandèmia, perquè, quan es va iniciar el confinament de la conca d'Òdena, es va activar un dispositiu específic a través del qual es modificaven els quadrants dels agents, passant d'un dispositiu 4 per 2, quatre dies treballant dotze hores i dos de

descans, a un nou dispositiu, que es va mantenir fins al 30 de març, en el qual els sindicats el que deien era, o alertaven, que aquest nou dispositiu, que pretenia, com lògicament és comprensible, augmentar l'operativitat del cos, no era l'adequat per a una emergència sanitària, ja que sobreexposava els agents i augmentava el risc de contagi. Per tant, la necessitat de planificar conjuntament amb els sindicats és un altre punt que compartim.

A continuació vostès, en els punt 6, 7 i 8 de la moció, s'aparten de la gestió de l'emergència sanitària com feien els altres punts i hi incorporen altres elements amb els quals podem estar-hi més o menys d'acord, però que ja els dic que hi votarem a favor, però sí que desvien el focus de la moció, que fins aquí era sobre la gestió de l'emergència sanitària, i situa en altres qüestions que tenen a veure més amb la seguretat ciutadana, i ens parlen de més mossos, més bombers, reforç de la presència policial als municipis costaners, de convocar les juntes de seguretat locals allà on hagin augmentat els delictes.

Bé, són punts que compartim, però que, en tot cas, sí que creiem que ens porten a fer una reflexió vinculant-ho amb la gestió de l'emergència, que és que nosaltres creiem que aquesta crisi també ens ha de servir per repensar el que entenem per seguretat i quin model de seguretat volem, no? De fet, a la Comissió d'Interior hem estat durant mesos, abans de la pandèmia vam estar parlant de qüestions que giraven al voltant de la seguretat, entesa com una qüestió merament individual i molt lligada als béns i a la propietat, no? Parlàvem d'augment de furt, de petits delictes, dels manters, de l'ocupació d'habitatges, etcètera. I creiem que aquesta crisi ens ha de portar, doncs, a entendre la seguretat des d'una perspectiva molt més col·lectiva, amb noves amenaces que no s'han de gestionar o no s'han d'abordar des d'una perspectiva merament individual, sinó col·lectiva, i redefinint el concepte de seguretat al voltant de l'emergència. I, per tant, amb una nova llei d'emergències i abocant més recursos a protecció civil i a gestió d'emergències.

I també –i amb això acabo– ens hem de replantejar-ho des d'un punt de vista de la proximitat, és a dir, com la resposta d'una crisi que és global, però que té efectes clarament locals i que requereix que hi responguem des de la proximitat. I aquí ve la nostra esmena que presentàvem, que no vam entendre que el que vam debatre en el passat Ple, com la recaptació de les sancions que es derivin de les denúncies interposades durant l'estat d'alarma per part de les policies locals i guàrdies urbanes, doncs, que no reverteixin sobre els municipis. Per tant, reclamem una major implicació dels municipis i retornar aquests recursos als ajuntaments pertinents.

Res més. Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Núria Picas. Endavant.

Núria Picas Albets

Gràcies, president. Diputades, diputats, conseller..., bé, abans de començar la meva intervenció, m'agradaria manifestar el meu suport a qui va ser la presidenta del nostre Parlament, Carme Forcadell, per la injustícia que està vivint per part del Tribunal Suprem i més que re, doncs, vull parlar de set de venjança. Per tant, tot el meu suport des d'aquí per a la Carme.

I, bé, avui comencem amb una moció sobre polítiques de seguretat, una seguretat que està a l'ordre del dia. Venim d'aquests darrers mesos que hem patit i seguim patint una situació del tot excepcional, on un dels col·lectius que han estat al peu del canó és..., són els cossos d'emergències de Catalunya, i en aquest cas el Cos de Mossos d'Esquadra i el Cos de Bombers i Bombers de la Generalitat...; dos cossos, com ha dit el diputat Castillo, que s'hi deixen la pell, cossos que segueixen treballant cada dia donant la cara a primera línia en una feina ja per si complicada, però si, a més a més, hi sumem una pandèmia global, doncs, que ha comportat una crisi sani-

tària arreu del món, la situació encara es fa més complicada. I aquí a Catalunya creiem que és del tot necessari dotar-los de material d'autoprotecció i formar-los sobre la protecció de riscos biològics, bacteriològics i de la salut pública per tal que estiguin protegits en el desenvolupament de les seves funcions.

Tenint en compte que els cossos d'emergència es troben en situacions tan ariscades, amb contacte directe amb una gran multitud de persones, aquests han de comptar amb protocols i mesures que els permetin saber sobretot com actuar davant de cada situació i com autoprotegir-se i han de tenir molt clar que un brot en una comissaria o un brot en un parc de bombers pot comportar greus problemes en el territori.

Un dels punts d'aquesta moció, que hi votarem a favor, bé, de fet votarem a favor de tota la moció, però volem estar agraïts al diputat Castillo per haver acceptat la nostra esmena al punt número 8, doncs, un dels punts a destacar és que no ens podem quedar en una simple prevenció per evitar els contagis entre aquests cossos d'emergència. Així doncs, en aquest cas, en el cas que malauradament hi hagi algun contagi o alguna sospita que comporti el confinament preventiu d'algun dels seus membres, en aquest cas l'Administració ha de comptabilitzar com a temps de treball efectiu, així com també el temps que es dedica a la formació i el temps que destina la persona a portar a terme mesures de prevenció de riscos. Per tant, considerar temps efectiu de treball tota mesura derivada de riscos laborals.

Dir també que l'actuació de l'Administració amb els cossos d'emergència no pot ser unilateral, ha de tenir en compte la realitat dels membres d'aquests cossos a través dels seus sindicats i ha de comptar amb una estreta coordinació amb els ajuntaments, és a dir, amb el món local, que ha de ser partícip de totes les mesures que es portin a terme des del departament. És per això que les juntes locals de seguretat són tan i tan importants. És necessari atendre la realitat concreta d'aquells municipis on hi hagi un augment significatiu de delictes, com és el cas ara, els mesos d'estiu, a tota la línia costanera del nostre país. I només amb una actuació coordinada entre els ens locals, els òrgans jurisdiccionals i el Departament d'Interior es podrà afrontar de la manera més justa i eficient l'augment de la delictivitat que han patit alguns d'aquests municipis. Per tant, seguir treballant en aquest sentit i en aquesta bona línia de treball coordinada.

I per acabar, tal com he dit a l'inici de la meva intervenció, ens trobem en una situació excepcional i l'Administració ha d'estar a l'alçada, i prevenir possibles riscos cap a aquells col·lectius amb un contacte més estret amb la ciutadania i ajudar-los a fer front a la pandèmia. Per tant, reforçar els cossos d'emergència amb més actius i sobretot en aquells municipis on més fa falta, de manera coordinada amb el món local.

I ja per acabar, per últim, agrair, doncs, l'esforç ingent dels nostres cossos d'emergència. I per part nostra treballar per protegir aquests col·lectius, que al cap i a la fi són ells qui ens acaben protegint a nosaltres.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Jean Castel.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... En primer lloc, diputat Castillo, agrair-li la presentació d'aquesta moció, que ja li vaig trucar de seguida, a la seva presentació, per recordar-li, no?..., que era un copia y pega de muchas de las propuestas aprobadas por Ciudadanos hace..., pocos plenos atrás. Pero también agradecerle los puntos y agradecerle el entendimiento que hemos tenido queriendo acotar, cuando hablábamos de jubilaciones incorporando la segunda actividad..., cuenta pendiente de diferentes gobiernos, la segunda actividad que se aplica a un decreto

que conocemos, y no una ley. También agradecerle que cuando hablábamos de donde ha habido significación, problemas, las pruebas PCR, por supuesto, diputado... Y agradecerle también todo el decálogo de buenas intenciones.

Ya le avanzo: ¿cómo no puede ser un votar a favor cuando la reivindicación es Ciudadanos hasta la saciedad? Una por una las ha defendido tanto en pleno como en comisión. Ya le avanzo un voto favorable.

Pero hoy quiero hacer una lectura, una lectura dirigida a los grupos parlamentarios que dan apoyo al Gobierno. Hemos oído..., usted hablaba, diputado Castillo, de errores. Yo creo que le tendríamos que llamar «oportunidades perdidas», porque los errores son cuando alguien tiene la oportunidad de votar a favor y tener una legislatura o gran parte de una legislatura para que un ejecutivo haga su trabajo y lo convierta en realidad, y otra cuando le llamamos «errores». Errores no: falta de responsabilidad de grupos parlamentarios que han tenido oportunidad en comisión de apoyar medidas que hoy usted incorpora en esta moción y que de buen grado le vuelvo a agradecer, pero falta de responsabilidad de quien a día de hoy tenía la oportunidad, de un tiempo pasado que ya no vuelve...

Y la ciudadanía tiene derecho a saber que, con unos comicios electorales que ya se interpretan en este plenario a la vuelta de la esquina, todo este decálogo de buenas intenciones, igual que el que aprobó Ciudadanos hace dos plenos, donde el voto a favor, que daba viabilidad, pero sin tiempo de ejecución..., la ciudadanía tiene derecho a saber que todo esto que se aprueba con unos comicios a la vuelta de la esquina va a decaer.

Y se solicita responsabilidad a los grupos que han dado apoyo al Gobierno. ¿Por qué? Porque han tenido la oportunidad, durante una legislatura, de aprobar todos los puntos que incorpora esta moción –y usted, diputado Castillo, lo sabe–, han tenido oportunidad de votarla a favor en comisión. ¿Y qué han hecho? Vayan al diario de sesiones y saquen su posicionamiento: o actuar poniendo cintura política y no mojándose, o tirando pelotas fuera, porque la responsabilidad de un ejecutivo..., me llama y me dice: «No aprobéis esto, que me ponéis a trabajar.» Es *vergonzoso*. Es de vergüenza que el retorno de la responsabilidad institucional..., la aboquen de esta manera.

La responsabilidad institucional, también para los colectivos de *mossos d'esquadra* o de bomberos, está en cuidarles, acompañarles y solucionar sus problemas; cuando otros proponemos soluciones, ponerse al lado de la solución, no al lado del desgaste, que luego parece ser que, al final de una legislatura que ya se interpreta con estos comicios medio anunciados, ustedes ahora van al discurso de la gran solución. Han tenido cuatro años para poderlo hacer. No vengán aquí hoy a hacer el postureo, en muchos casos, de incorporar medidas que han tenido, como le decía, oportunidad de votarlas a favor en comisión y las han eludido por completo.

Gracias otra vez, diputado Castillo, por incorporar propuestas que desde este grupo parlamentario hemos defendido por activa y por pasiva, y con la sorpresa negativa del voto negativo de a quien le tocaba asumir responsabilidad.

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. Per fixar la seva posició, a continuació té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, la diputada senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bon dia, diputats, diputades, conseller. Bé, aquesta proposta de resolució és una proposta de resolució amb la que estem pràcticament d'acord en tots els punts, però entenem que hem de fer algunes matisacions.

Ens abstindrem als punts 8 i 9 i, respecte al punt 6, hi votarem a favor, però entenem que incrementar el nombre d'efectius s'ha de fer mitjançant una planificació,

i també intentant saber on es necessiten també efectius, perquè també es necessiten metgesses, també es necessiten educadores socials, i, per tant, cal fer una planificació global i no fixar-nos només en la visió «seguritària» de com afrontar aquesta situació d'emergència sanitària.

Fa poc vam conèixer els efectes de l'auditoria més gran de la història dels Mossos d'Esquadra, i sembla que la conclusió ha estat que cal incrementar els efectius de les unitats antiavalots. Doncs la veritat és que, si és així com es pretenen incrementar els efectius, nosaltres no hi estem d'acord. Seguim demanant que es dissolguin la Brimo i l'ARRO i que s'acabi la brutalitat policial.

Per altra banda, i respecte a les juntes locals de seguretat, sí, està bé que es convoquin les juntes locals de seguretat i que es coordinin amb la judicatura, amb els ens locals... Però, ho torno a repetir, quan tenim problemes de delictes és perquè abans hi ha un problema que no s'ha resolt d'arrel. I nosaltres entenem que calen més plans comunitaris, que calen més educadores socials i que cal fer un treball amb cada barri, amb cada poble, amb cada ciutat i amb cada vila, davant d'una situació en la que les persones no tenen coberts, doncs, els seus drets mínims i essencials per poder gaudir d'una vida digna.

I, per últim, respecte a les sancions, ja en vam parlar: la veritat és que, com s'estan imposant les sancions, nosaltres no podem estar d'acord amb aquest punt, perquè s'està aplicant la llei mordassa, una llei vulneradora de drets civils i polítics. No hi ha un règim sancionador. Eduard Sallent els diu al Cos de Mossos d'Esquadra que apliquin desobediència quan no hi ha desobediència, perquè, perquè hi hagi desobediència, ha d'haver-hi una ordre que no ha estat obeïda, i aquest no és el cas de les sancions per aquest tema.

I per... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Bé, ja està.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Bon dia, diputats, diputades, conseller. Abandonats, abandonats a la seva sort i sotmesos a titubeig constant i indeterminacions de la conselleria d'Interior: aquestes són les màximes que van descriure els moments inicials de la pandèmia envers el Cos de Mossos d'Esquadra i els cossos de Bombers. Aquesta dinàmica, que va ser corregida ja pràcticament a finals de pandèmia, va fer que més de 1.700 Mossos d'Esquadra estiguessin de baixa, bàsicament una part per preventius i una altra part per contagis deguts a la manca de material de protecció i de prevenció a les comissaries, i també en l'exercici de les funcions de seguretat pública a les vies catalanes. Després els Bombers, que inicialment van ser infrautilitzats per complet, després del mes de març ja es van poder incorporar a les tasques de desinfecció de residències i de centres sanitaris, com feien i com els mateixos Bombers demanaven i la conselleria d'Interior els negava.

Nosaltres votarem, òbviament, com no pot ser d'una altra manera, a favor d'aquesta moció, entre d'altres coses, perquè s'assembla molt a les desenes de resolucions i de PRs –no s'espanti– que hem portat a aquesta cambra tots els grups de l'oposició, que, coneixedors de la situació, que, coneixedors de que els mossos d'esquadra han hagut de recórrer als tribunals, han hagut de ser les mesures cautelars del Tribunal Superior de Justícia qui posi fil a l'agulla amb la desprotecció constant que la conselleria d'Interior donava a aquests professionals, que òbviament hi votarem a favor, perquè prevenció, més seguretat, reforç en formació i reforç també dels agents i dels bombers en les seves tasques relatives a la Covid, i també de seguretat a les localitats costaneres, ens sembla totalment positiu.

Però no ens estarem de dir una cosa. Avui és l'últim ple del mes de juliol, no sabem si hi hauran o no eleccions, però la voluntat política que ha demostrat aquest Govern en reconèixer i gratificar les tasques de tot el personal sanitari de residències no ha estat la mateixa amb els mossos d'esquadra i els bombers, que a dia d'avui, a diferència dels sanitaris i d'aquells treballadors de geriàtrics, no veuran recompensada la seva tasca. Vagi per endavant: des d'aquí, el nostre agraïment.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ferran Roquer.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, vagi per endavant també el suport del nostre grup i l'abraçada del nostre grup per a qui va ser la presidenta d'aquest Parlament, que, com més es pronuncia el Tribunal Suprem, més es demostra que els presos polítics són en realitat presos polítics. Bé..., i això pot agradar més o menys, però és la constatació d'un fet.

Mirin, als països normals existeixen grans consensos, eh?, i, independentment de qui governi, els ciutadans saben a què cenyir-se, perquè hi ha totes unes línies d'actuació clares en determinats àmbits. En l'àmbit de les polítiques de seguretat, creiem nosaltres que hauria de ser un d'aquests consensos: el número d'efectius, la protecció que tenen aquests efectius o els reforços de seguretat que tindran les àrees bàsiques policials del país on són.

La proposició, la moció que ens presenta el Grup Socialistes i Units per Avançar, a la qual no hem presentat esmenes, perquè hem tingut una mirada sense entrar en detalls, ens ha semblat que aquell conjunt d'acords que ens proposava eren suficientment amplis perquè, independentment de la perspectiva política des de la qual ens hi acostem, la poguéssim poguessin votar a favor... Li he de dir, senyor Castillo, que ens agradava més la proposició que havia presentat a l'inici que la que ha presentat al final (*l'orador riu*), però en qualsevol cas hi donarem suport.

No sé si li sap greu, al senyor Castel, que li donem suport, a la totalitat d'aquesta moció, però donarem suport a la totalitat d'aquesta moció perquè moltes de les coses que es parlen en aquesta moció ja s'estan fent.

Actualment s'estan repartint EPIs cada mes, cada principi de mes, mascaretes, guants de protecció, vestits de partícules, ulleres de protecció..., cada principi de mes es reparteixen en totes les comissaries de Mossos d'Esquadra. I això hi votarem a favor i d'això hi estem a favor.

Durant tot l'any s'estan realitzant cursos perquè els Mossos coneguin els riscos de contaminació biològica o bacteriològica i que d'aquesta manera es privin de contagis o d'infeccions. I això s'està fent. I això s'està fent durant temps i a això ja hi ha votat a favor aquest grup. I cada vegada que es presentin mesures per protegir la seguretat dels treballadors públics, i dels mossos en particular, aquest grup parlamentari hi votarà a favor, com no pot ser d'altra manera. És el compliment d'una norma.

Ens demanen, en el punt 6, eh?..., una d'aquestes unanimitats de país crec que hauria de passar per aquest punt 6. Es diu: «Continuar amb la convocatòria de mossos d'esquadra i bombers en els propers anys i contemplar-ho en els pressupostos.» A més, fruit de l'esmena de Ciutadans, hi ha afegit «legislar sobre la segona ocupació». Hi estem absolutament d'acord. De fet, hi estem absolutament d'acord, perquè el 2006, quan la Junta de Seguretat de Catalunya determina que el nombre de mossos han de ser al voltant dels divuit mil, no té en consideració els canvis socials que hi ha hagut en aquests catorze anys a Catalunya, no s'ha..., hi han amenaces terroristes, hi ha xarxes criminals, hi ha un increment de la violència de gènere, hi ha un increment de la població a Catalunya; és evident que s'han d'anar convocant places. A més, se sap, les primeres promocions de Mossos d'Esquadra començaran a jubilar-se. I, fruit d'un acord amb aquest Govern..., fruit d'un acord amb aquest Govern,

que aquest Govern ha tingut dos grans acords transcendents, senyor Castel, amb el Cos de Mossos i amb el Cos de Bombers, i fruit d'aquests grans acords que ha tingut el departament amb els sindicats, es reconeix la jubilació als seixanta anys. I també hem de tenir en consideració les eventuais segones ocupacions.

A l'estiu es reforçaran les àrees bàsiques policials del litoral? Sí, es reforçaran com sempre i es reforçaran més. Per què? Per què, senyor Castel? Perquè s'ha incrementat el nombre de policies que hi ha a Catalunya, i s'ha incrementat perquè s'han fet unes..., n'hi ha 1.250 més que els que hi havia el 2018, i hi ha una convocatòria de 750 més. I hi són. I això ho hem votat a favor, i això ho hem fet, i hem presentat tres decrets en aquest Parlament perquè s'aproessin.

De l'apartat 8. Vostè parlava de «s'han agreujat...», de «convocar les juntes locals de seguretat on s'han agreujat les ocupacions delinqüencials i robatoris amb força a domicili i segones residències», i això ha acabat «en aquells municipis on hi ha hagut un augment significatiu de delictes». Les juntes locals de seguretat les convoquen els alcaldes. No pot instar el Govern a convocar juntes locals de seguretat quan no en té la competència. I sí, hi ha ocupacions delinqüencials, i si són un problema, doncs, no cal buscar eufemismes. Ens en preocupem, en parlem i no passa res.

Agrair, senyor Castillo, el to, el coneixement i la capacitat d'arribar a acords. Dir-li, reiterar-li que donarem suport a la totalitat de la seva moció, perquè forma part dels consensos que hi hauria d'haver en aquest país.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. I ara, finalment, té un torn per posicionar-se sobre les esmenes de nou el diputat Castillo. Endavant.

Carles Castillo Rosique

Bé, doncs, molt breument, sobretot per destacar –ja s'ha dit, no?– que en temes de seguretat realment som capaços tots i totes de tenir una mirada àmplia i arribar a grans acords, encara que sigui en qüestions generals.

Al diputat Castel sí que li he de dir –no l'hi puc deixar de dir– que, home –ja ho ha dit la companya Esperanza García, també–, aquí s'han tocat temes que s'han tocat mil vegades, no és que els hagin tocat vostès. Jo crec que s'ha de tenir una mica d'humilitat. Jo crec que els hem tocat tots. I són temes importants, són temes recurrents, perquè no s'acaben de solucionar, també, senyors del Govern, grups que donen suport al Govern; són qüestions que no s'acaben de solucionar del tot, i, per tant, segueixen estant al damunt de la taula i nosaltres els seguim tocant, se segueixen aprovant, i esperem, doncs, que en algun moment realment tinguin una aplicació a la realitat.

Però jo vull destacar principalment aquesta capacitat que al final tenim en qüestions de seguretat tots plegats, i amb un cert to, potser també electoral, alguns diputats o diputades, és normal, però som capaços de posar-nos d'acord en els grans temes de seguretat i som capaços d'arribar a acord, i penso que això és lo destacable.

I bé, també volia acabar, sense entrar en més disquisicions, com deuen comprendre..., doncs enviar una abraçada personal també a la Carme Forcadell.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, diputat. *(Jean Castel Sucarrat demana per parlar.)* Perquè em demana la paraula, senyor...?

Jean Castel Sucarrat

Per doble al·lusió, president.

El president

Allusions, no. Ja saben que... No, en el torn de les mocions s'alludeixen els uns als altres.

Jean Castel Sucarrat

M'han alludit tres vegades...

El president

Diputat, no té la paraula, no.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia per a garantir el dret a l'habitatge

302-00223/12

Seguim. El següent punt és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia per garantir el dret a l'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula la diputada senyora Susana Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies. Bon dia, diputats, diputades, conseller. «Catalunya lidera el nombre de desnonaments a tot l'Estat.» Això és una frase que hem repetit moltes vegades en aquesta seu parlamentària i que no ens cansarem de repetir. També que el 70 per cent d'aquests desnonaments ara són per lloguer, ja no és per execucions hipotecàries.

El conseller, en la seva rèplica a la nostra interpellació, ens va aclarir amb molta pedagogia, per dir-ho d'alguna manera, que les polítiques d'habitatge són de cicle llarg, no?, d'uns tres anys, com a mínim. Doncs l'any on va haver-hi més desnonaments en aquest període va ser el 2016, que ja feia dos cicles llargs des que hi havia el Govern, el que en el seu moment era Convergència Democràtica, després va ser Junts pel Sí, després va ser Junts per Catalunya, sense parlar de l'era Pujol. Per tant, és evident que els cicles llargs i la política d'habitatge d'aquest país bàsicament l'ha marcat Convergència Democràtica i ara Junts per Catalunya.

Els grans avenços que s'han fet en aquests darrers deu anys han sigut la Llei 24/2015, que va ser fruit de les mobilitzacions socials i èxit de les organitzacions socials, i el Decret 17/2019, que també va ser resultat de la negociació, de la capacitat de negociació del Departament de Territori amb les entitats i amb les organitzacions socials i amb els ajuntaments, perquè és que, si no, tampoc s'hauria aprovat, com va passar amb el decret fallit anterior.

La competència d'habitatge és de la Generalitat de Catalunya. Això també ho hem de repetir diverses vegades, perquè sovint sembla que se n'oblida, i, de fet, sembla que el Govern de la Generalitat de Catalunya sempre fa veure que no té a veure amb ells la resposta a l'emergència habitacional, i, si no, només cal revisar les esmenes presentades pel Govern, on bàsicament continuen llançant pilotes fora cap a tot arreu, principalment cap als ajuntaments i cap a l'Estat, en lloc d'assumir les seves pròpies responsabilitats. I, en aquelles parts que no ho fa, bàsicament intenta allargar, diluir i rebaixar, com és habitual. A la part d'aclariment de les esmenes respondré sobre això. Nosaltres hem intentat fer el màxim per arribar a acords, perquè es puguí aprovar bona part de la moció, perquè creiem que és obligació d'aquest Parlament donar una resposta a la situació que s'està vivint.

Però bona part del problema que estem vivint és precisament pel model d'habitatge, per les polítiques d'habitatge que s'han fet, tant a Catalunya com també, sí, durant molt de temps, el Govern de l'Estat, amb el Partit Popular i la seva reforma de la Llei d'arrendaments urbans com a estrelles indiscutibles; polítiques que han fomentat l'especulació amb la propietat, amb l'habitatge, que han incentivat fiscalment les Socimis perquè s'enriqueixin a costa de les necessitats d'habitatge, d'aquells que mai paguen la crisi.

Just aquest dimarts teníem el debat sobre la Proposició de llei per la regulació de lloguers, i, de fet, ja hi havia qui comentava també el famós cas de la persona gran sense ingressos que té un pis que lloga i que amb això complementa la pensió. Doncs bé, just ahir vam tenir la sort que va coincidir que l'Observatori Metropolità de l'Habitatge, amb dades de l'Incasòl, feia un informe on es constata que el 30 per cent del parc de lloguer de la ciutat de Barcelona està en mans de grans tenidors. I si, a més a més, ja baixem als que tenen més de tres habitatges, això ja arriba pràcticament al 50 per cent. Per tant, és evident que una regulació dels lloguers i, sobretot, si afecta aquest parc d'habitatge, incidirà clarament en una rebaixa dels preus de lloguer.

Hem vist també, que ja tenim l'informe, com tocava, de l'Autoritat de la Competència, sobre la suposada manca d'oferta que provocaria aquesta regulació dels lloguers. És que de veritat hi ha algú que es creu que aquests més de cinquanta mil pisos que estan en mans de propietats i de grans tenidors privats es deixarien de llogar perquè hi ha una regulació de lloguers?, que, perquè deixarien de cobrar..., en lloc de 1.200-1.300 euros passarien a cobrar-ne set-cents - vuit-cents, quedarien buits i ningú no els llogaria, i per això no hi hauria oferta de l'habitatge?

La moció que nosaltres els hem presentat és fruit del consens, de converses i de treballar amb els ajuntaments i amb les organitzacions socials. De fet, bona part de les mesures provenen del Sindicat de Llogateres i de la comissió del seguiment de la ILP 24/2015; són propostes que la majoria de vostès també tenen perquè les van enviar a tots els grups.

Nosaltres creiem que és més necessari que mai, i ja s'ha aprovat en altres moments, que la Generalitat s'impliqui i lideri un gran pacte de país per donar resposta a l'emergència habitacional, amb ajuntaments, amb organitzacions socials. Cal liderar això. Els molestarà la paraula «Estat»; no importa, la traiem. O sigui, mentre el resultat sigui que realment es posin al davant, que assumeixin les seves competències, que executin les lleis que tenen, que hi posin els recursos per executar tots els mecanismes legislatius que tenen, que realment facin les modificacions necessàries –que les poden fer– perquè es puguin revertir les llicències de pisos turístics, no siguin a perpetuïtat, per iniciar expedients sancionadors, perquè l'Agència Catalana d'Habitatge pugui tenir aquesta capacitat d'inspecció i control, i obligar a oferir lloguer social. Hi ha moltes eines que es poden fer a més de posar els recursos per davant. Per exemple, amb els recursos extraordinaris que vinguin per fer front a l'emergència de la Covid. Si no posem l'habitatge per davant, no sortirem d'aquesta emergència. I, per a això, cal valentia.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Rosa Maria Ibarra. Endavant.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Conseller, diputades i diputats, sembla que en aquest Ple parlarem força d'habitatge. Ho fem ara amb la moció que ens presenta el Grup de Catalunya en Comú Podem, amb la qual hem de dir que coincidim en molts punts dels que presenta.

D'entrada, estem d'acord amb el primer punt, en la constatació que la Covid-19 ha agreujat la crisi habitacional que pateix el nostre país de fa més de deu anys i, per tant, s'han de prendre mesures, això sí, útils i eficaces per revertir aquesta situació. De fet, nosaltres també ho posàvem de manifest en la interpellació i en la moció subsegüent que vam presentar al Ple passat. Per cert, conseller, ja que el tenim aquí, fa quinze dies que aquest Ple va aprovar que s'aixequés la suspensió de manera immediata de la convocatòria d'ajuts al lloguer de persones afectades per la Covid-19, i el seu departament encara no ho ha fet. El Govern té un mandat d'aquest Parlament,

i les famílies segueixen necessitant aquests ajuts. Per tant, esperem de no trobar-nos en un altre incompliment del Govern, que seria nefast per tantes famílies.

I en aquest sentit també va la moció que avui tractem, quan demana que part dels recursos extraordinaris que provenen de l'Estat per fer front a la Covid es destinin a afrontar els reptes d'habitatge.

Però, més enllà d'aquests punts concrets centrats en la Covid i en les seves conseqüències des del punt de vista habitacional, aquesta moció és un gran calaix de sastre que pretén encabir aquests grans temes, encabir grans temes tan diferents, tan complexos com per exemple el tema de l'Administració local, l'empadronament, parlen de subministraments, parlen de la concessió de llicències per a habitatges turístics i parlen d'ocupacions sense títol habilitant.

I, en aquest punt, el nostre grup ha presentat, respecte a les ocupacions sense títol habilitant, una esmena. Vostès plantegen que el Govern faci un pla de suport a les persones vulnerabilitzades en situació d'ocupació sense títol, i és evident que cal aquest pla integral que demanen –el nostre grup, fa dos anys que el vam demanar–, però no només per fer acompanyament a les famílies que estan ocupant, perquè entenem que aquesta és només una de les cares de l'ocupació. Cal que el Govern deixi de mirar cap a un altre costat i afronti d'una vegada aquest fenomen de l'ocupació en totes les seves vessants, l'habitacional, la social, però també la que fa referència a la seguretat, i que ho afronti conjuntament amb els ajuntaments. No pot ser que els ajuntaments es tornin a trobar sols amb un tema com aquest.

No ens han acceptat l'esmena dient que no volien vincular l'ocupació delinqüencial amb el dret a l'habitatge digne, però, al nostre entendre, estan relacionats, ja que moltes famílies vulnerabilitzades estan en mans de màfies que fan negoci amb la seva necessitat, igual com afecta també el dret a tenir un habitatge digne i uns espais comuns que també formen part de l'habitatge dels veïns i veïnes afectades per aquestes situacions d'ocupació. Aquest és un tema en el que cal entrar i sense perdre temps.

I referint-nos a les esmenes, vam afegir un incís en el punt referit a l'increment dels recursos de l'oficina local d'habitatge, quant a la necessitat d'aquest increment també per fer les tasques d'intermediació i negociació entre propietaris i llogaters, entre d'altres coses per la reducció de les rendes de lloguer. Sembla que per motius més tècnics que polítics, doncs, no s'han acceptat, tot i que hem vist que en la transacció que han fet amb els grups que donen recolzament al Govern finalment aquesta part del text ha estat inclosa.

I, per acabar, miri, de la seva moció ens han sorprès dos punts: el primer, que és el segon punt, el que parla de treballar conjuntament amb les altres administracions de l'Estat per fer un gran pacte d'estat per l'habitatge, i el tretzè, que demana fer les gestions davant el Govern de l'Estat perquè faci les modificacions legislatives necessàries per regular els preus del lloguer. I ens han sorprès perquè veiem com, per un costat, demana coordinació amb l'Estat, volen que l'Estat prengui mesures per frenar els preus del lloguer, però, per un altre costat, veiem que impulsen una proposició de llei que planteja mesures per moderar els preus del lloguer sabent que aquest àmbit no correspon a aquest Parlament i sabent que això portarà un conflicte competencial. En un mateix ple, vostès posen de manifest les seves contradiccions. No es poden fer tots els papers de l'auca –hi ha hagut algun grup que ho ha intentat i no li ha sortit gaire bé– en un mateix moment. No es poden recolzar iniciatives que signifiquen alimentar la confrontació entre governs mentre es demana la coordinació entre ells. O, més ben dit, sí que es pot; si l'únic que es pretén és enganyar i fer un bon titular de cara a unes eleccions que semblen imminents.

En qualsevol cas i centrant-nos en la moció, el nostre grup recolzarà bona part dels acords que s'hi plantegen perquè compartim la diagnosi dels problemes i la majoria de les possibles solucions, amb la recança, però, que, a aquestes alçades de la legislatura, poca o cap transcendència tindrà en l'acció del Govern, dividit i esgotat,

més centrat en les expectatives electorals i en la divisió del seu espai polític que no pas en governar per tots els catalans i catalanes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Sergio Sanz. Endavant.

Sergio Sanz Jiménez

Gràcies, president. Ens trobem davant..., conseller, diputats, diputades –perdó, que no els trobava–, ens trobem davant d'una moció d'habitatge que és bastant extensa, té divuit punts. I al primer punt ja veiem que tenim importants diferències conceptuals, però també hi veiem una trampa. La trampa és que, perquè la resta de grups puguem constatar que la crisi de la Covid-19 ha agreujat encara més el problema de l'habitatge, cal votar a favor de la regulació dels preus dels lloguers. I es pot estar d'acord amb la primera part, però no cal compartir o es pot dubtar de la segona part. I els comuns han evitat expressament –quina paradoxa tan habitual– que puguem arribar a una conclusió comuna. I tenen una raó per fer-ho. No es tracta tant d'arribar a acords o solucionar el problema de l'habitatge com de construir un discurs maniqueu de bons i dolents.

Però saben perfectament que la conveniència i els efectes de la regulació dels lloguers estan molt discutits. Ho ha dit en la seva intervenció l'Agència Catalana de la Competència, i també persones del món acadèmic de tendències socialdemòcrates. És a dir, que és una cosa que no està gens clara. I no només no ho veiem clar des del meu grup. De fet, estic convençut que la majoria de diputats d'aquest Parlament, amb independència del que votin per disciplina de vot, també estan d'acord en que no és la solució. I ho diem estant oberts a estudiar la regulació dels lloguers dels habitatges d'una certa antiguitat que hagin quedat desactualitzats. De fet, ho hem presentat en una moció nostra i ho hem presentat també com a esmena a aquesta moció, però l'han rebutjada.

Cal dir també que els preus de lloguer pugen principalment perquè hi ha un problema: que hi ha més demanda que oferta. I quan hi ha més demanda que oferta, acaben pujant els preus. Però també és un problema, és veritat, que està afectant un bé que és imprescindible per poder desenvolupar drets fonamentals i que ha de complir una funció social. Però cal ser responsables i reconèixer la realitat: és una mesura molt discutida. I és discutida perquè allà on s'ha aplicat, sovint no ha tingut l'efecte desitjat, sinó el contrari: ha reduït l'oferta de lloguer, ha reduït la promoció de nous habitatges de lloguer o també ha creat un mercat negre, perquè la demanda continua existint, per tant, es produeixen aquests efectes d'economia submergida. I això, a la llarga, empitjora el problema de l'habitatge, encara que se solucionin algun problema electoral. Però els que ho paguen sempre són els mateixos, que són els que menys tenen. I bastant problemàtics són ja els preus dels lloguers com per dur a terme iniciatives que puguin agreujar el problema.

Igualment, nosaltres volíem que el Parlament constatés que la Covid-19 ha agreujat la crisi habitacional, per això hem presentat una esmena buscant el màxim comú denominador. Buscant una alternativa de consens, el que hem volgut és que es reconegués que no s'han fet ni es fan les polítiques públiques d'habitatge adients. Per això, si no es reconeix, si sempre es descarrega la responsabilitat en elements aliens a les polítiques públiques, no farem bé les coses. I no fem bé les coses perquè s'ha invertit poc en polítiques d'habitatge i en la creació d'un parc d'habitatge públic, idea amb què, suposadament, hauríem d'estar d'acord tots, però els comuns no han volgut que arribem a aquestes conclusions comunes.

Tant és així que ens han manifestat que era molt difícil acceptar o transaccionar cap de les sis esmenes que hem presentat. No és cap sorpresa, el joc és evident. No es tracta d'arribar a acords, sinó de mostrar les diferències entre uns i altres. Així hi

ha diferències, perquè en el text de la moció on proposaven fer propaganda institucional als mitjans de comunicació, nosaltres hem presentat una esmena per reduir a la meitat la despesa en mitjans, per destinar aquests recursos a polítiques d'habitatge. Però no l'han acceptat. Sembla que hi ha tòtems que no volen tocar, encara que sigui per alliberar recursos per a una cosa tan fonamental com l'habitatge. I és una llàstima, perquè la Generalitat destina a polítiques d'habitatge la meitat del que destinen de mitjana les comunitats autònomes amb relació als seus pressupostos. I mentre passa això, destina a TV3 el doble de recursos que Andalusia a la seva televisió o quatre vegades més que Madrid a Telemadrid. I aquest és el pressupost de la Generalitat que es va aprovar gràcies als vots dels comuns. Ja veiem les prioritats i el que s'està fent.

Tampoc han acceptat la nostra esmena per impulsar la construcció de cinc mil habitatges públics l'any, en lloc de construir els habitatges contenidors de Colau, i ha acabat amb una transacció amb el Govern en què diuen que impulsaran la construcció d'habitatges dotacionals. El Govern sempre està impulsant coses, però cal exigir-li concreció, perquè no fa res.

En definitiva, constatem que tenim models d'aproximació a les polítiques públiques diferents. Nosaltres tenim una aproximació més basada en evidències que en solucions màgiques o pancartes. Acabo, president, anunciant que, com que la moció té molts punts, farem vots diferents en funció del que proposi cadascú, perquè hi ha coses que també compartim.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor José Rodríguez. Endavant.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, president. Avui és difícil fer política com si no passés res, com si després de que el Suprem li retirés el segon grau a la presidenta Carme Forcadell... No podem continuar el dia a dia com si no passés res. És una sentència amb clara intenció venjativa. I vull remarcar el meu suport i el del meu grup i, de fet, el de la majoria de demòcrates d'aquesta cambra a la presidenta.

També és difícil parlar de polítiques d'habitatge quan ens movem entre l'Escilla i el Caribdis de tenir les competències, però amb un infrafinançament crònic, i amb gairebé tot el marge normatiu regulador en mans d'un estat que sempre legisla a favor dels poderosos i dels Florentinos de torn. De fet, quan parlem de polítiques d'habitatge en aquest Parlament, sempre em ve al cap alguns dels motius pels que em vaig fer independentista. I de fet, també, hi ha coses sorprenents com escoltar en aquest faristol un manual d'economia neoclàssica per a *dummies* com si el mercat de l'habitatge fos un mercat que no estigués ja influït i afectat i controlat i fos un mercat lliure, que no ho és. I gairebé ens han vingut a explicar la corba de Laffer i solucions màgiques que surten en l'Institut Juan de Mariana, que és un institut anarcoliberal. Però és normal, hi ha un partit que es nodreix d'aquesta font econòmica.

Tot i així, li volem agrair a la diputada Susanna Segovia la moció. Normalment, aquest tipus de mocions d'habitatge tendeixen a ser un llençol de propostes inacabables, moltes d'elles brindis al sol; però aquest cop ens trobem una moció bastant completa i fins i tot realista, que cerca realment fer feina dins del petit marge que tenim al Parlament. També crec que cal remarcar l'esforç de generositat en intentar encaixar el conjunt d'esmenes que hem presentat els dos grups de govern, per part de la proposant, però també l'esforç dels departaments en facilitar l'acord.

Creiem que la moció ha quedat enriquida i, sobretot, garanteix un suport ampli que fa que els compromisos cap al Govern siguin més significatius. Hi ha, però, alguna trampa dins d'aquesta moció. Un exemple és la sollicitud de despesa en els fons Covid de l'habitatge. Sap vostè que són finalistes i que la primera partida que

havia d'arribar aquest juny/juliol i la segona que ha d'arribar al novembre són per cobrir despesa sanitària. La tercera partida, que ha d'arribar, en principi, al setembre està associada a la despesa educativa, i el quart tram és per compensar la caiguda d'ingressos públics, i la part en què podria haver-hi un cert marge és per a transport públic i especialment per als transports de la ciutat de Barcelona. Tot i així ens esforçarem a exigir aquests fons de l'Estat, i, per tant, no l'hi votarem en contra. Esperem que com a part d'«*el Gobierno más progresista de la historia de España*» ens ajudin a intentar que hi hagi una part d'aquests fons Covid destinats a habitatge.

Una altra part és al voltant del protocol de llançament entre Justícia i el TSJC. Vostès, això que els explicaré, no els serà aliè, perquè tenen un protocol semblant amb el TSJC, el Departament de Justícia i l'Ajuntament de Barcelona. Els protocols vigents ara són més ambiciosos i avançats que el que ens faria signar el poder judicial. El Consejo General del Poder Judicial subjecta els nous protocols a un model estàndard molt menys ambiciós. Per un estrany motiu vostès ens demanen que fem allò que no volen per al protocol de la ciutat de Barcelona.

Hi ha un punt on potser no ens ha acceptat l'esmena però li volem indicar que farem un vot diferenciat per facilitar la seva aprovació. Volem que el Departament d'Empresa tanqui al més aviat possible els convenis amb les subministradores de serveis bàsics. Ja prou, que les famílies acumulin endeutament. Hem d'honorar el compromís del Parlament en l'anterior legislatura amb la Llei 24/2015, perquè aquesta llei s'apliqui del tot. Si realment volem demostrar als ciutadans de Catalunya que volem un estat propi i que el Parlament fa lleis molt més avançades que les del país veí, hem de fer que els governs les honorin.

I vull acabar amb una alerta. De polítiques d'habitatge, en aquesta moció n'hi ha, com també n'hi ha en els pressupostos i en l'esforç que fa el departament i el Govern en mobilitzar recursos, com també en el Decret 17/2019 que va impulsar Territori i va convalidar aquest Parlament. Ara bé, si els grups que donem suport a la llei de limitació de preus del lloguer no aconseguim tirar-la endavant per no saber aguantar les pressions que podem rebre dels poders econòmics, dels lobbys de la construcció, d'entitats de grans tenidors o fins i tot d'algun alcalde o alcaldessa que volen perpetuar al seu municipi un model especulatiu, no haurem demostrat que aquest Parlament és millor que el Congreso de los Diputados.

Ser independentista de paraula és molt fàcil. Tothom se'n pot declarar. Exercir-ne és el difícil. I avui, el que podem fer els diputats independentistes és demostrar amb fets que podem fer del Parlament una cambra on les pressions dels poderosos tenen menys pes que al Congreso de los Diputados. Per aquest motiu demano que tots siguem valents, i amb polítiques d'habitatge, avui, és votar a favor d'alguns punts aquesta moció que hem transaccionat, però també honorar l'acord sobre la Proposició de llei de limitació de preus del lloguer.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, president. Diputats, diputades, avui, Catalunya en Comú Podem presenta aquesta moció sobre l'estratègia per garantir el dret a l'habitatge. Si bé no som formacions polítiques germanes ideològicament parlant, sí que podem dir que en matèria d'habitatge compartim la mateixa preocupació i les mateixes ganes de trobar-hi una sortida.

Si hagués de trobar dos punts que potser ens separen, serien una vegada més aquella eterna carta als Reis que fan des del seu partit sense mirar mai de veure de quina manera aquests Reis podrien trobar una solució a un problema de tals dimen-

sions, com, per exemple, dotar d'un pressupost totes les mesures que vostès plantejen; és a dir, convertir l'objectiu en la realitat que tots volem. I, en segon lloc, potser que també oblidem que les polítiques socials s'han de fer des de les administracions i escoltant tots els actors. Vostè també ho ha dit: tots els actors en conflicte. I vostès, quan es tracta d'habitatge, oblidem, i fins i tot criminalitzen, els drets dels petits propietaris, barrejant naps amb cols, petits propietaris, grans tenidors, grans tenidors és igual si són els que tenen quinze habitatges, si són els grans fons d'inversió... La qüestió és: allà on no arribin les polítiques públiques que hi arribin les persones físiques. Com a titular és bo, però aquesta no és la realitat de Catalunya ni la que nosaltres volem.

És compatible defensar els drets de tothom, i sobretot cal escoltar tots els actors, agradin o no agradin. I precisament perquè, d'això, en som conscients, des del departament, des del Govern, s'han anat fent polítiques en matèria d'habitatge des de ja fa molts anys, sent conscients que les polítiques les hem de fer nosaltres i no les hem de carregar sobre les persones físiques. Ja..., l'any 2015 ja hi ha un decret que ofereix el dret de tanteig i retracte a ajuntaments, a entitats del tercer sector, també al Govern, a la Generalitat. Per què? Perquè poguessin ser els primers a optar a tot aquell paquet d'habitatges que es van quedar els bancs en el moment de la crisi, facilitant en aquell moment la sortida de tres mil habitatges al parc d'habitatge de Catalunya. Si s'haguessin hagut de construir hauríem trigat molt més.

L'impost dels habitatges buits. No sé si ho saben, però no hi és enlloc a Espanya. El tenim a Catalunya. També l'índex de referència de preus de lloguer. Sembla que els ha agradat, perquè l'han acabat agafant. L'han agafat tard, nosaltres ho vam fer l'any 2017, i l'han agafat malament, perquè el mecanisme que utilitzen per fer aquests índexs no s'ajusta a la realitat. Que encara no és suficient, no cal dir-ho, en som molt conscients. La Generalitat, això sí, ho volem dir, destina un important nombre de recursos a les polítiques per ajudar els ciutadans en risc d'exclusió residencial a través de diferents línies d'ajuts. Ja sabem que no volen parlar de finançament, que els incomoda, que els cansa, però, mirin, aquest any 2019, l'Estat va aportar 37 milions d'euros en ajuts als lloguers mentre que la Generalitat va haver de fer front a la resta de milions, fins arribar als 101, que es van aplicar per a aquest tipus d'ajudes. Perquè les polítiques a Espanya són: tenim una bossa, ho agafem, i quan s'acaba, s'ha tancat l'aixeta; mentre que a Catalunya es dona resposta a totes aquelles peticions que compleixen els requisits.

La moció que presentem avui ja va en la línia d'actuació del Govern. Per tant, a les peticions de la seva moció: «destinar recursos al combat de l'emergència habitacional per garantir un habitatge digne», ho estem fent i ho seguirem fent; «aplicar un pla de xoc per donar resposta a les emergències habitacionals», ho estem fent i ho farem; «informar els ciutadans sobre els drets en matèria d'habitatge», ho hem fet i ho farem; «donar compliment a la llei per a la cessió obligatòria de pisos buits», ho estem fent i ho farem; «posar les eines per evitar l'especulació immobiliària», ho estem fent i ho seguirem fent.

Ens reafirmem, però, en les nostres esmenes, perquè creiem que oblidem en molts casos els ajuntaments dels que vostès han parlat, però moltes vegades són els grans coneixedors de la realitat i de la complexitat dels seus municipis i són els que hi poden aportar més solucions. També en el cas dels habitatges d'ús turístic, de la retirada de llicències, d'una llicència que quan se t'atorga se t'atorga per sempre. Ens agradaria més seguretat jurídica, i sabem que per limitar –per limitar– aquesta concessió vostès haurien de reformar la llei estatal i està en les seves mans. I després deixar-ho en mans dels ajuntaments, que, com dèiem, en són els grans coneixedors.

Dit això, recordin que vostès poden ajudar i ens poden ajudar molt, ja no només anant a Madrid a demanar una línia de finançament més àmplia per a la Generalitat, perquè crec que tots els ciutadans ho mereixen, però també, quan es tracta de la Sareb, com va demanar ja el conseller en l'última intervenció, l'anomenat «banc

dolent», que posin ja a disposició de la Generalitat les més de 3.500 «vivendes» que tenen a disposició per poder donar resposta a aquesta emergència que vivim.

Els esperem, en aquesta lluita compartida. I un record molt fort per a Carme Forcadell. Estem amb tu i nosaltres no pararem fins que siguis lliure.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, la diputada senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Diputats, diputades, conseller, bon dia. Bé, moltes gràcies a Catalunya en Comú Podem per haver vehiculat, doncs, moltes demandes de la comissió promotora de la ILP i també del Sindicat de Llogateres. Són demandes de mínims que hauríem d'estar aplicant ja.

I la veritat és que ens centrarem en la intervenció de la senyora Freixa, perquè si vostès tenen la mateixa preocupació que es mostra en aquesta moció amb determinades mesures, doncs, si tenen també les mateixes ganes de trobar-hi una sortida, miri, poden fer una cosa que no depèn ni del finançament, que costa zero euros i que es diu regular els preus del lloguer sense fer esmenes, que són una esmena a la totalitat a l'acord al que es va arribar amb els moviments socials.

Mirin, és intolerable, és intolerable en una situació d'emergència sanitària que vostès vagin dient «que ningú es quedi enrere», «la vida de les persones al centre». Ja prou de lemes. No volem més lemes. Volem fets, i els fets volen dir complir els acords als que vam arribar conjuntament tots. El 14 de juliol jo hi era, en aquesta reunió, però també hi era el Sindicat de Llogateres, també hi eren els representants d'Esquerra Republicana i de Catalunya en Comú Podem. I la veritat és que tots tenim un mateix relat dels fets, excepte vostès. Així que alguna cosa deu haver passat. Potser algú ha agafat el telèfon i els està pressionant. Potser hi ha constructores, potser hi ha algú que els estigui pressionant.

Mirin, no ens planifiquin el relat de protecció del petit propietari, i de que nosaltres volem carregar tota la responsabilitat a les persones físiques. No. Això no és així. I vostès ho saben perfectament. Fa molts anys que governen els interessos o en funció dels interessos dels de sempre. Vostès fa molts anys que tenen una xarxa clientelar que respon sempre als mateixos interessos. I ja n'hi ha prou. Estem en una situació d'emergència sanitària, en una crisi econòmica i social sense precedents. Les joves d'aquest país no poden, el 70 per cent de les joves d'aquest país no poden accedir a una alimentació saludable perquè destinen el 40 per cent dels seus minsos i precaris sous a pagar l'habitatge. Avui el dret a l'habitatge ha de ser una prioritat, i per a vostès sembla que no ho és.

I, per tant, encara tenen l'oportunitat, encara tenen l'oportunitat de respectar el pacte al que van arribar amb els moviments socials.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez. Quan vulgui.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president, conseller, diputades i diputats. Sí, les persones físiques són les que pateixen el desgovern i les propostes de grups com el que ens presenta avui aquesta moció. Sí, les persones físiques són les que ho pateixen. En dos sentits: un, perquè les persones físiques són les que tenen problemes per pagar el lloguer; dos, perquè les mesures que vostès acostumen a posar sobre la taula afecten les persones físiques que són propietàries d'habitatges i que intenten dedicar-los al lloguer. És a dir, en tots els sentits, els principals perjudicats d'aquestes polítiques són les persones físiques, les

que no poden pagar el lloguer i les que tenen pisos en propietat que intenten treure'n un rendiment i, gràcies a les polítiques que vostès posen sobre la taula, doncs, no poden treure aquest rendiment. I al final, fastiguejant-ne uns, el que fan és fastiguejar els altres, perquè el que aconsegueixen és reduir l'oferta d'habitatge de lloguer.

Coincidim que hi ha un problema. Hi estem d'acord, ho hem dit moltes vegades. Coincidim en que hi ha un problema. Discrepem profundament en les mesures per intentar abordar aquest problema. Insisteixen en regular preus. Per cert, reconeixen la competència estatal de la fixació de preus de lloguer, i no la competència de la Generalitat, i en aquest sentit vostès mateixos proposen que la Generalitat exerceixi aquesta competència sense tenir-la, la qual cosa és absolutament incongruent.

Insisteixen en atorgar drets a les ocupacions il·legals. Continuen ignorant les 140.000 famílies que estan al Registre de Sol·licitants d'Habitatge. Insisteixen en les ajudes al lloguer. No ho veiem malament, però com a mesura transitòria, no com a mesura definitiva per resoldre el problema. Amb les ajudes al lloguer no es resol el problema. Es resol el problema en un moment determinat, però no de forma permanent. El problema només es pot resoldre de forma permanent exercint les competències que tenim en matèria d'urbanisme i en matèria d'habitatge. Els hi diem nosaltres però també els hi diu, per exemple ahir mateix, l'Autoritat Catalana de la Competència. Incrementar l'oferta, mesures urbanístiques, etcètera.

Permetin-me només recordar-los, una vegada més, unes dades que els permetran veure on estan les responsabilitats: París, 22 per cent d'habitatge de lloguer social; Berlín, 30 per cent; Londres, 24 per cent; Nova York, 40 per cent; la Barcelona d'Ada Colau, 1 per cent.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té un torn de paraula la diputada senyora Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Bé, moltes gràcies. Jo vull agrair a tots els grups les aportacions que ens han fet, que realment hagin pogut parlar una mica a cuitacorrents, però sí, que a aquest Ple es parli tant d'habitatge, sens dubte, és una bona notícia. Sigui perquè s'hi està d'acord, sigui perquè no s'hi està d'acord amb els temes que es plantegen. Jo veig a sobre la taula des d'allà que no hi ha cap incongruència en presentar la Proposició de llei de regulació de lloguers i demanar que l'Estat es mogui també perquè aquesta regulació de lloguers no es faci només a Catalunya pel Codi civil, sinó que es faci a tot l'Estat, perquè el problema dels augments abusius de lloguer no es tenen només a Catalunya. Llavors, avançar a dues velocitats, liderant des de Catalunya aquesta regulació, però, a la vegada, des de Catalunya també avançar per demanar al Govern que compleixi un acord que està previst a l'acord de coalició del Govern entre PSOE, Unidas Podemos - En Comú Podem, jo crec que no és en absolut incongruent, és, justament, posar per davant la necessitat d'aquesta regulació de lloguers com abans millor.

Una cosa clara, que la regulació reculli l'índex no vol dir que ens agradi l'índex, vol dir que és el resultat d'una negociació i d'un acord entre Justícia, el Departament de Territori i el Sindicat de Llogateres –el Departament de Territori del grup que ara està presentant les esmenes que boicotegen aquesta proposició de llei. Per tant, jo també em sumo a les demandes que s'han fet de que respecti l'acord i que no sigui per aquestes pressions i per aquests canvis d'opinions, que no acabem d'entendre quan Territori ha format part de la negociació que ara ho canviï. El conseller diu que no, però llavors hauria de tenir a la consellera Capella aquí davant per veure exactament com ella fa que sí amb el cap, com dèiem l'altre dia. O sigui, una vegada més el desgovern i la manca d'acord entre els socis de Govern pot arribar a frenar una proposició de llei amb la qual hem d'aconseguir que Catalunya sigui pionera, i nosaltres

donarem la batalla aquí, a l'Estat i on sigui, perquè aquesta regulació sigui efectiva. I no, no és una regulació que va a atemptar contra petits propietaris.

En tot cas, jo crec que és important que tinguem en compte que quan hi ha un conflicte entre el dret a l'habitatge d'uns i el dret a l'enriquiment d'aquells que tenen quinze pisos, em sembla que és claríssimament aquest Parlament s'ha de posicionar a favor d'aquells que han de destinar el 40, el 50 per cent dels seus ingressos a pagar lloguer i que es troben que no poden. Posar l'exemple de que qui té quinze pisos no és un gran tenidor, primer, està contra la llei del decret que es va aprovar, que ja ho va fer, i segon, pensar que de veritat tenir quinze pisos no mereix que les persones físiques i jurídiques, perquè s'han oblidat en totes les intervencions de les persones jurídiques, curiosament, quan són també bona part dels grans tenidors són persones jurídiques. Pensar que tenir quinze pisos no és motiu perquè es regulin els augments abusius de lloguer de quinze propietats em sembla que no està pel dret a l'habitatge.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Acabat el debat d'aquesta moció. Els faig avinent que la votació es farà avui al migdia després d'esgotar l'ordre del dia juntament amb la resta de votacions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics autonòmics

302-00224/12

Passem ara al punt vint-i-dosè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació del Govern sobre els mitjans de comunicació públics autonòmics, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar la moció té la paraula el diputat Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidente. Buenos días, señoras y señores diputados. Bien, la moción que les traemos hoy aquí es para hablar de los medios públicos de Catalunya de nuevo, en una interpelación en una moción subsiguiente a una interpelación que la semana pasada le hice a la *consellera* Budó, y hablamos fundamentalmente de las injerencias inadmisibles del Govern en la manera de proceder de los medios públicos. Fundamentalmente les pedimos a los grupos de la cámara, a todos ellos, incluidos los partidos separatistas, que condenen las injerencias ilegítimas y abusivas del Govern de la Generalitat en los medios públicos de Cataluña. Sobre todo, por las palabras que dijo la señora Vilallonga, que sin ambages reconoció hace escasos días que le había dado un toque a la dirección de TV3 por la excesiva, a su juicio, presencia de castellano en la televisión pública de Cataluña. No deja resultar curioso que le parezca excesiva la presencia del castellano en una serie de ficción que emite TV3, cuando el castellano es la lengua mayoritaria del conjunto de los ciudadanos de Cataluña.

Por lo demás, hay que reconocer que TV3 se supera cada semana, y en el tiempo transcurrido entre la interpretación que yo formulé hace escasos días y el día de hoy TV3 se ha superado a sí misma, se ha adelantado a sí misma por la derecha, de hecho, y el fin de semana pasado TV3 ofreció a la audiencia una programación en la que el sábado, en el programa *Preguntas Frecuentes*, se entrevistaba a tres de los presos que están, que acaban de acceder al tercer grado, de los tres de los presos que dieron el golpe a la democracia del año 17 en esta Cámara, que han accedido a un fulgurante acceso al tercer grado penitenciario. Y la entrevista fue, una vez más, un ejercicio de pornografía sentimental en la que los presos pudieron hablar –presos que todavía cumplen condena, recuérdelo–, pudieron hablar alegremente de... «tranquilamente»,

por no decir nada que pueda resultarles ofensivos a ustedes, a los de la bancada separatista. Pero, en todo caso, pudieron hablar tranquilamente de sus actividades en la prisión, pudieron hablar de lo que hacen, pues, del dibujo, la caligrafía, el teatro..., todas las actividades que hacen, pero ni una sola palabra que saliese de su boca, y ni siquiera la más mínima pregunta por parte de la presentadora del programa *Preguntes Freqüents* sobre el daño que infligieron a los ciudadanos de Cataluña el año 2017, sobre la vulneración sistemática de derechos y libertades fundamentales de los ciudadanos de Cataluña que hemos padecido desde este Parlament en el año 2017; ni una sola palabra sobre la fuga de empresas, masiva, que ha habido de resultados de su actuación como gobernantes. Absolutamente ni una sola palabra de crítica por parte de los medios públicos de Cataluña a aquellos que llevaron a cabo el golpe a la democracia el año 17.

Por supuesto, de ellos tampoco partió la más mínima autocrítica, y esto fue en las entrevistas del sábado, pero es que en la entrevista del domingo, que en este caso fue al expresidente de la Generalitat, al señor Junqueras, a cargo del señor Sanchis, fue una entrevista que, en realidad, es verdad que hubo una cierta tensión, pero no se crean que fue una tensión por el prurito periodístico profesional del director de la cadena, no, no, fue una tensión entre los dos partidos que gobiernan Cataluña, que parece que ahora están a la greña, y eso quedó claramente reflejado en la entrevista, que fue un debate entre Sanchis y Junqueras. Pero Sanchis no le afeó tampoco la vulneración sistemática de derechos fundamentales de los ciudadanos de Cataluña, ni la fuga de empresas, ni todo lo que he relatado anteriormente, sino que, en todo caso, llegaron a tener cierta tensión por sus diferencias estrictamente –estrictamente– partidistas.

El señor Junqueras, por cierto, se dedicó a dar lecciones morales a todos los partidos de la oposición. Muy concretamente, me pareció especialmente nauseabunda la apelación que hizo al señor Iceta; le dijo al señor Iceta si se atrevería a mirarle a la cara. Oiga, señor Junqueras, esto es un estado de derecho con separación de poderes. Usted no es quien para decirle al señor Iceta que no va a tener la valentía de mirarle a la cara. Tiene todo el derecho del mundo, el señor Iceta, por supuesto, a ir con la cabeza bien alta, porque lo único que hizo aquí, junto con el resto de partidos constitucionalistas, fue defender la Constitución, el estado de derecho y los derechos y libertades del conjunto de los ciudadanos de Cataluña. En todo caso, quien puede tener algún problema para mirar a la cara a los ciudadanos de Cataluña fueron aquellos que trataron de vulnerar nuestros derechos, de limitar nuestras libertades y, en definitiva, de liquidar nuestro ordenamiento democrático desde este Parlament. Pero, en todo caso, yo no tengo ahora ganas de entrar en valoraciones morales, que es lo que hace el señor Junqueras y lo que hacen los diputados de la bancada separatista de continuo. Yo creo que esto no va eso.

Pero, en todo caso, en los medios públicos de Catalunya, lo menos que podemos esperar es que el presentador o la presentadora le digan a los entrevistados... Insisto, entrevistas discutibles por la situación en la que se encuentran estas personas, pero, en todo caso, lo menos que podemos esperar es que se le señale la necesidad de que se cumpla con las funciones de la pena. Y les digo: una de las funciones de la pena en el derecho penal es precisamente la prevención general, la prevención de cara a la sociedad, la protección a la sociedad, ante personas que han cometido delitos. Y lo que se lo que se pretende precisamente es decirle a la gente, a la ciudadanía –y los medios públicos tienen esa responsabilidad–, que delinquir no solo no es aceptable, sino que, desde luego, no es digno de alabanza, como parece que sea en los medios públicos de la Generalitat.

Gracias, señores diputados.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies. Per defensar les esmenes presentades té ara la paraula el diputat David Pérez, del Grup del PSC i Units per Avançar.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Mireu, nosaltres, ja ho avancem, votarem a favor de tots els punts de la moció i agraïm el nou to que ens avança el diputat Nacho Martín Blanco. Per què? Sobretot perquè hi ha un paquet de tres punts, que serien els punts que defensen la diversitat i la pluralitat de Catalunya, en l'ús també de totes les llengües i d'ús habitual en els mitjans de comunicació, els punts sobre l'objectivitat informativa, el rigor i la neutralitat política i els punts que reproveu la consellera de Cultura i el president del CAC. I posaré tres exemples.

Primer, quan la consellera de Cultura es queixa de que a TV3 hi ha massa castellà i ho relaciona també amb els pagaments que fa des de Cultura a la mateixa corporació, perquè un programa fet per Televisió Espanyola, en català i en castellà, es veurà en català i en castellà a tot Espanya i a tot el món, i es queixa de que a Catalunya també es vegi així i vulgui que a Catalunya solament es vegi en català..., aquest no és el nostre model, i aquest no és el model de normalització lingüística que nosaltres hem defensat des del minut 1. Clar que es pot fer a TV3 un documental en català i en castellà, respectant els idiomes que han posat sobre la taula els seus actors. Com pot dir la consellera que s'ha de treure en català i que això s'hauria de traduir tot al català? No es pot fer, no és normal. I vostès no han sortit en tromba a dir-li a la consellera que això no és així. (*Veus de fons.*) El toc d'atenció –ho sé, consellera– se l'hauria d'emportar ella –se l'hauria d'emportar ella– i el toc d'atenció l'hauria de donar aquest Parlament, per normalitzar, per fer normal el que és l'ús a Catalunya tant del català com del castellà.

Un altre exemple: el tema de la utilització del fons del Covid per pagar la baixada de publicitat a TV3. Ja ho vaig dir a la comissió, ho trobo injust, ho trobo indignant i ho trobo vergonyós. Per què? Perquè per què hem de pagar tots nosaltres la baixada de publicitat a TV3, tots els ciutadans? Podria TV3 estrènyer-se el cinturó, com fa tothom? O hem d'agafar fons del Covid per pagar la baixada de publicitat? No és normal.

Miri, tampoc és normal que el senyor Puigdemont tingui un vídeo amb el logo de TV3 que o TV3 l'hi ha donat, o TV3 no l'ha emès pel que fos, o TV3 no l'ha sabut custodiar ben bé, o TV3 no sé quan el va gravar; però no és normal que passi tot això, que ho obri primer el senyor Puigdemont i, després, la mateixa TV3. Hi ha una mena d'ús realment partidista de la institució.

I, per últim, quan tu fas una estructura de la corporació en els càrrecs, per dir-ho d'alguna manera, intermedis, de compensació política dels membres de govern, i quan falla una d'aquestes coses i un professional diu: «Mira, me'n vaig, perquè no acabo d'entendre'm amb no sé quin director...», bé, doncs tot això trontolla, perquè està mal pensat. I el que hi ha és un desori; és que la presidenta, a sobre, vulgui fer fora aquest director, i a sobre no ho pugui fer.

Que no veuen que tot això és una mica un desastre? Haurien de posar una mica d'ordre. I jo crec que aquesta moció el que fa és precisament anar en aquesta línia.

Agraïm al Grup de Ciutadans el fet de que hagi incorporat les nostres esmenes, la reprovació de la consellera pels fets del toc d'atenció a la corporació, però també per la seva gestió al capdavant de la conselleria de Cultura, i la transacció que hem fet finalment amb la resta de forces polítiques. Aquest és el camí, mirar de trobar punts de trobada entre totes les forces polítiques. Segurament avui no ens en sortirem al cent per cent, però, hi insisteixo, li agraeixo el to, el to constructiu, i mirada que en aquest tema de TV3 encara tenim moltes coses a fer junts.

Moltes gràcies, senyora consellera, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. També per defensar les esmenes té ara la paraula el diputat Daniel Serrano, del Subgrup del Partit Popular.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidente. *Consellera*, diputados, diputadas, lamentablemente, los medios de comunicación públicos en Cataluña son objeto de debate reiterado en el Parlament en los distintos órganos, y normalmente casi nunca por nada positivo. Pero lo más sorprendente es que esta vez lo haya sido, objeto de debate y de polémica, algo que en una sociedad democrática realmente no debería haber sido ni noticia. Me refiero, obviamente, a la serie *Drama*, en la que el desarrollo de la trama de los personajes, pues, se realiza indistintamente en catalán y en español, reflejando la realidad bilingüe de Cataluña, además del aranés en la Vall d'Aran. ¡Menudo notición! Parece que algunos se acaban de enterar viendo la serie que en Cataluña somos bilingües, ¿no?, y parece que esa realidad a alguno –o a alguna, en este caso– no le ha gustado. Entre ellas, la *consellera* de Cultura, quien, con sus palabras atacando la realidad bilingüe de Cataluña, demuestra que ella sí que es un auténtico drama como *consellera* de Cultura. Porque, si por una serie dentro del océano de monolingüismo que son los medios públicos catalanes la señora *consellera* se indigna, es que tenemos un grave problema, y es su visión sectaria e intransigente respecto a la realidad lingüística de Cataluña, y este mero hecho la inhabilita como *consellera* de Cultura.

Por eso compartimos y apoyamos la moción, por condenar el intento de intromisión de la *consellera* de Cultura en un medio público como si fuera suyo, apoyamos la moción por condenar la falta de neutralidad de los medios públicos catalanes, apoyamos la moción también por denunciar la falta al respeto al pluralismo político y por evidenciar el monolingüismo artificial en estos medios, que no refleja la realidad bilingüe de los catalanes, y apoyamos la moción también porque condena la actuación del presidente del CAC, que actúa más como un agente político que como un presidente de un órgano independiente, incluso hasta el punto de privar de los derechos a uno de los miembros del consejo. De ahí que hayamos presentado una moción transaccionada con Ciudadanos y con el Partido Socialistas, porque creemos importante que, además de condenarlo, habría que reprobar al presidente del CAC por estos graves hechos que incluso le han valido el reproche judicial.

Por tanto, en definitiva, nuestro apoyo a la moción, porque describe perfectamente y denuncia una forma de proceder y de hacer de los medios públicos catalanes que en una sociedad democrática y plural como la nuestra no son admisibles.

Muchas gracias, vicepresidente, diputados, diputadas y *consellera*.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, la diputada Marta Ribas, del Grup de Catalunya en Comú Podem.

Marta Ribas Frías

Bon dia. Avui, en aquesta moció de Ciutadans, bàsicament es tracten dos temes: la reclamació de pluralisme i neutralitat política als mitjans de comunicació públics, i el debat lingüístic que ha ressorgit a partir de la polèmica generada per les declaracions de la consellera de Cultura, en dir que hi ha massa castellà a TV3 i que els feia un toc d'atenció. A nosaltres, com a Catalunya en Comú Podem, ens sembla realment una barbaritat que la consellera s'escandalitzi per l'aparició esporàdica de castellà a TV3, emmarcada a més en una sèrie que transmet naturalitat de l'ús indistint del català i del castellà en la vida quotidiana en el nostre país, o sigui, la realitat del nostre país, i ens sembla especialment reprovable que la consellera consideri que pot o que ha de fer un toc d'atenció a la direcció de la televisió pública per aquest o per qualsevol tema.

Per tant, aprovarem els punts de reprovació inclosos a la moció, també respecte a actituds reprovable per part del president del CAC. Però no aprovarem la resta de la moció, i vull que n'escoltin atentament els motius, perquè els hem explicat en nombroses ocasions i són de posicionament radicalment contrari, de punt de partida amb el qual enfoquem els temes respecte de Ciutadans.

No podem aprovar que a partir d'aquesta polèmica Ciutadans intenti canviar allò que ha estat el consens del país respecte al paper de les llengües oficials de Catalunya a la televisió pública. Evidentment, el castellà també és llengua oficial a Catalunya, però el panorama audiovisual és d'una minoria important de català, i una de les funcions dels mitjans públics catalans –no inventada per nosaltres, sinó a través del seu mandat marc, aprovat per aquest Parlament– és la promoció de la llengua i la cultura catalanes i l'aranès.

Es diu que el català, en aquest acord marc, és «la llengua pròpia dels mitjans audiovisuals públics de Catalunya, que l'han d'utilitzar normalment i preferentment i esdevenir vehicles vertebradors de l'espai català de comunicació». El mandat marc no sorgeix del no-res, sorgeix de l'Estatut de Catalunya, on, a l'article 6, queda clar que, si bé tant el català com el castellà són llengües oficials i la ciutadania té dret d'usar qualsevol de les dues, quant a administracions públiques i quant a mitjans de comunicació públics de Catalunya la llengua d'ús *normal* i *preferent* és el català; també la llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament. Això ho diu el nostre Estatut de Catalunya.

Per tant, no, no tenen raó quan vostès al punt 3 diuen que «els drets de tots els ciutadans de Catalunya només són plenament respectats si la llengua castellana no és exclosa, tal, tal, tal... i és *vehicular* en els mitjans autonòmics», o quan al punt 7 diuen que «cal emprar amb normalitat, habitualitat i *igualtat* les llengües catalana, castellana i aranesa». No, no és això, el que diuen ni el mandat marc, ni l'acord marc, ni l'Estatut de Catalunya. Ni «igualtat» ni «llengua vehicular». Per tant, hem de votar «no» a aquests punts, per un respecte absolut al que diu el nostre Estatut de Catalunya. Vostès intenten canviar l'acord marc i l'Estatut a partir d'una moció. I, miri, l'Estatut de Catalunya té rang de llei orgànica, avalada per la Constitució. Vostès, que s'autoanomenen «constitucionalistes», o vostès del PSC, no haurien d'estar defensant una cosa contrària al que diu l'Estatut de Catalunya.

Respecte al tema del pluralisme, a banda que..., bé, en aquesta moció reiteren la reclamació habitual de pluralisme i neutralitat dels mitjans públics; en aquest punt ens abstindrem. Saben que nosaltres també reclamem i proposem mesures per millorar els mitjans catalans en aquest aspecte, però també en això diferim absolutament en la base, en les formes, sovint, no avui, però en el fons especialment, de com ho plantegen vostès. Perquè, tot i que aquest cop han plantejat, han redactat els punts amb correcció formal, el que hi ha al darrere és l'intent habitual de Ciutadans de *debilitar* els mitjans de comunicació públics catalans, a partir de posar en qüestió la feina professional dels professionals d'aquests mitjans. Vostès habitualment ho diuen, ho expressen i ho escriuen: el que volen és tancar-los, o retallar-los els recursos, debilitar-los. Nosaltres el que volem és millorar-los per enfortir-los. Perquè ens creiem de debò que uns mitjans de comunicació públics basats en la veracitat, la pluralitat, però ben finançats i, així, independents del poder polític de cada moment són una eina bàsica per enfortir la democràcia i per garantir el dret a la informació, que és un dret de ciutadania que també està recollit al nostre Estatut de Catalunya.

Per tant, precisament per defensar l'Estatut de Catalunya, l'autogovern de Catalunya i el que deriva de la Constitució, si ho volen entendre així, no es pot estar votant a favor del planteig de Ciutadans respecte als temes del pluralisme o respecte al paper que ha de tenir el castellà en els mitjans de comunicació públics catalans.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn de la diputada Natàlia Sànchez, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Natàlia Sànchez Dipp

Bon dia. Ja la tenim aquí, la moció del Ple sobre els mitjans públics catalans, la moció de Ciutadans. Més enllà de les seves percepcions marcadament ideològiques, de molts dels que m'han precedit, anem a veure quin és el panorama de l'audiovisual a Catalunya. El 85 per cent de l'audiovisual a Catalunya és en castellà. Si alguna llengua està minoritzada és la catalana. L'1 per cent del cinema a Catalunya és en llengua catalana –l'1 per cent. I quan sentia parlar sobre la qüestió de l'ús social de la llengua a TV3, especialment pel PSC i els comuns, per un moment he pensat que la subhasta per recollir els vots de Ciutadans a les properes eleccions anirà molt..., tindrà molta competència.

La missió de TV3 per la situació de llengua minoritària del català –aquesta és la qüestió fonamental del debat que tenim sobre la taula– és precisament la difusió i la promoció del català. TV3 no és, en termes lingüístics, un mirall de la societat, sinó que, com a ens públic, el que ha de fer és garantir una presència normalitzada del català en un espai comunicatiu on el català és minoritari: el 85 per cent de l'audiovisual és en castellà i l'1 per cent del cinema només és en català.

Totes les televisions, siguin públiques o privades, compleixen un servei públic en la mesura que exploten una freqüència d'un espai radioelèctric que és de propietat estatal. Per tant, i en virtut del respecte per la diversitat lingüística, el que caldria és reclamar a l'Estat que tots els operadors públics i privats emetessin també en català. De fet, això ja s'ha reclamat en centenars d'ocasions, també per part de la resta de nacions de l'Estat que tenen llengua pròpia, i els governs de l'Estat, del color que sigui, sempre n'han fet cas omís. Una mostra més no només del nul respecte a la diversitat lingüística, sinó sobretot d'un model monolingüe de l'Estat espanyol. I una mostra més també avui és que l'espai comunicatiu en català continua trossejat; per això demanem, una vegada més, la reciprocitat plena de tots els mitjans de comunicació en llengua catalana al conjunt dels Països Catalans.

I acabo. La Carta europea de les llengües regionals o minoritàries, signada i ratificada per l'Estat espanyol, preveu el dret de la ciutadania europea a rebre les emissions de les ràdios i televisions públiques en tot l'àmbit territorial, fins i tot les que s'emeten en estats diferents. Tenim altres prioritats, i acabo citant la periodista Mònica Terribas (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), a la qual... –ja acabo, president, si em permet un segons–, lamentem molt que no puguem comptar amb ella a la temporada vinent a Catalunya Ràdio. Mònica Terribas deia, sobre els mitjans públics: «Alguna cosa grinyola. Els engranatges grinyolen.»

El vicepresident primer

Vagi acabant, diputada.

Natàlia Sànchez Dipp

Certament, diputats de Ciutadans, alguna cosa grinyola, però no són les qüestions a què vostès insistentment...

El vicepresident primer

Acabi, diputada...

Natàlia Sànchez Dipp

...apunten.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. A continuació és el torn de la diputada Raquel Sans, del Grup Parlamentari Republicà.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, vicepresident. Consellera, diputades, diputats, en primer lloc voldria començar expressant tota l'estima i tot el suport a la presidenta Forcadell i denunciar que la decisió del Suprem de revocar-li el permís del 100.2 no té absolutament res a veure amb la justícia i que és venjança. També expressar el suport a tots els membres de la Mesa del Parlament i a totes les persones represaliades. (*Aplaudiments.*)

I avui tenim una moció més, i no sé quantes en van ja, per tornar a disparar contra els mitjans públics del país, i a més per barrejar-hi la llengua. Ciutadans aprofita qualsevol oportunitat, qualsevol, per situar en el centre del debat allò que realment els interessa. I és evident que la politització de la llengua és un dels seus forts. En aquesta moció aprofiten el filó del debat que va generar, sobretot a les xarxes, l'emissió de la sèrie *Drama*.

Abans d'entrar en matèria de la moció, que ja els dic que votarem en contra de tots els punts, perquè no volem entrar en el marc mental que ens intenten imposar, una prèvia: la sèrie *Drama* m'ha encantat, pel tema, pels guions, per com tracta la sexualitat, per la qualitat interpretativa dels actors i les actrius..., l'Elisabet Casanovas és molt bona. El que no m'ha agradat tant és haver-la hagut d'anar a trobar a Playz, és a dir, a la plataforma digital de Televisió Espanyola i no haver-la trobat a les plataformes digitals dels mitjans de la corporació. Pensem que aquestes plataformes han de ser una prioritat per als responsables dels mitjans públics. És aquí on hi ha el públic juvenil i infantil i, per tant, és on hi ha el futur dels mitjans.

Però entrant ja en matèria, i sobretot en el debat lingüístic que avui ens tornen a plantejar, en primer lloc assenyalar el parany que suposa parlar de la necessitat que els mitjans públics siguin un reflex de les llengües que es parlen al país. Perquè resulta que aquesta necessitat només l'exigeixen en aquells pocs espais on el català és llengua prioritària: a l'escola, als mitjans públics, a les institucions, com en aquest Parlament. No he trobat cap moció de Ciutadans, cap, demanant més producció audiovisual en català, ni cap altra on defensin els drets lingüístics de les persones catalanoparlants a la justícia o demanant que al Congreso es pugui intervenir en qualsevol de les llengües oficials de l'Estat, per allò de reflectir la pluralitat i la realitat del país. En un país d'immigració com és Catalunya, i amb tan poques forces per promoure la integració lingüística com són les nostres –no tenim les eines d'un estat–, és urgent trencar amb el marc mental que Ciutadans ens ha volgut imposar i tornar a la idea que si el català no aconsegueix funcions pròpies, pràctiques i simbòliques difícilment tindrà futur. I una d'aquestes funcions pròpies és precisament que als mitjans públics del nostre país s'hi parli de manera molt majoritària el català.

I algunes dades per reforçar la idea que cal protegir el català i que, per tant, si ho volen, calen mesures de discriminació positiva per a una llengua que parteix en una claríssima posició de desavantatge. Saben quantes persones tenien als anys trenta el català com a llengua inicial? El 99,8 per cent de la població. Saben actualment quin és el percentatge, malgrat que el nombre de parlants absolut ha crescut una mica? Actualment el català és la llengua inicial només per al 37,9 per cent de la població. Suposo que a vostès aquesta dada no els deu amoïnar gaire.

Fer veure que les llengües s'autoregulen al mercat lingüístic i ignorar ja d'entrada l'existència de jerarquies comporta que els que estan en situació de desavantatge ho tinguin molt difícil per defensar-se, i més quan intenten fer-ho des de les posicions favorables a les llengües dominants, com és el seu cas. S'intenta ridiculitzar i menysprear qui ho fa, et fan passar per radical, per etnicista, fins i tot per ser menys cosmopolita o menys viatjat. Però de veritat els preguntem: el castellà, que és una llengua parlada per milions de persones arreu del món, que és una llengua parlada

per molts catalans, que disposa d'una xarxa de mitjans de comunicació importantíssima –de fet, quatre de cada cinc persones que veuen la televisió convencional a Catalunya la veuen en castellà–, quan a les noves plataformes digitals Netflix, Movistar, Amazon Prime, Disney, HBO la tria que ha de fer l'audiència catalana indistintament de quina sigui la llengua inicial és entre el castellà i la versió original, de veritat que ens volen fer creure que encara cal reforçar més la presència del castellà als mitjans públics, especialment a TV3, quan és pràcticament l'única cadena que emet en català? De veritat? De veritat que ens volen fer creure que el que està en risc és el castellà?

Evidentment, hi votarem que no, i no estem disposats a seguir entrant en aquest marc mental que ens intenten imposar.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Finalment, és el torn del diputat Josep Riera, del Grup Parlamentari Junts per Catalunya.

Josep Riera i Font

Gràcies, president. Tot el suport, primer, a la presidenta Forcadell, a l'anterior Mesa i a la Laura Borràs, aquesta setmana.

«La llengua catalana no està bé de salut, ni de salut política ni de salut social ni de salut filològica. Per salut política, em refereixo al marc estatal de referència: quan es va pactar la Constitució es va cometre la gran debilitat d'acceptar la desigualtat legal de les llengües de l'Estat. La salut social: fa trenta anys» –ara ja quaranta– «que ens diem que aquí no hi ha conflicte lingüístic. I sabem que això és un altre sarcasme que només serveix per fer callar la meitat del país que ha heretat i vol conservar la llengua del país. i ha esdevingut un eslògan que aquí ofeguem el castellà. Que fàcil és crear eslògans!; que fàcil és llençar sarcasmes contra els qui no poden defensar-se perquè no tenen els totpoderosos mecanismes de les lleis, de l'exèrcit, dels grans mitjans d'intoxicació. La mala salut filològica del català també és fàcil de percebre. Em refereixo a la degradació alarmant de totes les seves estructures, fonètiques, sintàctiques, fraseològiques, lèxiques; al fet que sigui una llengua de per riure –o de per riure-se'n!–, una llengua que sí però no, vaja; una llengua subordinada.»

El que he llegit fins aquí no són paraules meves, encara que les subscriu plenament, evidentment; són paraules de Joan Solà en aquesta tribuna un juliol de fa onze anys. Paraules plenament vigents, tristament, de l'eminent filòleg, al cel sigui. Recuperin-les senceres, els ho recomano. A mi m'ajuden a no baixar al fang de la seva intervenció i a intentar debatre les qüestions de fons: la llengua i el model dels mitjans públics.

Perquè la situació era aquesta fa quaranta anys i ho és encara: es va crear TV3, per crear les condicions que fessin que el català fos una llengua útil i necessària, perquè només aquestes sobreviuen. I és per això que la consellera que avui volen reprovar va advertir que veia massa castellà a TV3, perquè és una obvietat –i a vostès ja els va bé–, i perquè si ella, que és qui té les competències en política lingüística, no pot vetllar perquè TV3 compleixi la llei i la seva missió, ja em diran qui ho farà.

Perquè la llei no diu «reflectir la realitat lingüística» sinó «la llengua vehicular és el català, i difondre i promoure el català i l'aranès». I perquè la missió no és ser una televisió autonòmica, sinó una televisió nacional que articuli un espai comunicatiu en català. I que tothom avui voti amb consciència sabent això.

I pel que fa a pluralitats i neutralitats, que tothom també hi voti amb consciència. Es proposa reprovar el president del CAC i fer passar per víctima un conseller, el senyor Daniel Sirera, que fa anys que es dedica més a fer de comentarista polític partidista a Twitter que a la seva feina al CAC.

Recordem que el tema era que *El matí de Catalunya Ràdio* havia informat el 22 de setembre del 2017 dels moviments de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional per impedir el referèndum de l'U d'Octubre i que el Ple del Consell del CAC va demanar a Sirera que s'abstingués de participar en el debat i votació, perquè el seu posicionament previ comprometia clarament la seva imparcialitat, com altres consellers van fer, precisament, voluntàriament, per la mateixa raó. Que cadascú voti amb consciència, doncs.

Mentrestant continuïn repetint que els mitjans públics són corretges de transmissió de l'independentisme; per nosaltres són corretja de transmissió de la realitat política i social d'aquest país que té una majoria independentista. Per això, els he dit tantes vegades que no és que no els agradi TV3, el que no els agrada és la realitat d'aquest país.

Alguns continuarem defensant que aquest país sigui normal, amb una llengua normalitzada, com ho van fer aquells pares castellanoparlants de Santa Coloma de Gramenet, que, a principi dels anys vuitanta, van impulsar i van ser la prova pilot de la immersió a les escoles, perquè veien el català com una eina d'integració, de cohesió i d'equitat social.

I no puc acabar de cap millor manera que amb més paraules de Joan Solà: «La llengua pròpia del país i de moltíssimes persones, una llengua antiga que ha traduït tota la millor literatura universal i ha contribuït notablement a engrandir aquesta literatura, no pot ni vol sentir-se ni un minut més una llengua degradada, subordinada políticament i incansablement i de mil maneres atacada pels poders mediàtics. Aquesta llengua no pot ni vol sentir-se ni un minut més inferior a cap altra.»

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. En últim lloc, té la paraula el diputat proponent, Ignacio Martín, per pronunciar-se sobre les esmenes.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats dels partits separatistes, el moviment es demostra caminant. Jo em pregunto: «Quantes intervencions des que aquest Parlament té vida han fet vostès en la llengua majoritària dels ciutadans de Catalunya? Quantes intervencions han fet en castellà?» I em diu una de les diputades: «Zero.» Exactament.

Què fem nosaltres, els diputats de Ciutadans? Fem intervencions en les dues llengües dels ciutadans de Catalunya, perquè respectem la pluralitat lingüística de Catalunya, a diferència de vostès. Vostès menyspreen el pluralisme lingüístic de Catalunya. Volen una Catalunya monolingüe en català. I nosaltres volem respectar el que és la naturalesa intrínseca de la societat catalana, que és una societat fonamentalment bilingüe. Amb més llengües? Sí. També amb l'aranès? També. Però el català i el castellà són les llengües majoritàries dels ciutadans de Catalunya.

Vostès, hi insisteixo, volen una Catalunya monolingüe, i nosaltres, una Catalunya que sigui respectuosa amb la seva pròpia pluralitat interna. Per cert, el debat de la llengua no l'introduïm nosaltres, en aquestes setmanes, l'introdueixen vostès; l'introdueix la senyora Vilallonga dient que, per ella, a la televisió pública dels catalans es parla massa castellà. Curiós que a la televisió pública dels ciutadans de Catalunya, que tenen com a llengua majoritària el castellà, s'hi parli massa aquesta llengua. Em sembla un despropòsit impressionant. Però és la seva visió nacionalista, efectivament etnolingüística, de la realitat catalana.

Senyora Ribas, gràcies per la seva posició quant a dos dels punts de la moció, però sí que hem de dir algunes coses. L'Estatut d'autonomia és una norma que mereix tot el respecte, igual que la Constitució, i, sobretot, en un estat democràtic constitucional el que mereix un respecte fonamental, perquè és el que garanteix els drets

i llibertats del conjunt dels ciutadans de Catalunya i de tot Espanya, és el que diu el Tribunal Constitucional. I el Tribunal Constitucional, sobre l'ús preferent d'una de les llengües dels catalans, diu que no hi pot haver preferència de cap de les dues llengües, ni del català ni del castellà; totes dues han de ser d'ús normal en l'àmbit comunicatiu, en l'àmbit públic, en l'àmbit de les administracions, i cap d'elles pot ser exclosa com a llengua vehicular. És el normal, és el sentit comú; els catalans, els ciutadans de Catalunya parlem català i castellà fonamentalment, i, a més, alternativament. Vostès pretenen una Catalunya monolingüe.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Bé, acabat el debat d'aquesta moció, fer-los avinent que, igual que la resta de les mocions, es votarà al final del Ple, amb la resta de punts tractats.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els efectes, els reptes i les oportunitats digitals arran de la pandèmia de Covid-19

302-00225/12

Passam ara al punt vint-i-tresè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els efectes, els reptes i les oportunitats digitals arran de la pandèmia de la Covid-19, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar la moció, té la paraula el diputat Javier Rivas.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president. *Conseller*, diputados, buenos días a todos. El otro día acabé la intervención, esto es una continuación, hablando de la lección que nos daba Batty, un replicante de la Tyrell Corporation, una máquina que, en un momento difícil, lo que hacía era ser más humano que nunca y que nadie, ¿no? La plaga del coronavirus no entiende ni de lenguas ni razas ni de fronteras; la estamos sufriendo todos por igual. Igualmente creo que es una lección de vida que todos tenemos que escuchar y que aprender preferentemente.

Cataluña tiene un problema de..., Cataluña, que es lo que a nosotros nos concierne, tiene un problema serio de vertebración del territorio. Por eso, esta propuesta que he traído en otras ocasiones a este Parlament, pero, bueno, no sé, es que con esto del Covid nos hemos encontrado a la puerta, a la orilla de un desierto, y si algo siempre pienso cuando estás a la orilla del desierto es en que tenemos que trabajar por encontrar un oasis, ¿no?, que no hay mal que por bien no venga, que dice el refrán, y que tenemos que intentar, de esta desgracia, sacar un modesto beneficio para problemas que ya teníamos, estructurales, de antes.

El test de estrés del teletrabajo creo, modestamente, que lo hemos pasado de una manera más bien «apañaica», ¿no? O sea, creo que lo hemos superado y que ha venido –ya lo dije el otro día– para quedarse; que esto derivará en una nueva clase trabajadora, que serán los nómadas digitales, por etiquetarlos de alguna manera, ¿no?, gente que trabajará en un sitio o en otro en función de si tiene el soporte pasivo para poder desempeñar el trabajo.

Tenemos que cambiar, tenemos que aprovechar para cambiar nuestra mentalidad de siglos de estar en el puesto de trabajo a estar trabajando. De hecho, somos el país de Europa que más horas trabaja y el menos productivo. Tenemos que aprovechar todas estas cosas para intentar darle una vuelta al calcetín y ser más productivos, que la gente pueda tener más horas, que la gente pueda tener mejor calidad de vida y, en fin, que todas estas calamidades que nos ha tocado vivir..., que no me cansaré de reiterarlo, hay gente que pierde la vida, hay gente que perderá la salud de por vida por las secuelas y todos vamos a perder la economía. O sea que es momento de ser muy serios, de ser muy propositivos y de dejarnos de cosas que yo creo que en este

momento no vienen a cuento, como identidades en plan El Corte Inglés, a planta por identidad; en temas de raíces..., raíces las vamos a dejar para las lechugas; la gente tenemos pies y tenemos que movernos, tenemos que caminar y atravesar este desierto.

Les presentamos esta moción. He puesto treinta puntos, podía haber puesto trescientos treinta y haberlos desarrollado exhaustivamente, pero los tiempos parlamentarios son los que son. Lo único que quiere demostrar esta moción es la voluntad de nuestro grupo, la intención constructiva de que salgamos adelante y nuestro apoyo para todo lo que sea positivo y pueda ser beneficioso, en este caso puntual; hablo de egoístamente para el mundo rural, que es el sector de donde yo vengo y donde pronto volveré.

En la criptografía hay un nombre que se llama las «entidades de confianza». No me escondo de decir que confianza en este Gobierno tenemos poca, más preocupado con las sopas de letras electorales y con temas que yo creo que en este momento no vienen a cuento del drama, de la problemática que estamos viviendo.

Hay una novela de Isaac Asimov, *Yo, robot*, que hay un momento que hay tantos robots que la gente, los humanos empezamos a tener miedo de los propios robots. Y entonces se les hace una programación, hacen unas leyes de la robótica, y se les hace una programación. La primera ley de la robótica es que un robot nunca hará daño a un ser humano, ni por inacción permitirá que sufra daño. Las máquinas no piensan, las máquinas procesan, pero llega un momento que los propios robots nos consideran a nosotros mismos como un peligro para nosotros mismos, y lo que hacen es confinarnos en casa, ¿no?

Mientras esa distopía espero que no llegue y acabemos confinados, desde Ciudadanos adelantarles que seguiremos trabajando digitalmente con las máquinas, porque lo que nos preocupa son las personas.

Gracias, *president*.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc el diputat David Cid, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Se'ns presenta una moció, jo diria, molt extensa, dividida en tres blocs. Jo faré la valoració d'alguns punts que s'han presentat a la moció.

Hi ha un primer bloc de mesures de foment de la transparència i optimització de l'Administració pública. Nosaltres aquí, bàsicament, com a Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem..., hi ha alguns aspectes de com es planteja la moció que nosaltres tenim alguns dubtes, eh?

En primer lloc, la necessitat d'una auditoria laboral a través de la contractació d'una entitat externa i independent. Bé, jo crec que la mateixa Administració de la Generalitat ha de tindre capacitat per definir, i en tot cas també per redefinir i optimitzar els processos productius de la mateixa Administració, i no crec que..., nosaltres no entenem..., i ens abstindrem en aquest punt, perquè no entenem que s'hagi de fer a través d'una entitat externa i independent, no?

Una mica similar ens passa amb el tercer punt, no?, la necessitat d'establir protocols de treball que augmentin la productivitat. Jo crec que això està bé, o sigui, crec que és fonamental que l'Administració pública augmenti la productivitat, però que també sigui capaç de garantir drets dels treballadors i treballadores, no?

També des d'aquest plantejament, des del nostre grup parlamentari hem plantejat una esmena, que agraïm que s'ha presentat..., que era sobre la necessitat d'aprofitar una oportunitat però que alhora també ens serveixi, com deia, per preservar drets laborals. I, per tant, en aquest sentit crec que val la pena, doncs, instar el Govern de la Generalitat a regular el teletreball en el marc de l'Administració pública; s'estan fent passos, però jo crec que s'hauria d'intentar fer de manera generalitzada, tenint en

compte, evidentment, el diàleg amb els representants dels treballadors i les treballadores, i sobretot garantint el que és realment el dret, no?, al teletreball; per tant, garantir la desconnexió digital i també les condicions laborals adequades al conjunt dels treballadors de l'Administració pública, que jo crec que majoritàriament, doncs, a poc a poc aniran passant, més enllà del coronavirus, també al teletreball, com s'estava impulsant. Crec que ja hi va haver tres acords, però ara també hauríem d'intentar treballar, valgui la redundància, perquè això fos generalitzat, no?

Hi ha un segon bloc, que és de les mesures d'impuls en polítiques digitals en el món rural. Jo crec que aquí val la pena també destacar, en aquest cas, i en la negociació de pressupostos jo crec que hi coincidíem, que era, diguéssim, l'objectiu conjunt, jo diria, de desenvolupar la xarxa pública de fibra òptica. Hi havia una aposta..., o hi ha una aposta molt important en els pressupostos, pràcticament de 28,5 milions d'euros, per desplegar la xarxa en aquest cas pública de fibra òptica. Jo crec que aquí també nosaltres vam presentar una esmena que finalment no s'ha acceptat, que és... Tenim un problema com a mínim, o sigui..., de la bona feina o del projecte, jo diria, encertat que s'està fent en aquest cas d'estendre aquesta fibra o aquesta xarxa de fibra òptica a nivell públic, tenim dificultats perquè..., en el que es diu «l'últim quilòmetre», no? N'han sortit diferents, jo diria, estudis, fins i tot també notícies als mitjans de comunicació. Que aquí jo crec que hem d'intentar treballar conjuntament amb els operadors privats perquè realment..., o sigui, l'esforç que està fent la Generalitat des del punt de vista de l'Administració pública realment arribi al conjunt de municipis o a molts municipis que tenen dificultats per, no?, accedir a la xarxa, i, evidentment, també fer-ho amb una, diguéssim..., fer-ho bàsicament garantint que hi pugui tenir accés el conjunt en aquest cas de la població en municipis que tenen una cobertura o un accés molt complicat, no?

Sobretot jo crec que val la pena perquè tinc la sensació que això realment sí que és una oportunitat per al reequilibri territorial i que és realment una oportunitat per al món rural, del que parlàvem abans, també del teletreball i del treball a distància, i això és fonamental, que estiguin connectats a la xarxa, i, evidentment, també al desplegament del 5G, no?

I, finalment, un punt que nosaltres també volem donar-hi molta importància, en el reequilibri territorial, que crec que és també tindre una visió, diguéssim, del país sencer, que té a veure també amb una de les esmenes que es presentaven sobre la necessitat que el Pacte nacional d'indústria, i, per tant, també l'aposta en aquest cas per la creació d'ocupació de qualitat, ha de ser arreu del territori. És a dir, hi han també moltes zones de Catalunya que han perdut indústria, per exemple, en aquest cas Terres de l'Ebre, que ha perdut, diguéssim, no?, importants llocs de treball, especialment també en aquest cas la indústria de Terres de l'Ebre, que s'ha vist afectada per moltes crisis, per crisis turístiques, evidentment també per crisis de producció, i, en definitiva, també ara pel coronavirus, no?

Per tant, crec que, en aquesta visió d'aposta també, en aquest sentit, de dinamització del món rural, no caure en certs tòpics de sempre, sinó que també, no?, hi han diferents territoris de Catalunya que han de fer una aposta per seguir preservant la seva indústria, i, en tot cas, també per apostar per aquesta indústria arreu del territori.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. També per defensar les esmenes, té la paraula ara el diputat Francesc Viaplana, del Grup Parlamentari Republicà.

Francesc Viaplana Manresa

Moltes gràcies, vicepresident. Conseller, diputats, diputades... Llibertat Carme Forcadell. Contra la venjança, justícia per a tothom. *(Aplaudiments.)*

Primer de tot, vull agrair al diputat Rivas la seva predisposició per arribar a acords, i això ho demostra amb totes les esmenes i transaccions que s'han acceptat.

La moció que debatem és àmpliament extensa, i amb el temps de què dispo no podré entrar en el detall dels trenta punts; per això em referiré als tres blocs en què s'estructura la moció.

Abans, però, permetin-me fer una reflexió. Òbviament, la pandèmia del Covid-19 ha comportat uns efectes i uns reptes que fins ara, en l'època moderna, no havíem experimentat. Ara bé, soc dels que creu que també se'ns presenten unes oportunitats, especialment en el món rural, que s'han d'aprofitar. Tot i això, cal ser conscients que les oportunitats per si soles no es materialitzen. Per aconseguir-ho és imprescindible ser resolutius, prioritzar les accions i, en molts casos, accelerar els terminis previstos.

Pel que fa al primer bloc de la moció, evidentment que també podem trobar punts d'acord per a fomentar la transparència i per a impulsar eines d'optimització de l'Administració pública, però amb eficiència i realisme, entenent que el Govern de la Generalitat, evidentment, ja té processos en marxa per a aprofitar tot el potencial digital. El que no podem fer ara és començar des de zero amb auditories externes ni processos carregosos en aquest moment postpandèmia, com demanen en algun dels primers punts de la moció, dels que votarem en contra. Cal impulsar el canvi des de dins, de manera transversal, detectant necessitats i enfortint competències, però no podem pretendre processos *ex novo*, i encara menys des de fora de l'Administració.

A banda d'això, altres vegades hem sentit amb el seu to habitual, acompanyant la seva estratègia de laminació de l'autogovern del nostre país, com miraven d'atacar agències i organismes cabdals per al futur de la nostra Administració, especialment per al futur digital. Aquesta vegada només demanen la màxima transparència: al CTTI, al Catcert, a l'Agència de Ciberseguretat... Obro parèntesis: potser demanar ara la seva eliminació, després de saber el que vam saber la setmana passada amb el cas Pegasus, els faria una mica més de vergonyeta de l'habitual –tanco parèntesis. Màxima transparència a aquest i a d'altres organismes. Doncs bé, transparència, tota, sempre, la màxima.

Hi ha punts de la moció on, evidentment, ens podem entendre sense problemes: avançar amb la factura electrònica, col·laborar entre administracions per optimitzar estàndards informàtics i procediments, seguir conscienciant de les mesures sanitàries en la lluita contra el Covid-19, màxima informació i ajuda al comerç local, campanyes per a la digitalització i per a la millora del teletreball a les empreses, a més, és clar, d'una necessària regulació d'aquesta nova realitat laboral per a garantir els drets de treballadors i treballadores. En tot això, evidentment, ens posarem..., ens trobaran a favor.

Pel que fa al segon bloc, de mesures d'impuls a les polítiques digitals al món rural, òbviament, tenen el nostre suport per tal que es millorin la cobertura i les qualitats de connexió, peces imprescindibles moltes vegades per a tirar endavant projectes empresarials i, fins i tot, com hem pogut comprovar, perquè no es produeixi una fractura educativa. S'està iniciant el procés d'instal·lació de les àrees 5G i, òbviament, el món rural no en pot ni en quedarà exclòs. No em puc estendre, però cal tenir ben present el Pacte nacional per a la indústria, on un dels objectius és facilitar l'adaptació de les empreses catalanes amb l'aparició de les noves tecnologies, que van més enllà del concepte tradicional de les TIC. També cal destacar la posada en marxa del programa Proacció 4.0, que engloba diversos serveis i ajuts a disposició de les pimes per a dur a terme la seva transformació tecnològica. Cal desenvolupar una estratègia publicoprivada per al sector agroalimentari i tots els seus agents, i el més important: aquesta estratègia ha de ser útil. Cal focalitzar i alinear els instruments amb les necessitats específiques del sector.

Per últim, al tercer bloc, de polítiques transversals en el món rural, es parla de molts temes: fiscalitat, renovació del parc automobilístic, serveis a la gent gran, reactivació de l'activitat comercial i de l'artesania, igualtat de gènere en el medi rural, simplificació de tràmits administratius, accés a la cultura, activitats extraescolars,

sistema de salut en el món rural, suport al comerç i la restauració, etcètera. Però, com que parlem de polítiques transversals..., vostè ha dit que n'hi podria posar tres-cents, però jo especialment n'he trobat a faltar un. Diputat Rivas, vostè i jo som de l'Alt Pirineu i Aran, i estic segur que considerem que per a poder anar al centre assistencial, perquè el metge pugui venir al poble, perquè els productes puguin arribar al comerç, perquè el secretari pugui arribar a l'ajuntament, perquè puguem portar la canalla a l'escola, perquè ens puguin arribar els clients del restaurant, és imprescindible una cosa. Saben què és? Necessitem uns accessos dignes i segurs als nostres nuclis, i la majoria d'ajuntaments no tenen els recursos necessaris per a adequar aquests accessos de titularitat municipal. Aquest punt crec que és nuclear. Ja podem millorar les telecomunicacions, que si no podem arribar al poble no podem connectar-nos enlloc.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn de la diputada Imma Gallardo, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Imma Gallardo Barceló

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, m'afegeixo a les mostres de solidaritat que han tingut els companys envers la presidenta Forcadell i la companya Laura Borràs i els companys que també estan aquesta setmana al judici.

D'entrada, agrair al grup proposant l'oportunitat de poder debatre sobre els efectes, els reptes i les oportunitats digitals arran de la pandèmia del Covid-19. És una moció llarga, de trenta punts, on molts d'ells tracten sobre les oportunitats digitals al món rural. I, per tant, compartim el fons de la moció i, encara que hi ha alguns punts que no els compartim del tot, la majoria els votarem a favor.

Catalunya ja porta uns quants anys a l'era digital, i això comença a donar els seus fruits. Voldria recordar que, encara que el mercat de les telecomunicacions és un mercat liberalitzat i la competència del desplegament de la fibra òptica és de l'Estat espanyol, com que no és un servei bàsic com l'aigua o la llum no hi ha obligació de desplegar-la. Aquí a casa nostra va ser el Govern de la Generalitat qui ja fa uns anys va començar a fer arribar la fibra òptica a les diferents seus dels seus edificis públics, com els CAPs o els instituts d'algunes poblacions. Però el veritable impuls ha arribat amb l'actual Govern, amb l'honorable conseller Puigneró al capdavant de la nova conselleria de Polítiques Digitals, que ja es va marcar com a objectiu que la fibra òptica arribés primer a totes les capitals de comarca i després a tots els pobles que tinguessin més de cinquanta habitants. Però no només això: tot just el passat diàlluns, l'índex digital de la Comissió Europea situava Catalunya en el *top 5* dels països més digitals d'Europa, amb molt bona nota en connectivitat, govern digital i talent. També fa unes setmanes rebíem algunes bones notícies més, com ara que les tres regions de la UE més ben connectades, Catalunya inclosa, havien estat seleccionades per al desplegament dels tres corredors 5G de prova, o que Catalunya seria el port d'arribada del segon cable submarí de fibra òptica del món o que el mòbil romandrà a Barcelona d'entrada fins a l'any 2024. Tot això és gràcies a la bona feina feta des de la conselleria.

Durant el confinament, tota la població vàrem ser plenament conscients que avui en dia tenir una bona connectivitat és gairebé un servei bàsic. Per tant, cal continuar treballant perquè el desplegament continuï a bon ritme. I això vol dir, d'una banda, comptar amb la complicitat de totes les administracions –i aquí parlo de les quatre diputacions, però també dels ajuntaments i dels consells comarcals– per tal que la fibra òptica arribi a qualsevol racó del nostre país, per més allunyat que estigui, però, d'altra banda, també comptar amb la complicitat de tots els grups parlamentaris per tal que els pressupostos futurs continuïn contemplant tota aquesta important inversió.

Per tant, deixin de posar pals a les rodes en aquest tema, perquè cal continuar aquesta important inversió que ja s'està fent. De fet, les obres més recents que permetran que la totalitat de les capitals de comarca estiguin connectades van iniciar-se en plena pandèmia, al considerar-les urgents i prioritàries, però cal que es pugui disposar d'una bona connexió amb fibra o amb 5G a tots els municipis, nuclis habitats, encara que hi visquin pocs habitants, o a les masies aïllades. Des de Junts per Catalunya defensem que aquesta és una de les eines més eficaces contra l'abandonament dels nostres pobles, no només per augmentar les possibilitats de quedar-s'hi i poder-hi treballar, estudiar, etcètera, amb més garanties i major igualtat territorial, sinó perquè obre unes oportunitats molt atractives a nous projectes, tant personals com laborals, perquè no hem d'oblidar que hi ha un sector d'empreses del món tecnològic que estan en veritable expansió, que només necessiten una bona connectivitat per treballar en un entorn amb una excel·lent qualitat de vida, com el que oferim des de les comarques del món rural.

Passo a comentar alguns dels punts de la moció. Com ja he dit a l'inici, els votarem majoritàriament a favor, perquè considerem que hi aporten millores. N'hem rebutjat alguns, alguns per oportunistes, ja que encara estem immersos en la crisi sanitària i de la crisi social i econòmica que ens ve a sobre tot just en comencem a notar els efectes; per tant, no creiem que ara sigui el millor moment per començar a fer auditories laborals sobre la funció pública o realitzar anàlisis de costos per optimitzar partides. Sí que en canvi ens ha semblat necessari que es passin comptes amb aquesta cambra.

Un altre punt proposa una bonificació de la quota de connexió, quan amb el desplegament de fibra òptica de la Generalitat al territori les operadores locals que donen servei en base a la nostra infraestructura ho fan amb uns preus ja força ajustats.

Tampoc compartim el punt que demanava establir bonificacions fiscals per als autònoms i les pimes que desenvolupin la seva activitat al món rural. Haurien de saber que a la Generalitat li està vedada la via dels incentius fiscals per afavorir la competitivitat del teixit empresarial, encara que sigui en zones de risc de despoblament. Algun dia en aquest hemicicle haurem d'acceptar el veritable debat sobre la necessària discriminació positiva en els territoris més desafavorits.

Vull acabar, però, fent un agraïment per l'acceptació d'esmenes i transaccions a les quals hem arribat amb el diputat Rivas. I, per tant, votarem en contra dels punts 1, 2, 3, 4, 13 i 19, i la resta els votarem favorablement. També votarem favorablement l'esmena que ha presentat el grup dels comuns.

Senyores i senyors diputats, Catalunya ja és digital però hem de continuar treballant tots plegats per tal que encara ho sigui molt més.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la posició té la paraula, en primer lloc, la diputada Alicia Romero, del Grup del PSC - Units per Avançar.

Alicia Romero Llano

Gràcies, president. Bon dia, conseller, diputats i diputades. Em sembla que dir que Catalunya és digital quan tenim milers d'empreses que encara estan pendents de fer una transformació digital és un cofoisme una mica exagerat, eh? Crec que hauríem de ser una mica més honestos, eh?, amb la realitat. Bé, en tot cas agraeixo al Grup de Ciutadans que hagi fet aquesta moció, i vull fer alguns comentaris en relació amb aquesta.

Primer, en els temes de transparència, eh?, que crec que són molt importants a l'Administració, perquè constantment ens posem la transparència a la boca, però després, quan un es submergeix, doncs, en la informació, veu que no és així. Ho dic perquè la darrera memòria del CTTI és de l'any 2013-2014, és a dir que..., uns

quants anys pendents. L'altre dia, que vaig estar una mica fent aquesta immersió, vaig veure, doncs, que això, que no podia fer una anàlisi dels últims anys, perquè no hi era, no?

Nosaltres tampoc estem d'acord amb aquesta auditoria laboral. Primer, perquè això s'hauria de fer amb diàleg social, amb acord amb els sindicats, no sé per què externa..., en fi, que crec que aquí també hi ha..., suposo que, evidentment, hi ha un element ideològic de Ciutadans, no? Nosaltres estem per la concertació social i el diàleg social, i, per tant, això s'hauria de fer d'acord amb els sindicats.

Parla també de productes tecnològics, que em sembla important. De fet, el CTTI, crec que una de les seves funcions hauria de ser empènyer la tecnologia disruptiva, és a dir, intentar impulsar aquest tipus de tecnologia que a vegades és molt difícil que surti de la mateixa empresa, i per tant impulsar-la a través de la compra pública, que és un tema clau que crec que la Generalitat tampoc ha acabat de desplegar o no està acabant de desplegar. I crec que és veritat que la manera com tu pots empènyer una tecnologia determinada és incentivar-la amb la compra, i crec que això és una de les coses que més hauríem de fer.

En els temes de seguretat, que en parlava també la moció, home, vull dir-li que en aquesta pandèmia, durant aquesta pandèmia –ho sap bé el conseller–, hem tingut molts atacs tecnològics, en gran part provocats pel teletreball, però això vol dir que tenim alguns forats que cal, doncs, revisar i treballar. Per tant, aquest tema de la ciberseguretat és molt important per a les persones, també per a les empreses, que pateixen molt aquests atacs, però també per a la Generalitat, que s'ha vist víctima d'aquests atacs.

I després alguna cosa més general sobre el món rural, que és en el que més incidència feia el diputat Rivas, no? És veritat que el món rural està patint molt. L'altre dia, crec que va ser dimecres ja –aquesta setmana tan intensa...–, dimecres el diputat Ordeig feia una interpellació justament sobre Lleida, no? Les comarques rurals són a les que més s'ha retallat el pressupost en els darrers anys, són a les que més s'ha reduït la inversió en els darrers deu anys, justament quan, si realment volies una política de reequilibri del territori –no m'agrada això de la «re població», però del reequilibri territorial–, hauries d'estar invertint clarament en aquest territori, perquè la gent no marxi, no?

Ara, no només s'arregla, això, amb un bo social o amb connexió a la xarxa, no? Jo li vull agrair al conseller Puigneró que estigui avançant amb l'arribada de la fibra òptica a les capitals de comarca; deia l'altre dia que està avançant el calendari. Crec que és molt important que l'avancem, perquè justament amb aquesta pandèmia hem vist com és important estar connectat, i després la capacitat, també, d'aquesta connexió: les dades, la velocitat, etcètera. Però no només amb això. Si en el territori només arriba aquesta connexió, però després tenim males infraestructures físiques, no tenim escoles rurals, no tenim CAPs amb tota la seva seguretat, doncs és difícil que la gent se'n vagi cap al territori rural, no? Per tant, hem de tenir tots els serveis en marxa, i crec que en aquests moments, doncs, això no és així.

I crec que és veritat que és molt important aquest tema, sobretot si volem que la gent pugui viure a tres o dues hores de Barcelona amb totes les condicions, però «amb totes» vol dir connexió, infraestructures físiques, però també infraestructures intel·ligents. I crec que això també ho hem de tenir en compte com a govern, eh?

I després una certa crítica que vull fer –hi ha moltes coses que estan bé d'aquesta moció, n'hi ha moltes, com deia vostè, trenta punts–, però després també li volia dir que em falta una mica d'ambició en aquesta moció, no? La sensació que Ciutadans, doncs, fa unes mocions que estan bé, però són molt genèriques, «apreta» poc el Govern, no? Avui aprovarem molts punts, suposo, clar, «impulsar», «fomentar» «desenvolupar», «afavorir, continuar», està molt bé, però a mi m'agradaria que hi hagués pressupost. Quan parlem de prevenció per a la indústria, quants milions més?, quants milions més al sector de l'automoció?, quants milions més per al sector del comerç,

per a l'artesania? Clar, així, en genèric, tots hi podem estar d'acord. A mi el que m'agradaria és que abans fóssim una mica més ambiciosos i proposéssim xifres, eh? Sempre els hi dic als companys de Ciutadans, perquè crec que si no al final ens queden mocions molt bé, aprovades en la seva majoria dels punts, però que després no tenen cap repercussió, perquè el Govern li pot dir que ja està fomentant, que ja està impulsant, que ja està continuant a fer. Per tant, endavant amb aquesta moció, però crec que hem de ser una mica més valents perquè obliguem i forcem el Govern a posar recursos allà on no els posa, i, en aquest cas, en el món rural.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn de la diputada Natàlia Sànchez, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Natàlia Sànchez Dipp

Bon dia de nou. Els avancem que la CUP ens abstindrem a la major part de la moció. Entenem que és una moció una mica un *cherry picking* de manual, on hi ha diferents qüestions, i sobre especialment la concepció de les oportunitats digitals arran de la pandèmia que plantegen, nosaltres tenim molts dubtes. Oportunitats digitals, és clar, de forma accelerada, però també hi ha uns riscos que cal posar sobre la taula. Hi ha una manca d'avaluacions de riscos laborals que trasllada la responsabilitat cap als treballadors pel que fa al treball telemàtic. Per tant, nosaltres creiem que cal avaluar des de l'Administració també quines ha estat les conseqüències del tele treball i de la de la situació accelerada i traumàtica que ens ha portat als treballadors i treballadores de la Covid. Sobre...

I les conseqüències d'una ultradigitalització de la vida, perquè aquesta ultradigitalització de la vida, a dia d'avui, és així, genera unes desigualtats estructurals i unes bretxes digitals, que també la moció en parla i en algunes qüestions estem d'acord, especialment pel que fa als punts que fan referència al món rural. Nosaltres creiem que... malgrat això creiem que en la moció el món rural torna a aparèixer una mica subsidiari del món urbà, no?, que es vol traslladar un món urbà cap a la ruralitat, i en això nosaltres creiem que cal un debat una mica més profund.

Parlaré de dues qüestions sobre la qüestió de la renovació del parc automobilístic. Nosaltres creiem que hi cal una certa renovació, però el que seria una mesura realment d'impacte seria la rebaixa de la dependència del vehicle privat en els pobles. Aquesta dependència genera grans costos sobre la gent que viu al món rural, que està per sobre de les que viuen en zones urbanes. La bretxa de transport públic és molt més gran encara en els entorns de muntanya, i, per tant, nosaltres creiem que cal apostar per un model de mobilitat pública, per un model de mobilitat compartida creant nodes intermodals arreu del territori per equilibrar i per generar que aquesta bretxa en el transport públic disminueixi.

Així també, i agafaré un altre dels punts, perquè podríem parlar extensament sobre aquesta moció que han fet, no?, però sobre la qüestió de la cultura. Nosaltres entenem que els pobles tenen suficient població per ser socialment dinàmics, però que la bretxa cultural, en qualsevol cas, és amb la cultura concebuda com a objecte de consum, que per falta de massa crítica fa que no sigui rendible en els pobles. Per tant, nosaltres creiem que cal un pla potent de cultura popular en els pobles, però no des de la perspectiva que posen sobre la taula.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Finalment és el torn de la diputada Esperanza García, del Subgrup del Partit Popular de Catalunya.

Esperanza García González

Bon dia, diputats, diputades, conseller. A veure, abordar les diferents perspectives digitals que tenim a dia d'avui com a repte és una obligació per part de la

política. Una de les coses que no diu aquesta moció i que encara no s'ha fet res és la intel·ligència digital, per exemple, la robotització del treball, també és una cosa ben important, el desplegament de la xarxa 5G, malgrat les traves que manifestament genera a la senyora Colau, però que és un repte necessari també per l'evolució, la modernització de la indústria productiva. I això, doncs, ens permet, i abordar aquests problemes ens permetria, doncs, millorar la qualitat de vida i també millorar la productivitat i la igualtat d'oportunitats entre les persones. La moció que es presenta és un mix entre Territori i Polítiques digitals. Nosaltres majoritàriament hi donarem suport, tot aclarint, doncs, per exemple, que el disseny de l'Administració pública i de les polítiques públiques que s'apliquen des de l'Administració pública corresponen a l'Executiu i no a una empresa d'auditoria, perquè si no, de fet, no tindríem necessitat de tenir Executiu, ja tindríem les empreses d'auditoria per tal de fixar quin és el model d'Administració pública que volem i quines són les prioritats d'actuació. Però, malgrat això, creiem que la resta de punts, especialment a l'àmbit que creiem que el diputat coneix a bastament, que és el territori, són molt positives i li donarem ple recolzament, donat que aquest és l'últim ple de juliol.

No sabem si al setembre no tornarem amb plens o no, si llança, diguem-ne, un repte, o com a mínim un replantejament a sobre de la taula. I és que tenim molts més reptes en temes digitals, que al final, doncs, ens permeti, per exemple, si hi ha un nou confinament millorar els programes lectius a nivell educatiu, que ha sigut una de les gran grans mancances durant aquesta pandèmia, i que es poden millorar amb una aposta coordinada també des de des de la conselleria. I també una qüestió que ha estat posada de manifest durant aquesta crisi, i és la manca, a vegades, d'igualtat d'oportunitats per la manca d'alfabetització digital de tota la població.

No tothom està en igualtat de condicions, i, per tant, hi ha moltes persones que queden excloses de poder participar i de tenir igualtat d'oportunitats per aquesta manca de coneixements, i, per tant, hauríem de forçar i apostar més per la formació. Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té ara la paraula el diputat Javier Rivas.

(Pausa.)

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president. Primero, agradecer a todos las «esmenas», el tono y la consideración al momento que vivimos. Un factor común de casi todos, que las auditorías no son necesarias hacer en el mundo real. Uno no se puede auditar a sí mismo, siempre necesitas a un tercero. Y agradezco las críticas que he recibido porque son las que me hacen crecer, las que me hacen aprender, las que me hacen no vivir en un mundo endogámico. Entonces una auditoría, yo considero que tiene que ser externa, y no solamente en el ámbito contable laboral; no, no va por ahí, sino una auditoría de procesos. El otro día la enseñaba al *conseller* un pdf que una administración –diré el pecado, però no el pecador– te hacía firmar tres veces con firma digital. Son procesos..., que no hay mala intención, hay desconocimiento. Sócrates decía que la maldad era solamente ignorancia. Tenemos que ser humildes, tenemos que ser críticos y tenemos que hacer procesos que nos hagan mejorar, que nos hagan acelerar.

El *company* Viaplana, de la Seu, d'Esquerra Republicana... Bueno, sí, me faltan cosas, hubiera hecho trescientas, cuatrocientas, es inacabable, no es más que una declaración de intenciones. Y hay una que sí que efectivamente tiene razón, que es el tema de accesos rodados, mantenimientos de accesos a los pueblos, que nos habéis hecho un montón de «esmenas»: de modificación, de supresión; podías haberme hecho el favor de haber hecho una de adición, también.

Junts per Cat: bueno, lo mismo: auditorías, bonificaciones fiscales... Bonificaciones fiscales, no sé, nosotros lo llevamos en nuestro programa electoral en las últimas

elecciones para el mundo rural de un 60 por ciento de bonificación. Querer es poder, hay voluntades y que no quede como el plan Marshall, ahora vamos a vivir una etapa de políticas keynesianas de garrafón. Pero veremos pasar el dinero, destinémoslo a cosas que generen valor añadido, que generen estructuras que se queden para siempre en el territorio y que generen puestos de trabajo que, a la postre, es lo que va a coser el territorio, lo que va a permitir que este tema no sea el día de la marmota, y lo estemos hablando todos los partidos recurrentemente.

Los *companys* socialistas. Sí, la memoria del CTTI, efectivamente, nos falta; bueno, nos faltan tantas cosas... Nos critica un poco –y se lo agradezco igualmente– que falta concreción. Sí, no era la intención, yo creo que la concreción la llevamos más –y lo demostramos cada día– a las comisiones, que son más la letra menuda. Aquí un poco lo que traemos es un poco las voluntades, que creo que han quedado manifiestas cuáles son las de todos. Y lo único que nos quedará por ver y por manifestar es cuáles son nuestras responsabilidades y de lo que aquí aprobamos, de lo que aquí hablamos, de lo que aquí decimos, cómo acaba y en qué medida beneficia al territorio.

Gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Com la resta de mocions, aquesta també es votarà al final del Ple amb la resta de punts de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la transparència, les eines de control democràtic i el compromís contra la corrupció

302-00226/12

Passam ara al punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transparència, les eines de control democràtic i el compromís contra la corrupció, del Grup Parlamentari Republicà. Per exposar la moció, té la paraula el diputat Ferran Civit.

(Pausa.)

Ferran Civit i Martí

Bon dia. Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades; ben trobats. Primer de tot, he de començar la meva intervenció tal com he començat el dia, que és donant suport a la Carme Forcadell, a la Yeya Boya i a tots els membres del Parlament que avui estan declarant al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Perquè això, si fos un estat democràtic, no ens trobaríem aquí assetjant el parlamentarisme.

I anem al que toca, perquè, malgrat els malgrats, hi ha coses que no canvien com a mínim durant segles. Certament, el que alguns diuen que el país està fracturat, és així. És així. El país està fracturat entre els que volem una república i els que volen una monarquia. I és així. República i monarquia. Hi ha els que volem una democràcia plena sense cap privilegi, i alguns que volen una democràcia a mitges amb gent amb privilegis. I el país certament està fracturat. Una monarquia que nosaltres considerem corrupta, òbviament, i aquest és el motiu de la proposta d'avui, però que també creiem que vulnera els principis de neutralitat que li atorga la Constitució, una Constitució que –aprofito– porto aquí impresos alguns articles, per davant i per darrere, que considerem que són els que s'estan vulnerant darrerament des del 2017 d'una manera totalment impune.

Aquest dilluns, com saben, el senyor Felip VI va venir al meu poble, a l'Espluga de Francolí, i a Poblet. La neutralitat política l'esbomba, la vulnera constantment. Va venir al meu territori, va venir a l'Espluga, per tant, considero que si amb això ja considera que ha visitat tot Catalunya, aprofito per demanar que la capital de Catalunya sigui l'Espluga de Francolí perquè, clar, si visitar l'Espluga de Francolí és visitar

Catalunya, considerem que també proposaré, així ho demano, que el Govern així ho entomi, que la nova capital de la Catalunya independent sigui l'Espluga de Francolí.

Doncs, aprofitant això, els explicaré la història de dos amics meus: un d'ells és l'Angelín i l'altre és el Toni. Tots dos van rebre el monarca aquest dilluns. Curiosament, l'Angelín, seguint les crides de Vox, doncs va anar a rebre'l i portava una bandera espanyola. Ai las! Curiosament, la policia, el va deixar passar. Però el Toni i centenars de persones més no van poder passar. Vam haver d'anar a fer el tomb. I aquests centenars de persones ens vam quedar a fora sense poder saludar el monarca. I, clar, teòricament, el principi de neutralitat política, un altre cop, queda vulnerat, perquè curiosament el monarca ha de ser per a tothom i gent es va veure expulsada del seu poble, de la seva comarca, sense dret a lliure circulació. Però, clar, si portaves banderes espanyoles, passaves. I així, curiosament, casualment –o no, no ho sé, no ho sé, perquè clar, com que hi ha una neutralitat política de la monarquia–, els interessos de la monarquia i els interessos de Vox s'alineen, casualment o no, però és així. I gràcies a això, una dotzena de persones, amb un pla tancat, que les televisions espanyoles ja se'n van encarregar de demostrar-ho, donaran suport a la monarquia, mostrant tot el suport de Catalunya. Mentrestant, centenars de persones que estàvem a fora no vam poder accedir al recinte de Poblet. Curiosament, que jo cada dia hi passo per davant, ho veig des del balcó de casa meua, i aquell dia no, aquell dia es veu que no era meu, ni dels meus veïns, ni de les meves veïnes, era d'un visitant forà. I, clar, aquell dia alguns van poder passar, com el meu amic Angelín –per cert, que és el principal animador de la Unió Esportiva l'Espluga, també és un gran madridista, però, bé, és el principal animador de la Unió Esportiva l'Espluga–, però, clar, no van deixar passar el Toni ni molts altres. I al Toni el van acabar detenint. Per tant, des d'aquí, tot el suport, Toni. Perquè tu i moltíssima gent..., que davant d'aquestes protestes democràtiques, aprofito per dir-ho, sempre han vist vulnerats els seus drets.

El dilluns ho vaig tornar a confirmar de nou: és un estat policial i judicial. Bé, una monarquia policial, una monarquia que més que partidaris per rebre'l el que té sobretot són policies per protegir-lo. O sigui, hi havia més policies per protegir-lo que no pas persones aclamant-lo. O sigui, la monarquia no té súbdits que l'aclamin, té policies i funcionaris aduladors que la protegeixen només. I està clar: una institució basada en el privilegi acaba sent corrupta. Si cauen els privilegis, caurà la corrupció. I això és el que venim a demanar amb aquesta moció: fora els privilegis i fora la corrupció.

L'esperit del temps –aquí ho hem parlat moltíssimes vegades– va per aquí: els drets de les dones, els drets LGBTI, els drets dels animals, els drets del medi natural... i, per descomptat, també la república. Jo els demano..., aquí, ja ho sé, però els demano a vostès: siguin moderns, siguin *cool*, siguin *trending*, siguin republicans, que és el que es porta avui en dia. I si voten que no, jo no sé si és que ara, com que vindrà l'agost, potser la Corinna els ha convidat a passar alguns dies als pisos que gràcies al Juan Carlos I i als 2 milions d'euros que li va donar..., els convida a passar unes vacances allí a Suïssa, no ho sé. Si fos així, espero que passin unes bones vacances i espero que ara els demanin que aquests diners passin a Patrimoni Nacional.

El que vull demanar és que, si us plau, no deixin caure el Juan Carlos, deixin caure directament la monarquia. La societat espanyola es mereix una república i, evidentment, la catalana també, una república lògicament independent.

Visca la república espanyola i visca la república catalana, òbviament independent. Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc el diputat Eduard Pujol, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Eduard Pujol i Bonell

Senyores i senyors diputats, vicepresident del Parlament, tenim molts problemes, molts, és cert, la Covid n'és un, amb totes les seves derivades. I tenim un segon problema en els forjats de l'Estat que és la monarquia. La monarquia espanyola és un problema per a Catalunya i és un problema gros. La monarquia és vella i caduca i no dona per a més, punt final. I s'ha de poder denunciar amb normalitat, perquè la societat, la gent, ja ho té assumidíssim. El que dic és ben normal. El que encara és extraordinari és defensar-la perquè sí.

Fa anys, sortir en aquest faristol i dir: «Prou monarquia, perquè està bruta com el sutge» hauria donat per a portades i minuts de televisió. Avui..., avui no. Avui el que és notícia és que encara hi hagi partits polítics que ens la venguin com un regal diví, com una mena de galàxia plena de virtuts.

Avui, des de la normalitat, des de l'absoluta normalitat, ens toca aclarir quins són i quants límits s'han saltat el duet Joan Carles I i Felip VI. Sabem que és un tema sensible, és veritat. Des d'aquesta tribuna, ja fa anys que des de Junts per Catalunya els diem que el rei va despullat i molts de vostès ens miraven –ens miraven– com si fóssim ximpls i no, no ho som. «El rei va despullat», els diem. Ara hi afegim: «Va despullat i va brut.» I aquesta situació és tan evident que demanem, amb la solemnitat i el respecte que calgui, als diputats del 155 que també facin el salt, que s'hi atreixin, que s'hi vegin amb cor; els seus electors en aquest tema, a l'hora de dir prou a les martingales de la casa reial, ja han fet el clic, i vostès ho saben. Tenen..., teniu l'oportunitat, senyores i senyors diputats del 155, d'expressar-se com molta de la gent que us fa confiança. Farien..., faríeu un favor a la democràcia.

És cert, no és fàcil –no és fàcil–, ni per a nosaltres, que volem un estat per a Catalunya ni per a vostès, que defensen la seva idea d'Espanya, respectable. Però admetin que quan parlem de la monarquia ens estem enfrontant a un dinosaure. La monarquia espanyola és un dinosaure que resisteix, que mira de sobreviure. Vaig tenir aquesta mateixa sensació sent dels últims en fer la mili. (*L'orador riu.*) Era l'any 91, ha plogut molt, i tot allò era molt estrany l'any 91. Allò era un món que al carrer ja no existia. El capità, família de Pita da Veiga, el ministre que va plegar quan van legalitzar el Partit Comunista..., el capità em deia: «Pujol, los catalanes..., los catalanes no saben tomar cava, el cava se toma caliente.» Doncs tot allò era molt estrany (*l'orador riu*), era estranyíssim, era surrealista. Com ara és molt estrany escoltar Felip VI quan ens vol fer creure que no sap res d'un tal Joan Carles I, com si no li hagués donat la corona. I hem de tenir molt present que el rebuig a la monarquia és transversal d'edats, de maneres de fer, de pensar, de votar, de viure...; això va de tots. Si no som tots, som moltíssims. I si no s'ho creuen, comptem-nos: urnes. La monarquia espanyola és percebuda com una institució llunyana i inservible que no dona per a més.

És veritat..., també és veritat que en algunes societats la tradició i valors que es representen han trobat un sentit i una utilitat i no estan en discussió –és veritat; penso en Isabel II. Però la Zarzuela és evident que no és Buckingham.

Estem al segle XXI, al XXI, i els prínceps no tenen sang blava. Ho sento, per molta Constitució del 78 que hi hagi. (*L'orador riu.*) Es veu que no, que la sang és vermella. I per això, i per moltes coses més, és impossible defensar la naturalesa d'aquesta institució. Però si a més a més és corrupta, punt i final. Som al cap del carrer. Aleshores defensar la monarquia és impossible al quadrat. I les societats normalletes necessitem fer coses normalletes, per exemple, votar i que es respecti el vot –per exemple–, i que al davant de les institucions hi hagi persones i actituds honorables, dignes i netes.

La monarquia, sí, és filla del franquisme, és hereva de l'*«atado y bien atado»* i no passa res per dir-ho. Però és que, a més a més, amb els anys, l'han feta molt grossa. El full de serveis és de traca i mocador; la corrupció els surt per les orelles: 65 milions per fer callar la senyora Corinna, els elefants, el tren de la Meca, més elefants, més trens de la Meca, i el discurs de la nit de Nadal apellant a l'ètica i a comporta-

ments immaculats, que, la veritat és que és molt gros –molt gros. I no cal insistir en el famós discurs de l'«a por ellos», la nit que Felip VI va rellegir els principis bàsics del Movimiento i va posar cara de Felip V.

La veritat, ja no hi ha res més a dir: és hora d'abaixar la persiana, tranquil·lament, però punt final. Catalunya, la societat, ja ha desconnectat. *Game over*. S'ha acabat el bròquil. El rei va despullat i a més va brut. Per tant, *game over*. Fem foc nou: república, independència i prosperitat per a Catalunya. Ara toca fer net. Per totes aquestes raons donarem suport a la proposta de resolució.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc el diputat Matías Alonso, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Conseller, senyores, senyors diputats..., el Grup Parlamentari Republicà nos presenta una cortina de humo en forma de ataque a nuestro estado social y democrático de derecho y a nuestro ordenamiento constitucional. ¿Qué mejor, para tapar su incapacidad para gestionar una crisis sanitaria y sus terribles consecuencias para la salud y para la economía, que un ataque frontal a los cimientos de nuestro Estado social y democrático de derecho? Un ataque camuflado en la supuesta defensa de la transparencia, de las herramientas de control democrático y del compromiso contra la corrupción. Ustedes, expertos en opacidad, que son incapaces de gestionar eficazmente sus competencias, pretenden tapar su incompetencia con una cortina de humo en forma de una moción que, por cierto, nunca debería haber sido admitida a trámite en los términos en que se formula por la Mesa de este Parlamento. Pero cosas peores hemos visto.

Detrás del humo no hay nada. Su capacidad para gobernar es manifiestamente insuficiente y espero que así lo perciba una mayoría suficiente de la ciudadanía catalana, porque lo que más se necesita en Cataluña, además de medidas eficaces y solventes contra la pandemia y sus consecuencias para la salud y la economía, es que ustedes y sus socios separatistas dejen de gobernar. Esta moción vergonzosa rezuma hipocresía por los cuatro costados. Ustedes pretenden dar lecciones de transparencia cuando son los titulares de los departamentos más opacos en su gestión. Hablan de transparencia mientras ocultan la realidad institucional de su tarea de gobierno, utilizando todos los resortes del poder y de la propaganda para vender las supuestas bondades de su «*república del gelat de postres*», al margen de la realidad sociopolítica de nuestra comunidad autónoma y en contra del ordenamiento democrático que legitima la propia existencia de este Parlamento. Nada nuevo bajo el sol. Se autoproclaman adalides de los valores republicanos al tiempo que atentan contra la esencia de esos mismos valores.

Ustedes, por lo que respecta a la defensa de los valores de libertad, igualdad y fraternidad, o a la práctica militante de los diez principios republicanos que cultivaban en *can pinyonaire*, y que nos presentó Montserrat Tura en su libro. *República pagesa: vindicació del catalanisme rabassaire*, dejan mucho, muchísimo que desear. No voy a hacer un repaso exhaustivo de esos diez principios, pero ustedes no estiman la justicia, antes la denuestan. Ustedes confunden la dignidad con el empecinamiento en mantener un desafío inútil y estéril al ordenamiento democrático, usando para ello de manera partidista los resortes del poder que manejan su antojo. Ustedes confunden el principio democrático de intervenir rectamente en la vida pública con *tirar pel dret*. Buscar atajos donde ni los hay ni puede haberlos les viene de lejos.

Ya que recién nacidos, el 14 de abril de 1931, su cofundador carlista, el señor Macià, proclamó unilateralmente la república catalana. Entonces entró en razón, con la participación de tres ministros del Gobierno provisional de la República, y se

conformó con convertir-se en el primer president de la Generalitat y con la elaboració del primer Estatuto de autonomía de Cataluña. El sucesor de Macià, su otro cofundador, el señor Companys, también hizo gala de su nulo compromiso con los principios republicanos aprovechando una etapa especialmente convulsa en toda España para alzarse contra la Segunda República española. En este caso, con graves consecuencias para quienes perdieron la vida en ese golpe de estado estéril de octubre de 1934. Vamos, que son ustedes expertos en atacar a las más altas instituciones del Estado, siempre desde el uso partidista y torticero de las instituciones el estado de las que tienen el control, en las que ejercen el poder.

Nosotros, sin embargo, proclamamos la plena vigencia de nuestro ordenamiento democrático. Defendemos con dignidad y pleno compromiso los valores superiores que proclama: la libertad, la justicia, la igualdad y el pluralismo político. Esta cortina de humo que hoy nos presentan ustedes, que cogobiernan con uno de los partidos políticos más corruptos de Europa, que ha sido expulsado del partido europeo que cofundó, de la Alianza de Liberales y Demócratas por Europa, *the ALDE party*, por corrupto y mentiroso, a nosotros no nos nubla la vista.

Entre su república *de fireta* y la monarquía parlamentaria como forma de gobierno de nuestro estado social y democrático de derecho, nosotros lo tenemos muy claro. Se lo diré en siete palabras, que no son un sermón: *visca Catalunya*, viva España, viva el rey.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Per fixar la seva posició, té també ara la paraula el diputat Jordi Terrades, del Grup del PSC i Units per Avançar.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyor president... Conseller, diputades i diputats, si qualsevol ciutadà, hagi estat rei o no, ha comès delictes, que la justícia ho investigui; que es jutgi, si escau, i es condemni, si fa el cas. Per cert, com a tothom que comet un delicte, independentment de què hagi estat o de quin hagi estat el seu estatus, i fins i tot la seva participació en la història recent del país. És el que correspon, en un estat de dret. Ara, obrir ara un debat sobre la revisió del pacte constitucional creiem que és inoportuna i que és intranscendent en aquests moments.

La investigació al rei emèrit demostra que la democràcia funciona. No estem parlant, en aquests moments, o no s'està parlant en aquests moments de la contribució que Joan Carles I hagi pogut fer a l'estabilitat de la recuperació de les llibertats democràtiques després de la sortida de la dictadura. Ara estem analitzant el comportament personal, i respectant la presumpció d'innocència de qualsevol ciutadà –també en aquest cas–, el que coneixem... –i traient el gra de la palla i el que hi ha d'intoxicació, el que pugui haver-hi d'intoxicació–, el que coneixem, ho repeteixo, ens decep, com a la immensa majoria de la ciutadania; com ens va decebre, en el seu dia, l'actuació familiar del president Pujol.

Però vostès han fet servir aquest episodi amb tota la pirotècnia que ens tenen acostumats com a cortina de fum, colors per aquí, espetecs per allà per tapar la ineficàcia, el desgovern produït per la manca de planificació, la gestió erràtica d'algunes de les decisions dels seus consellers i conselleres en la gestió del Covid-19. Els ha vingut de perles, la situació en la que ens trobem en aquests moments. Es van precipitar en posar fi a les restriccions del confinament; han evidenciat la manca de previsió en el desplegament dels dispositius de vigilància epidemiològica, indispensables per evitar els rebrots; ara fem tancar equipaments, ara no: imprevisió i manca de claredat.

I sort en tenim dels ajuntaments per la presa de decisions que s'han hagut d'adoptar en alguns casos, però vostès, com sempre, estan abonats als castells de focs, quan més acolorit millor, a veure si així ens distreuen. Qui dia passa, any empeny

i a veure si arriben les eleccions. De passada, tapen una mica el Govern de Catalunya, que el tenim bastant trencat.

Però la mateixa pandèmia ens ha posat davant dels grans debats col·lectius, aquí i a tot el planeta. Reptes col·lectius com: com garantim la fortalesa del sistema sanitari; l'actualització del sistema econòmic avui, ja no en clau nacional, sinó també planetària; les desigualtats creixents, també a Catalunya, senyores diputades i diputats; la crisi del canvi climàtic; la transició ecològica i la transformació digital. I vostès, Borbons amunt, Borbons avall. No ens trobaran en aquesta dialèctica, no ens trobaran en la ruptura constitucional.

Els hi repeteixo, des del nostre punt de vista, la democràcia funciona, els mitjans de comunicació informen i la investigació judicial està en marxa. Fora d'aquí, però també en el conjunt de..., en instàncies judicials espanyoles. I les responsabilitats, o no, del ciutadà Joan Carles de Borbó seran dilucidades en el seu moment als tribunals, en seu judicial, com ho seran la dels Pujol o la de la senyora Laura Borràs.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem i té la paraula la diputada Concepción Abellán.

Concepción Abellán Carretero

Gracias, *president*. Diputados, diputadas, *conseller*, las informaciones sobre los casos de corrupción que implican al rey emérito son de una enorme gravedad. A cada nueva información, se incrementa la cantidad de dinero defraudado. Ironías del destino, el conocimiento de estos hechos ha coincidido con la noticia de que un juez propone juzgar a la familia Pujol por organización criminal. Parece que al Rey y a Pujol, el rey y el virrey, que siempre tuvieron mucha afinidad, también les unía la práctica de cobrar comisiones y entender el servicio público como un negocio. Es insoportable democráticamente que la institución más alta del Estado esté metida en tramas de corrupción. Bien sabido es que el rey emérito se rodeó de la corrupción más bestia de España, con personas como Villar Mir, Dante Canónica, Arturo Fasana, entre otros.

Nuestro grupo parlamentario en el Congreso ha exigido la creación de una comisión de investigación sin esperar al Tribunal Supremo o a un posible cambio en la Constitución, porque entendemos que es una obligación democrática. Es una vergüenza que PSOE, Ciudadanos, PP y Vox rechacen que se investigue la presunta corrupción del rey emérito. La ciudadanía debe tener la información y conocer toda la verdad. Por eso, el rey emérito debe ser sometido a investigación parlamentaria. El tribunal de Estrasburgo ya ha dicho, en diferentes ocasiones, que la corona no puede quedar al margen del escrutinio y de la crítica pública. En una sociedad democrática, no se puede admitir que la interpretación de la inviolabilidad y la irresponsabilidad establecidas en la Constitución sean un privilegio contrario al principio de la igualdad de la ciudadanía ante la ley y se proyecte, incluso, después de la abdicación.

Es imprescindible acabar con este privilegio. Como dice Javier Pérez Royo, a partir del momento en que se tiene que recurrir a la inviolabilidad, quien recurre a ella se ha convertido de presunción de inocencia a presunción de culpabilidad; jurídicamente, no, pero políticamente, sí. Creemos que la falta de transparencia y la negativa a crear la comisión de investigación incrementa los interrogantes. ¿Sabía Felipe VI el comportamiento del padre y participó en ello? ¿El dinero que sacaba el padre, cien mil euros al mes, lo gastaba exclusivamente para él o para el conjunto de la familia?

Quienes asumimos responsabilidades públicas, debemos hacer público nuestro patrimonio, como ejercicio de transparencia y control. ¿Por qué no conocemos el patrimonio de Felipe VI? ¿Qué tiene que ocultar? Es intolerable que algunos, pues como el PP, como Vox o Ciudadanos, defiendan la impunidad ante la corrupción, no les escandalizan informaciones aparecidas como que el rey emérito haya podido recibir 100 millones de euros de una monarquía absoluta, feminicida y que viola los derechos

humanos, como Arabia Saudí, o que se haya podido dedicar al blanqueo de capitales y el fraude fiscal –están acostumbrados ellos a la corrupción.

La monarquía está batiendo récords de desafección y, en los tiempos actuales, incluso las monarquías parlamentarias necesitan la aceptación de la opinión pública para sobrevivir. Ya no sirven trasnochadas legitimaciones históricas. Y, hablando de historia, hay que reconocerle al rey emérito una gran coherencia: la corrupción ha sido una constante de la dinastía de los Borbones, por no hablar de la cleptomanía de Franco, que reinstauró la monarquía. Hace años intentaron acallar las múltiples críticas y silenciaron sospechas sobre las amistades peligrosas del rey emérito, y recordemos la censura de una portada de la revista *El Jueves* o las denuncias por injurias a la corona. La sociedad no consiente la corrupción ni admite la impunidad de los comportamientos inmorales. De hecho, la abdicación en 2014 no se entiende sin la indignación ciudadana por el comportamiento del rey.

Más allá de los casos de corrupción, el debate de la monarquía plantea una cuestión que tarde o temprano tendrá que abordarse. La democracia es plebeya por definición y casa mal con los privilegios y el carácter hereditario de la monarquía. Ser exigente con la gente común que cumple sus obligaciones legales y fiscales mientras se protege a un rey manchado por la corrupción solo puede conducir a debilitar la democracia. La monarquía hoy es un obstáculo para construir un país decente y más democrático. Queda evidente que esta monarquía no representa al conjunto de la ciudadanía –solo hay que ver cómo la derecha y la extrema derecha la defienden. Pero al igual que la moción de censura al PP, el reto no es solo señalar que el rey va desnudo sino plantear una alternativa, y eso pasa por un compromiso republicano, por construir una España plurinacional, justa y democrática.

Gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del Subgrup de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula la diputada Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé; diputats, diputades, bon dia. Sembla que algú ve aquí ha explicar que això és qüestió d'una persona, no?, d'assenyalar concretament el rei, però els instruments, les estructures ja creades provinents d'un règim dictatorial estructuralment corrupte –una d'elles, una d'aquestes estructures, la monarquia– són la base d'un model de desenvolupament inserit en la lògica capitalista. I avui veiem també com la corrupció, de la que també parla aquesta moció, és el sistema i és filla del disseny institucional pactat precisament entre les elits franquistes i les forces –permeteu-m'ho– «democràtiques».

La corrupció és un fet estructural en la nostra societat; no és una poma podrida dins d'un cistell sinó que és el cistell en si. De fet, lluitar contra la corrupció és impossible sense qüestionar els aparells d'estat; lluitar contra la corrupció també és qüestionar una monarquia anacrònica i caduca, i també qüestionar una constitució i un sistema que és una llosa en contra de l'expressió de la voluntat popular. I és que, per què no podem decidir? Per què no ens deixen expressar si aquest poble vol o no vol rei? Aquest poble no té rei, ho ha dit en milers d'ocasions. I també volem decidir sobre si volem constituir una república independent amb la finalitat d'acabar amb aquestes estructures hereves del règim franquista, amb la finalitat de que puguem gaudir d'una societat on es respectin els drets socials, civils i polítics, i, mirin, on les forces de seguretat de l'Estat, inclosos els Mossos d'Esquadra, no siguin un instrument d'odi en contra de la dissidència política, en contra d'aquells que porten tant temps alçant la veu després de tants anys en els que hem hagut d'empassar-nos negociacions, després de quaranta anys, en el nostre nom, que només han significat renúncies de drets civils, socials i polítics del nostre poble.

Així que, visca Catalunya.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Finalment, és el torn del diputat Daniel Serrano, del Subgrup del Partit Popular de Catalunya.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidente. *Conseller...* Nosotros votaremos en contra de esta moción, evidentemente, porque es una moción que hace un relato no solo tergiversado de unos hechos concretos, sino también torticero, en el que se mezclan falacias con falsas acusaciones con un doble objetivo, por un lado, el de poner en la picota al rey de España, nuestro jefe de estado, y por el otro, para intentar aprovechar, tres años después, justificar todavía el golpe de mano que el Govern y los grupos parlamentarios que lo apoyan intentaron dar a la Constitución.

Y lamento decirles que es que ustedes no han aprendido nada. De hecho, todavía sacan pecho de lo que hicieron y se pavonean de que lo volverán a hacer, eso sí, con boquita de piñón, por si acaso. Pues miren, con la tranquilidad y serenidad que da decirlo desde un subgrupo parlamentario de cuatro diputados, les digo que si ustedes lo vuelven a intentar la Constitución volverá a responder. Esta es la garantía de la democracia, la cual no puede ni debe estar sujeta a simples mayorías parlamentarias coyunturales. Es fácil de entender, porque sucede en todos los estados democráticos del mundo, tenga la forma de república o de monarquía parlamentaria, como España, el Reino Unido o Dinamarca –la de verdad, no la del sur, con capital en Waterloo.

Por consiguiente, estaría bien que ustedes algún día hicieran autocrítica y asumieran que lo que pasó aquí los días 6 y 7 de septiembre de 2017 fue una vergüenza democrática; que lo que ocurrió aquí el día Uno de Octubre no fue un referéndum de nada, sino que fue una burla a la democracia. Y estaría bien también que algún día tuvieran la valentía de reconocer públicamente que aquí, en España, no se persigue a nadie por sus ideas sino por sus hechos si estos son contrarios al ordenamiento jurídico, como pasa en todas las democracias del mundo.

Mientras ustedes no entiendan ni asuman esto, les auguro un largo camino de frustraciones y sinsabores políticos. Mientras, nosotros, aunque sea con un subgrupo parlamentario de cuatro diputados, seguiremos disfrutando de la España constitucional como la mejor forma de convivir garantizando los derechos de todos, también los de todos ustedes.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula novament el diputat Ferran Civit.

Ferran Civit i Martí

Bé, gràcies de nou. En aquest cas, primer de tot, agrair les esmenes presentades pel Grup de Junts per Catalunya. Les acceptem totes, i d'una, en aquest cas, en fem la transacció, que demanarem que, quan sigui l'hora de la votació, sigui llegida.

I reconec davant de la resta de grups parlamentaris que, efectivament, ens han enxampat: això és una cortina de fum, un castell de focs, perquè, clar, si no ho fem aquí, com que no hi ha festes majors enguany, no sé qui ho farà. I per això fem això. Clar, i també em pregunto: aquí, quan es diu que això no s'hauria d'haver admès a tràmit..., clar, jo no sé si això significa que és un toc d'atenció, que potser aquesta Mesa d'aquí darrere..., com avui està sent jutjada la de l'anterior legislatura, aquesta també serà jutjada precisament per haver permès aquest debat. Si és així, tot el nostre suport per endavant davant aquesta persecució judicial i política que segurament tindran. Diputat Alonso, ja que també ha esmentat això abans, s'ha descuidat una cosa molt important: «¡Viva el orden y la ley!». Per tant, posi ja tota la frase amb tot l'eslògan sencer.

I també m'ha agradat, com han fet vostè i el diputat del PP, el terme «*torticero*». M'encanta aquest concepte perquè la meua família –ho he dit moltes vegades– ve de militars espanyols de Madrid, i a mi el concepte del llenguatge del Siglo de Oro m'encanta moltíssim, com la meua llengua paterna que és. Per tant, jo els demano tot el suport per ajudar a tombar aquesta monarquia *torticera*.

I tant de bo estiguéssim avui aquí en una situació en la qual gent com el Pablo Iglesias d'avui, però també el Pablo Iglesias del segle XIX tinguessin el poder, la valentia i les ganes de fer-ho possible. Perquè segurament el Pablo Iglesias d'avui en té ganes, però potser no té el poder, i el Pablo Iglesias del segle XIX, tant de bo..., si haguessin tingut ara el poder, ho farien, perquè en trenta anys no hem vist ni un sol gest a favor de la república ni molt menys a favor del federalisme.

Moltes gràcies i endavant. Llibertat, república i justícia social per a tothom.
(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Acabat aquest punt, recordar-los novament que la votació es farà al final del Ple, juntament amb la resta de votacions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política general i les prioritats de país

302-00227/12

Passam ara al punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política general i les prioritats de país presentada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. I, per exposar-la, té la paraula la diputada Natàlia Sànchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Soc aquí –soc aquí.

El vicepresident primer

Ah, perdó. (*Natàlia Sànchez Dipp riu.*) Veig que ja ha arribat al faristol abans que la cridàs. Per tant, té la paraula.

Natàlia Sànchez Dipp

Bon dia de nou, diputats, diputades, vicepresident. Com hauran pogut comprovar, la moció que avui presenta la CUP - Crida Constituent és una moció senzilla, una moció austera. És una moció que fins i tot algú de vostès pot titllar-la de poc ambiciosa. I la moció que avui presentem és volgudament senzilla i volgudament austera perquè el que volem posar sobre la taula des de la CUP és el que considerem una evidència: que la fractura entre el Govern, per tant, entre l'executiu, i el Parlament, per tant, el legislatiu, és enorme.

Vostès han viscut, igual que jo, una legislatura en què hem debatut i hem aprovat punts de mocions, PRs... tant al Ple com en les comissions; centenars d'elles. Qüestions molt interessants; qüestions, inclús, que han assolit majories molt, molt àmplies; d'altres que no tant. Però també han viscut i han vist com nosaltres, com aquestes mocions, aquestes propostes de resolució, aquestes mesures, aquests consensos que s'han treballat en seu parlamentària, per tant, allà on resideix la sobirania del poble de Catalunya, han estat sistemàticament desoïdes pel Govern de la Generalitat. Un govern de la Generalitat que, hi insisteixo, ha desoït de forma reiterada les resolucions i mocions dels diferents grups aprovades pel Parlament, consolidant el que deia al principi: una gran fractura entre l'òrgan legislatiu i l'òrgan executiu, amb les mancances democràtiques que això comporta.

I amb aquesta moció senzilla i austera el que volem és posar sobre la taula aquesta qüestió; el que creiem que és una evidència i que és una evidència a ulls de tothom.

I ens preguntem: diputats, diputades, per a què serveix el Parlament de Catalunya? L'hi preguntem també als membres de la Mesa: per a què serveix el Parlament de Catalunya? De fet, ara fa uns dies, sentia –aquesta mateixa setmana– el president del Parlament de Catalunya, el senyors Roger Torrent, en una entrevista a Catalunya Ràdio on se li preguntava: «Senyor Torrent la repressió de l'Estat ha tingut conseqüències sobre l'activitat parlamentària?». «No, en cap cas», reblava al senyor Torrent. I jo pensava: «No hem estat en la mateixa legislatura, senyor Torrent.» Aquesta legislatura, efectivament, ha estat marcada pel que comentava, per com el Govern de la Generalitat ha desoït les propostes aprovades al Parlament de Catalunya –no només les de la CUP, sinó les de tots els grups parlamentaris– i, alhora, ha estat marcada per la intromissió de l'Estat espanyol i els seus aparells segrestant la sobirania d'aquest Parlament.

I no és arbitrari que presentem aquesta moció en la setmana que s'està jutjant la Mesa de l'onzena legislatura. Una mesa, precisament –i membres dels grups parlamentaris com la companya Mireia Boya–, jutjada per permetre que es pugui parlar de tot. I en aquesta legislatura no hem pogut parlar de tot. Fixin-se en la moció que la CUP presentàvem, la que estem debatent ara. La CUP ni tan sols hem presentat una reconsideració. Per què? Perquè la Mesa majoritàriament va votar que no podíem parlar sobre la normativa anul·lada i suspesa pel Tribunal Constitucional. I va votar que no podíem parlar sobre l'autogovern. I ha votat moltíssimes vegades que no podíem parlar sobre monarquia. I el Tribunal Constitucional, el Suprem i tots els tribunals de torn han condicionat constantment l'activitat d'aquest parlament. I d'això volem parlar a través d'aquesta moció. En parlarem en el següent torn, també.

No només volíem posar sobre la taula aquelles qüestions que la CUP ha aconseguit que s'aproveïssin en aquest Parlament –que també, i per això hem acceptat l'esmena que ha fet el grup parlamentari dels comuns–, perquè creiem que és de justícia, però..., tanmateix, sí que volem posar sobre la taula que la CUP - Crida Constituent hem posat sobre la taula..., i, en aquest llistat de quinze mocions que els fèiem arribar en la primera versió de la moció que avui debatem, hi trobaran el que nosaltres considerem que és un programa polític de mínims; un programa polític de mínims que té la prioritat de posar per davant i fer front, prioritàriament, a un país travessat per la desigualtat, a un país travessat per les injustícies, com els desnonaments, constantment. Hem prioritzat la defensa dels serveis públics de la forma més enèrgica que hem estat capaços. I, tot i així, aquells consensos a que, malgrat les diferències, hem arribat no es compleixen.

I estem parlant de qüestions com que aquest Parlament va instar el senyor Buch a suspendre de sou i feina uns mossos que havien comès una agressió clarament racista i que ha vist tot el nostre país. I automàticament el Departament d'Interior diu que no li dona la gana de fer-ho. Estem parlant de propostes com, per exemple, una moratòria (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, vicepresident– a la incineració i, per tant, una moratòria perquè no tirin endavant les incineradores de Cercs i Juneda, en un context d'emergència climàtica. I sabeu què fa en Damià Calvet? El mateix que fa el senyor Buch: desoir constantment tot allò que aprova aquest Parlament.

Per això els demanem, diputats i diputades, que donin suport a aquesta moció senzilla i austera.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la senyora diputada Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. Diputats, diputades, doncs, des del nostre grup el que volem és donar les gràcies al Subgrup de la CUP - Crida Constituent per presentar aquesta

moció que han definit com a senzilla i austera, perquè nosaltres la definiríem com de sentit comú, de sentit democràtic; és a dir, demanar que el Govern doni compliment a allò que aprova el Parlament..., oi que sembla allò d'aquelles veritats de Perogrullo, no? Però, efectivament, no és el que està passant i se n'han posat uns quants exemples.

De fet, estem convençudes que deu ser tant de sentit comú i tant de sentit democràtic que donem per fet que els grups del Govern hi votaran a favor, de que el Govern aprovi això, amb tota la contradicció que això suposa, que després que el Govern no faci cas d'allò que voten els seus grups. Hem tingut una legislatura que si s'ha caracteritzat per alguna cosa és per la incapacitat del Govern de fer aprovar normes legislatives en aquest Parlament. I podem parlar del decret fallit del conseller Calvet, que n'hem parlat aquest matí, que el va haver de retirar perquè no tenia les majories garantides, del decret *fake* de la regulació de lloguers de l'any passat, que finalment s'ha convertit en una proposició de llei, perquè l'any passat no va aconseguir el suport majoritari d'aquesta cambra; podem parlar de la llei Aragonès, que també va ser una gran llei que havia de tenir el suport d'aquesta cambra i que van haver de retirar perquè no tenien el suport suficient...

Per tant, en tot allò que aquest Govern realment necessitava les majories, s'ha constatat que no les té. Llavors, què fa quan hi han unes majories que no li interesen, doncs no en fa cas. Senzillament, fa allò que es diu «*oídos sordos*». El Govern no ha fet i no ha deixat fer.

Jo no sé si és que potser no han sigut prou conscients al llarg de la legislatura de que no tenen una majoria garantida, que la majoria que va donar lloc a la investidura que va donar lloc a aquest Govern es va donar en un context polític molt determinat, i que, al llarg de tota aquesta legislatura, aquesta majoria no es manté, i que el que tampoc han tingut en moltes coses és la suficient capacitat de negociar i d'escoltar els grups parlamentaris per poder tirar endavant iniciatives. Però és que, a més a més, quan són els grups parlamentaris que sumen una majoria que aconsegueixen que, malgrat que el Govern i els grups que donen suport al Govern hi votin en contra, s'aprovin els punts, doncs, el que passa és que, com ja s'ha dit, no se'ls fa cas. I en podem posar uns quants exemples, alguns dels quals, hi insisteixo, votats pels grups que donen suport al Govern.

Per exemple, totes les propostes de resolució que es van aprovar al Ple monogràfic dels drets de les dones, un ple demanat per tots els grups, un ple que venia del Parlament de les Dones, un ple que recollia les propostes del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, i que el Govern no dona compliment a la majoria de les coses que estan aprovades.

Un altre exemple petit: la creació del Centre d'Empresa i Drets Humans, que també s'ha aprovat en mocions de la legislatura anterior, en mocions d'aquesta legislatura –en concret, a més, era una esmena presentada a una moció del Grup Republicà–, amb propostes de resolució a la Comissió d'Afers Exteriors i que, finalment, ha hagut de ser la societat civil, Lafede, el Grup d'Empresa i Drets Humans de Lafede, qui ha treballat una proposició de llei que registrem els grups, aquí sí amb el suport també dels grups del Govern, perquè pugui ser una realitat. Perquè si hem d'esperar a que ho faci el Govern, doncs encara estaríem esperant.

O la reforma de la llei de violències masclistes, que es va aprovar primer amb una moció presentada pel nostre grup, que un any després el Govern no n'havia fet res, que un any després el nostre grup registra una proposició de llei i que encara sentim la consellera Budó en actes públics, i veiem notes de premsa de la seva conselleria, on diu que el Govern empenyerà la reforma i l'ampliació de la llei de violències masclistes per incloure la violència institucional i la violència digital. O sigui, no només no fan, sinó que a més a més copien, perquè això és una proposició que ja està en tràmit en aquest Parlament, perquè el Govern no ho va fer. Ja ens hagués agradat, que ho fes el Govern, perquè té més capacitat i més iniciativa legislativa, però no ho va fer, va haver de ser un grup de l'oposició.

O, com ja s'ha esmentat, la darrera votació sobre les conseqüències que havien de tenir els mossos que van protagonitzar aquesta agressió racista. Doncs, la conselleria, com molt bé s'ha dit, senzillament, va filtrar a la premsa que no en pensaven fer cap cas. I ja està. És a dir, que és igual el que aprovi aquest Parlament. Potser va ser el moment més clamorós d'aquesta mena de distanciament que s'ha dit, o del trencament entre el legislatiu i l'executiu, però és que el que posava sobre la taula també és un cinisme molt i molt alarmant: «M'és igual el que els representants electes del poble de Catalunya votin en el Parlament. Jo faré el que em rota.» Aquest és el resum d'aquella frase.

Jo crec que la ineptitud i la incapacitat d'aquest Govern per governar, per deixar de barallar-se i per posar-se al davant del que necessita Catalunya ha quedat manifesta. Llavors, jo aprofito per demanar una vegada més aquesta convocatòria d'eleccions, que pesa com una espasa de Dàmocles, a més a més, ara, en totes les iniciatives legislatives que estem tirant endavant, que ens té amb una pressió de temps que la ciutadania de Catalunya no es mereix. Convoquin ja les eleccions i que una nova majoria tiri endavant allò que necessita Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Gemma Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, conseller. Diputades, diputats, començava la diputada dient que la seva moció era una moció senzilla, una moció austera, i per molt que sigui una moció de pocs punts, comparada amb d'altres, són dos punts de molt de calat, que van al fons de dos temes que defineixen molt bé aquesta legislatura. Una legislatura on posen a la seva moció dos punts principal.

El primer, que el Parlament s'ha buidat de sobirania, i en compartim una part, d'aquest debat de fons. És cert que, per exemple, totes aquelles lleis que el 2017 es van aprovar i que aportaven beneficis per a la ciutadania..., i recordo la del canvi climàtic, la de la Llei de drets de les persones o de la igualtat efectiva, recordo la Llei de universalització de la salut també, es van portar al Tribunal Suprem i es van suspendre. Per tant, és obvi que allò que aquest Parlament aprova, hi ha qui vol utilitzar una altra porta per poder-ho suspendre, i és certa aquesta part. I el Govern també va desoir totes aquestes suspensions en allò que beneficiava la gent; i un exemple molt clar és la part de seguir donant assistència sanitària universal a tothom, estigués la llei vigent o no ho estigués, i es fes, per tant, amb una instrucció en l'entretant.

I justament, perquè hi ha una altra part d'aquesta afirmació, que és la que no compartim, que és que el Govern no ha volgut, o s'insinua que no ha volgut fer part d'aquest d'aquestes mocions que s'han aprovat. I és que necessitem totes les eines d'un estat per poder donar-hi resposta, i necessitem tot el finançament per poder-ho fer. És obvi que hi ha una part que és política, però també n'hi ha una altra que és del dia a dia, que es de poder fer les coses que el Parlament aprova. I en això saben perfectament que hi serem, en allò que el Grup Parlamentari d'Esquerra ha donat suport perquè s'aprovés, i en allò que no també, perquè el Govern ha de poder complir tot allò que aquest Parlament aprova. Però per això justament apostem per la república catalana, per tenir totes les eines d'un estat per poder-ho fer, i per tenir tot el finançament necessari per apostar-hi.

La part que li deia que no compartim és perquè, justament, quan volem aquesta sobirania, i la volem plena, el que volem és no dependre d'un estat, i hi ha qui ve aquí i ens diu que si els grups del Govern hi donarem suport o no. I tant que el Grup d'Esquerra Republicana estigui al Govern o estigui a l'oposició, en el moment que sigui, vol que allò que aprova el Parlament es compleixi; i tant! De la mateixa manera que entenc que vostès, amb la força que tenen a l'Estat espanyol, també volen

que es noti que Podemos està al Govern, i, per tant, volen que aquesta repressió que vivim cada dia desaparegui, i volen que aquest Govern autoanomenat «el més progressista de la història» comenci a fer de veritat alguna cosa progressista amb aquest país de la vora, que tenim. (*Veus de fons.*) Per tant, òbviament que quan algú està governant vol que tot això passi, i en som molt conscients.

I, a més a més, és que li agafo l'exemple que ha posat alguna de les diputades que m'han precedit, perquè deia: «El Govern va deixar de tenir majoria per aprovar la llei Aragonès.» Doncs sí, precisament, una llei que hagués comportat que es poguessin contractar amb criteris molt més social dels que tenim ara. I diu: «I el Govern va perdre les majories», com si fos..., bé, perquè ara la tens, ara no la tens, que no fos que a algú li van entrar les presses electorals i llavors va canviar d'opinió, quan havia participat des del principi, quan havia transaccionat un munt d'esmenes. Per tant, si el parlamentarisme polític també fa que a allò que tu penses, en funció de quin moment o quina temperatura electoral hi ha, t'hi aproximis més o t'aproximis menys, potser també cal que cadascú es miri una mica la feina que té per davant.

Dic, no donarem suport al primer punt perquè entenem que el Govern en tot allò que té totes les eines està complint. I, en canvi, sí que donarem suport al segon punt, com deia, perquè òbviament volem que tot allò que el Parlament aprovi es pugui fer, tot. I per això també ens cal que aquesta Mesa que està sent jutjada al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sàpiga que ens té a tots a darrere, igual que la presidenta Carme Forcadell, que ahir vam veure com el Suprem novament imposava la seva venjança, la de tot un estat, i ens apunta molt clarament la direcció: qualsevol persona que lideri aquest moviment, qualsevol persona que marqui el camí, que sigui una referència, patirà la repressió més crua. Però en això, no s'equivoquin, diputades de la CUP, Esquerra té claríssim quin és l'objectiu final, i el que ens convé, el que ens interessa és que tots els espais ens endrecem, des de l'esquerra independentista al centredreta català, que tothom s'endreci, perquè aquesta estratègia compartida que fa tants dies que diem que hem de tenir, d'una vegada per totes, ens asseguem i la tinguem.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Francesc de Dalmasas.

Francesc de Dalmasas i Thió

Moltes gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, sembla que als trams finals de les legislatures tothom torna als quarters d'hivern i comencen a aflorar una mica les estratègies preelectorals. Nosaltres situem en aquest marc la moció que tractem avui, que no ens hauríem de permetre, per això, aquest marc encara.

Em permeto una prèvia: tot el suport a la gent de la CUP que ha vist que una part de la seva moció havia estat censurada a la Mesa aprofitant les absències d'una part dels membres de la majoria, i, per tant, estem tractant una moció que ha estat injustament escapçada.

Però mentre gesticulem amb aquesta mena de mocions mirem què passa en una setmana, en una sola setmana, eh? La primera, dimarts, judici a la Mesa –Lluís Guinó, Ramona Barrufet, Anna Simó, Lluís Corominas– i a la diputada Mireia Boya, encausats per la seva ideologia, per ser independentistes. Dimecres, Laura Borràs declara al Suprem, cas flagrant i vergonyant de *lawfare*. Tres, més proves de la intervenció dels mòbils de polítics catalans. Quatre, ahir, el jutge cita 196 investigats pel bloqueig a la Jonquera, fet després de la crida del Tsunami fonedís. Cinc, també ahir, el Suprem tomba el 100.2 de la presidenta Forcadell. Posa en perill –posa en perill– el tercer grau de tots els presos polítics, però és que, a més a més, posa en perill els drets de milers de presos d'arreu de l'Estat –excepte d'Urdangarín, eh?; d'aquest no se'n preocupin, que no s'ha de preocupar. Parèntesis: és el Suprem, gràcies

al recurs presentat per la fiscalia, orgullosament controlada pel Govern de socialistes i comuns i suportat pels seus fans incansables.

Lliçons de democràcia, ni una, de qui governa en un país amb presos polítics i exiliats; lliçons de democràcia, ni una, de qui governa a ciutats amb el major deportador de gitanos que ha tingut Europa després de la fi de la Segona Guerra Mundial. Lliçons de democràcia, ni una.

I ahir, sisena, el Suprem, que excepte amb el Borbó sense mèrit sembla que treballa molt, descarta motius ideològics a la Sala Blanquerna. La mateixa justícia i la mateixa fiscalia que diu que hem de reeducar els nostres presos. I set, la mateixa justícia que dimecres deia: «En lo que respecta al desafió independentista, el presidente del Supremo ha destacado la labor de los jueces y magistrados en situación de especial trascendencia per la democracia en España. La justicia respondió con la firmeza necesaria.»

La suma del que us he exposat –ho repeteixo: en una sola setmana– és la demostració de la inexistència de la democràcia i de l'estat de dret. I quan fa un moment parlàvem del judici a la Mesa, entre els testimonis dels encausats, tots ells magnífics, tots ells digníssims, jo em vaig quedar amb l'explicació que va fer l'amic Lluís Guinó. Va fer una lliçó magistral de parlamentarisme i de separació de poders. Però no era una xerrada a militants o una xerrada a alumnes d'una universitat, era al TSJ. Explicava als magistrats quines eren les normes bàsiques i els principis democràtics essencials; ho explicava, perquè estava acusat de defensar-los. Una aberració. Ha tingut lloc aquesta autèntica aberració aquesta setmana. I, mentrestant, què fèiem? Un ple, com si no passés res. Tota la resta dels exemples que us he explicat també eren una aberració, però aquí no passava res.

I avui ens presenteu aquesta moció, que té un punt primer que és una mica insultant, però segur que no voleu insultar, i senzillament no hi votarem a favor. I un punt segon, a favor, hi votarem a favor, que s'oblida de tot aquest entorn, no només de fa una setmana sinó de fa tres anys, però al final, malgrat les mocions i les gesticulacions, hem de saber qui està per defensar la dignitat i mostrar el respecte a aquesta cambra. Fins i tot en la seva limitació autonòmica; fins i tot quan reula la seva persecució judicial; fins i tot en aquelles espurnes de 155 que entreveiem també entre aquells que el vam pair. I en aquest segon punt, obviat tot aquest entorn de repressió, de denegació de drets, de persecució política, d'extorsió econòmica i de profunda excepció democràtica, ens sembla –i ja sé que no ho feu mai vosaltres, però ho sembla– que feu trampes, perquè els drets és important que es corresponguin amb els deures i les obligacions, i amb les responsabilitats, també en política.

No és només que també és la vostra feina venir aquí amb una llista de tot el que sembla que les conselleries de govern no han fet i podrien fer, és també qüestionar-vos i demanar-vos què heu fet en cada ocasió en què la repressió a aquesta cambra i a les forces que fan possible aquest Govern patien. Cada cop que el president Torra us ha estès la mà, què heu contestat? «Procés Constituent?» «No, som oposició. President, desobeeixi.» Petició concreta: «Quin és el vostre pla?» Encara espera la vostra resposta, el president.

I, al final, abans i després d'unes eleccions, amb aquests bous haurem de llaurar; però hem de llaurar més bé, més recte i més profund, i tibant tots en la mateixa direcció, si és possible i si mai volem recollir cap fruit. I si no, ja ho sabeu, cadascú als seus palaus d'hivern, a mirar-se al mirall i anar dient que som els millors dels millors.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. A continuación, para fijar su posición, tiene la palabra, en nombre del Grupo Parlamentario de Ciudadanos, el diputado señor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidente. Bien, esta moción que nos trae hoy la CUP ciertamente tiene una trampa, no mal intencionada, pero en todo caso una trampa argumental, que es la de, en principio, haber presentado una moción con un sinnúmero de puntos, todos ellos manifiestamente inconstitucionales, o algunos de ellos manifiestamente inconstitucionales o declarados previamente por el Tribunal Constitucional inconstitucionales y, sin embargo, al final, la moción, efectivamente, como decía la señora Sánchez, queda reducida a una cosa mucho menos ambiciosa. Pero, aun así, yo creo que esa condensación de los argumentos de la primera proposición queda, sigue quedando la esencia, el sustrato, a mi juicio claramente totalitario, de su interpretación de la democracia.

La democracia, en términos modernos, después de la Segunda Guerra Mundial, no puede ser entendida bajo ningún concepto sin el respeto al estado de derecho. Y eso es fundamental por una idea que..., permítanme que les recuerde una frase de Abraham Lincoln, o al menos atribuida generalmente a Abraham Lincoln: «Los ciudadanos demócratas, de la misma manera que no queremos ser esclavos, tampoco queremos ser amos. Esta es nuestra democracia, esta es nuestra idea de democracia.» Y, efectivamente, esa es la idea: no puede haber ciudadanos de primera y ciudadanos de segunda. No puede haber ciudadanos que puedan delinquir cuando les de la real gana y ciudadanos que lógicamente tengan que ajustarse a la legalidad, a la ley, al Estatut, a la Constitución, porque es nuestro deber como ciudadanos, precisamente.

Ustedes lo que pretenden es que este Parlament pueda tomar decisiones completamente al margen de lo que diga el Tribunal Constitucional, porque parten de una base, de una premisa, que socava lo que es el estado democrático constitucional, no el español, que también, sino el conjunto de la teoría constitucional de todos los estados democráticos del mundo. Cuando ustedes dicen que un Parlamento es soberano para tomar decisiones sobre lo que le dé la real gana, están ustedes socavando la democracia constitucional y, sobre todo, el principio de igualdad, el principio de libertad y el principio de pluralismo político. Pretenden ustedes hacer, insisto, una interpretación asamblearia, si se quiere, en el mejor de los casos, pero sobre todo totalitaria de la democracia. Los parlamentos, los políticos, estamos como el conjunto de los ciudadanos sometidos al principio de legalidad, sometidos a la obligación de cumplir las leyes exactamente igual que todos los ciudadanos y, por tanto, este Parlamento tiene, exactamente igual que el Congreso de los Diputados y que cualquier otra cámara de representación, la obligación de cumplir con la ley, de cumplir con el Estatuto, de cumplir con la Constitución y, en definitiva, con el conjunto del ordenamiento democrático.

Les digo otro elemento que también..., en el que en su moción también se intenta socavar lo que es un estado democrático, que es precisamente la idea de decir que el pueblo es soberano. Cuando ustedes dicen que el pueblo es soberano, olvidan una cosa... –perdón, no dicen que el pueblo es soberano, me matizo, dicen que el Parlamento soberano. Miren, en nuestro sistema constitucional, tenemos un sistema en el que el soberano es el pueblo, el conjunto del pueblo español, que es lo que dice la Constitución. Solo el conjunto del pueblo español puede tomar decisiones soberanas. El resto, ni el Parlamento autonómico de Cataluña que, por cierto, es sujeto de autonomía, que no es poca cosa, que tiene competencias inmensas sobre las que todos nosotros tenemos la obligación de legislar con responsabilidad, en cuestión de sanidad, en cuestión de educación, en cuestión de servicios sociales, que son carteras importantísimas en lo que es un estado de bienestar, eso es la autonomía política, pero obviamente no, la ciudadanía de Cataluña o, si se quiere, como la expresión que ustedes prefieren utilizar, el pueblo de Cataluña, la ciudadanía de Cataluña, en todo caso, por ser más correcto en términos jurídicos, no tiene soberanía política. La

soberanía política reside en el conjunto del pueblo español. Ni siquiera en el Congreso de los Diputados, sino en el conjunto del pueblo español.

Y, a ese respecto, quiero recordarles de nuevo una figura, un elemento fundamental, un baluarte de cualquier estado democrático de derecho que se precie, que es precisamente el Tribunal Constitucional. El Tribunal Constitucional, que es el que vela porque los parlamentos, los políticos, nos atengamos a ese principio de legalidad, porque los gobiernos no se dejen llevar por sus pulsiones arbitrarias, o por sus pulsiones totalitarias, y lleven a cabo proyectos marcadamente contrarios a los derechos fundamentales de los ciudadanos. El Tribunal Constitucional está en la cúspide de un estado democrático de derecho como el nuestro precisamente para eso, para velar por los derechos fundamentales de los ciudadanos de Cataluña y del conjunto de España. Y con esta resolución lo que ustedes pretenden, aun maquillada, aun matizada, es precisamente decir, primero, que la soberanía..., o sustraer la soberanía al conjunto del pueblo español que, insisto, es allí donde reside la soberanía en este país, en nuestro ordenamiento democrático, y luego decir que los parlamentos, que los políticos, estamos literalmente por encima de la ley, que podemos hacer lo que nos ve la real gana sin atender a lo que digan los tribunales, sin atender a lo que diga el Tribunal Constitucional.

Le recuerdo, en este sentido, una anécdota que hemos recordado varias veces en este Parlamento, que es la del molinero de Potsdam, cuando dice que, por suerte, aun quedan jueces en Berlín, en un intento del emperador de llevar a cabo un atropello a sus derechos fundamentales. Pues el Tribunal Constitucional en España está precisamente para eso, para velar por nuestros derechos fundamentales y libertades como ciudadanos frente a las pulsiones totalitarias de los gobiernos.

El vicepresident segon

Gracias, diputado. Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del PSC i Units, el senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, bé, si prescindim del marc narratiu que dona a la moció l'exposició de motius i també la intervenció del subgrup que la proposa i anem a la literalitat de la part resolutiva de la moció, que certament és senzilla, diguem-ne, des del punt de vista parlamentari, perquè és veritat que estem avesats potser a mocions una mica més carregades de continguts i d'especificitat, però és senzilla i bàsicament diu dues coses –la literalitat–: una, que el Govern prescindeix sovint de l'opinió i les votacions que fa al Parlament, i, en segon terme, que el Govern hauria de donar compliment a les resolucions que aquest Parlament aprova. Nosaltres podríem estar perfectament d'acord amb totes dues afirmacions.

Clar, però aquí la cosa de la moció, com s'haurà apreciat en el debat que m'ha precedit, no és tant el text de la moció en si, sinó el subtext, no?, que, per als que no som independentistes, ens ha semblat –no sé si comparteixen l'opinió altres grups que no són independentistes– enormement autoreferencial, i m'ha semblat interessant, des d'aquest punt de vista, la intervenció que feia el senyor De Dalmaes, que ho atribuïa potser a la proximitat d'unes eleccions que suren en l'ambient, però és enormement autoreferencial.

I jo cridaria a una reflexió als grups que donen suport al Govern, que són més dels que es reconeixen com a tals, perquè senyor De Dalmaes, vostè ho ha dit d'una manera molt fina, però diu: «no, la CUP..., ja sé que vostès no fan mai trampa.» Home, sí. Jo li dic, nosaltres no tenim cap frec a frec electoral, no ens disputem massa electorat i no tindria per què dir-ho, però la CUP sí que fa a vegades alguna trampa, fa veure que és l'oposició, però sí que hi ha hagut legislatures durant els darrers anys, durant els darrers deu anys, en què l'espai polític i electoral sorgit de Convergència Democràtica que ha seguit governant aquest país ho ha estat fent en bona

part pel suport de la CUP. Per tant, venien a canviar-ho tot i han anat donant suport a governs convergents un rere l'altre. Doncs miri, una mica trampa a mi sí que m'ho sembla.

En qualsevol cas, deia, és molt autoreferencial i demano una reflexió als grups que donen suport al Govern, perquè és que això sí que ha estat la tònica de les últimes legislatures. És a dir, no pot ser que hi hagi un govern i una majoria parlamentària que evidentment té un projecte polític que no té per què compartir tot l'arc parlamentari, però que en la persecució d'aquest projecte polític ignora absolutament que existeix una altra meitat del país que no es vol veure arrossegada al que per vostès seria la consecució del programa màxim. I el problema és que no és respecte a una qüestió menor o que es pugui considerar marginal, diguem-ne, no ho sé, sobre la forma concreta de prestació d'un servei dins de l'Institut Català de la Salut, per exemple, que hi pugui haver diferències en les maneres de gestionar. No, no, és sobre quelcom tan transcendent com la secessió de Catalunya respecte de la resta d'Espanya.

Clar, a nosaltres ens sembla preocupant que hi hagi un president del Govern, tot un govern i una majoria parlamentària al darrere, que es dedica únicament a parlar entre ells de la millor estratègia per aconseguir aquest objectiu sabent tots ells que, en realitat, el que estan fent és vigilar-se de cua d'ull per veure qui té un paper hegemònic en aquest, diguem-ne, repartiment del bloc social i electoral que dona suport a l'independentisme i que, li reconec –ho he fet sempre en totes les meves intervencions–, diguem-ne, la seva magnitud: aproximadament 2 milions de persones en aquest país han estat votant sistemàticament durant la darrera dècada partits independentistes. Però el que està en disputa és això, diguem-ne, i abans la senyora Espigares feia referència a l'ordenació de l'espai del centre dreta i el senyor Dalmases he sentit que deia: «No, no som el centre dreta.»

Bé, en fi, devem ser un dels pocs països que no té dreta. Crec que el Partit Popular encara s'hi reconeix, en l'espai del centre dreta, o no sé si encara, com a l'època d'Aznar, deien que són reformistes. Però és que Esquerra Republicana està heretant a poc a poc –i sembla que no a plena satisfacció– aquest espai sociològic i electoral que ocupava abans Convergència i Unió i, per tant, diguem-ne, sí que hi ha un centre dreta nacionalista català.

Acabin-se d'endregar, acabin de fer el que considerin que han de fer, però governin, governin, perquè d'això és del que va la moció. En el fons, i això és el que nosaltres els critiquem, s'omplen la boca de la pàtria i del país, i allà on el país i la pàtria es fan carn, a la porta dels hospitals, dels centres d'atenció primària, de les escoles, a la porta dels nostres polígons industrials, allà on s'han de donar les prestacions a la gent que les necessita per tenir nivells de vida digna, allà el Govern està desaparegut. Molt exigent amb tot allò que no és competència seva, però absolutament desaparegut en allò que podria fer.

Per tant, governin i apliquin les resolucions que surten d'aquest Parlament, també quan no els agraden. Fixin-se, també quan no ens agraden a nosaltres, perquè han sorgit d'aquest Parlament i les han d'aplicar.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. Desde el escaño. La verdad es que estábamos ante una moción que más que estrictamente una moción parecía la típica carta de despecho y arrepentimiento dirigida por quien, con su voto, facilitó la investidura del señor Quim Torra y el posterior Govern que este nombró. Pero este despecho y ese arrepentimiento no vienen, evidentemente, por un ataque de autocrítica del grupo proponente, de hecho, en realidad viene porque considera que en Cataluña todavía no

ha habido suficiente tensión y confrontación política y social por parte del Govern durante todos estos años. Al contrario, prácticamente le está acusando de timorato y colaboracionista con el Estado español.

Sinceramente, creo que el camino al que apunta la moción no es la solución a nada. Es insistir en los mismos errores y seguir recorriendo un camino que es el de la confrontación y el de la división entre catalanes, y nosotros no nos vamos a apuntar a esto. Ustedes apuestan claramente por la confrontación, y nosotros apostamos por la por la convivencia. Ustedes apuestan por la ruptura, y nosotros apostamos por la democracia. Ustedes apuestan por un modelo económico, político y social contrario al desarrollo económico y social de las personas, y nosotros no, evidentemente, compartimos ese modelo político, social y económico que ustedes defienden.

Y es cierto que la moción ha sido sometida a una importante liposucción y a pesar de que contiene dos únicos acuerdos en su parte dispositiva, nosotros no vamos a caer en la trampa de lo que realmente pretenden con esos dos puntos, porque es cierto que el Govern en muchísimas ocasiones hacer caso mismo de los acuerdos que aprueba este Parlament de Catalunya, pero es cierto, también, que lamentablemente este Parlament de Catalunya ha adoptado acuerdos que claramente no tenían que haber sido ni tramitados en esta cámara, por ser claramente contrarios al ordenamiento jurídico.

Y, por lo tanto, nosotros no vamos a caer en esa trampa que ustedes proponen con subterfugios, y, por lo tanto, no vamos a apoyar la moción.

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. I finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sànchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Diputats, diputades, vaig al gra. Senyora Espigares, em parlava de la llei aragonesa. Una única cosa: en el moment que han tingut la capacitat de realment fer les coses com diuen que les volen fer, el que han fet és donar un contracte a dit a Ferrovial i incomplir una resolució d'aquest Parlament que deia que el suspenguessin. (*Alguns aplaudiments.*) Segona cosa, no necessitem un estat propi per suspendre de sou i feina els sis agents que han comès una agressió racista; simplement, cal que el senyor Buch apliqui l'article 5 del Règim disciplinari de Mossos d'Esquadra. Per tant, és tant de mínims el que li estem demanant en aquesta moció...

El senyor De Dalmases em parlava de gesticulació. Déu n'hi do! Jo el convido a venir a Figueres, a Salou i a Tortosa. Saben perfectament que soc de Figueres. Són les tres ciutats que vostès, diputats de Junts per Catalunya, han proposat que surtin de la Llei de regulació de lloguers. Tres ciutats travessades per la pobresa; tres ciutats víctimes d'un model econòmic basat exclusivament en el turisme, que de 2014 a 2019 han vist com els preus del lloguer augmentaven un 20 per cent. I vostès, a sobre, tenen la barra de dir que són d'esquerres. Això ho ha fet tota la vida la dreta catalana d'aquest país.

Per tant, al Govern li diem, tant a Esquerra Republicana com a Junts per Catalunya: passin dels lemes als fets. L'hi dèiem al senyor Quim Torra, i l'hi hem dit moltíssimes vegades, senyor De Dalmases. Deien «una moció autoreferencial»; sí, és que aquí hi ha la llista de tot el que li hem dit al senyor Quim Torra, en lògica de sobirania, en lògica d'emergència climàtica, en lògica de drets socials. I vostès el que fan és desoir. I desoeixen, també, quan aquest Parlament debat i aprova qüestions pel que fa al model de país, i insisteixen en models faraònics com el Barcelona World, com els Jocs Olímpics del Pirineu... I insisteixen i insisteixen en un model de país que condemna a la precarietat la classe treballadora, que trinxa el territori i que inhabilita l'accés a drets a la majoria del poble de Catalunya.

Per això, Junts per Catalunya, Esquerra Republicana, senyor Torra i senyor Aragonès, facin el favor d'escoltar el Parlament de Catalunya, que per això existeix.
(*Aplaudiments. Veus de fons.*)

Francesc de Dalmales i Thió

Ha posat en nom meu paraules que no he expressat fora de micro i que sí que quedarien en acta, perquè se m'han atribuït.

El president

Doncs, per contradiccions, i deu segons, diputat.

Francesc de Dalmales i Thió

Sí, deu segons. Jo no he renegat que també hi hagués centredreta a Junts per Catalunya, he dit que havíem entès que la forma de connectar amb la societat catalana és que l'independentisme és transversal, és per a tothom i és de tothom.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat.

Projecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determinats conflictes familiars, i de modificació de la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat (continuació)

200-00013/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat del Projecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determinats conflictes familiars, i de modificació de la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat.

D'acord amb l'article 138.3 del Reglament, finit el termini per presentar esmenes, procedirem ara al debat. En primer lloc, intervindran els grups parlamentaris esmenants, segons l'ordre d'entrada a Registre, i posteriorment intervindran els grups que no han presentat esmenes. Segons el que es va acordar a la Junta de Portaveus i a la Mesa, aquest torn d'intervencions serà de set minuts per a cada grup parlamentari i de cinc minuts per als subgrups.

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Rosa Maria Ibarra. Endavant.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Consellera, diputades i diputats, dèiem en la sessió en què s'obria el debat sobre aquest Projecte de llei de l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació que tots i totes podíem coincidir en l'àmbit de la justícia en la necessitat de reduir la litigiositat del nostre país. És evident que la mediació i els sistemes alternatius de resolució de conflictes no seran determinants per acabar amb el col·lapse de l'Administració de justícia a Catalunya, i menys després de l'aturada provocada per la Covid-19 i per la conflictivitat que la mateixa pandèmia ha generat.

Calen recursos humans i materials perquè hi hagi una veritable millora en la situació de molts jutjats del nostre país. Però com dèiem també en aquell primer debat, totes aquelles mesures que signifiquin millorar l'assoliment d'acords entre les parts sense haver d'arribar a la via judicial, són benvingudes. Evidentment, sense

que això comporti un menysteniment de la tutela judicial efectiva. Per tant, el nostre grup va fer des de l'inici una lectura positiva d'aquest projecte.

Som conscients que el coneixement de la mediació continua sent escàs i la informació no arriba a les possibles parts o fins i tot als professionals del dret, fet que afecta negativament els serveis de mediació. Tot i això, sí que volem remarcar que els col·legis professionals dels actors jurídics han fet una feina important a l'hora de donar formació i de donar conscienciació als seus associats per tal de que puguin impulsar la mediació entre les parts. Cal, doncs, una manera d'incentivar, d'incentivar més aquest ús de la mediació, i el projecte de llei que debatem va en aquesta línia.

Apuntàvem a l'estalvi de costos econòmics, de temps, però sobretot emocionals, que comporta la mediació, a la vegada que la implicació de les parts en la resolució de conflictes. Per tant, efectes positius, especialment en la matèria la qual va dirigida i que se circumscriu en l'àmbit més privat i personal de les relacions humanes.

Per tant, atenent a aquestes consideracions positives, el nostre grup ha cregut necessària la modificació que ha presentat el Govern tant del Codi civil de Catalunya com de la Llei de mediació en l'àmbit del dret privat, per tal d'introduir la sessió prèvia de mediació com a requisit de procedibilitat en els àmbits que preveu.

Els punts que creiem que es podien reforçar d'aquest text original eren que calia garantir la igualtat de condicions de les parts i el total coneixement dels seus drets i obligacions quan acudeixen a aquest mitjà per solucionar els conflictes. Per tant, ja des del moment de la sessió prèvia les parts han de poder ser assistides pel seu lletrat o lletrada. Aquesta assistència hauria de ser necessària si ho requereixen les parts o si així ho disposa l'autoritat judicial, i s'ha de desenvolupar sempre amb ple respecte als principis de la mediació i la igualtat entre les parts. I aquesta ha estat l'esmena que hem presentat i que se'ns ha acceptat, cosa que agraïm.

Per un altre costat, respecte de les esmenes que han presentat els altres grups, dir que en el cas de les que ha presentat el Grup de Catalunya en Comú Podem, transaccionada amb els grups d'Esquerra Republicana i Junts per Catalunya, la votarem a favor, ja que compartim la necessitat tant d'incorporar la perspectiva de gènere i la protecció de persones i col·lectius en situació de desigualtat com d'obrir la mediació a d'altres àmbits dins del marc competencial i, per tant, articular un pla per dissenyar polítiques públiques per a la resolució alternativa de conflictes, que tingui com a eina una llei de gestió i resolució de conflictes a Catalunya.

D'altra banda, recolzarem les esmenes presentades també per Catalunya en Comú Podem que no han estat objecte de transacció, perquè coincidim en aturar qualsevol mediació en casos en els que hi pugui haver hagut violència masclista.

Així també coincidim en que la sessió prèvia de mediació que es pretengui fer una vegada iniciat el procés judicial ha de portar-se a terme al més aviat possible, sobretot pensant en la matèria en què se centra aquest projecte de llei. La resolució de conflictes familiars o quan tinguin per objecte menors no pot dilatar-se en el temps.

Quant a les esmenes del Grup de Ciutadans, per un costat recolzarem la que ha estat objecte de transacció, també amb els grups que donen suport al Govern, i, per una altra, aquelles que obren la possibilitat a que siguin mediadors les persones acreditades a l'efecte i, per tant, que també es puguin escollir del registre que figura als col·legis professionals i altres institucions acreditades; la que amplia l'assessorament que s'ha de donar respecte a la mediació, també el cost econòmic d'aquesta i, finalment, la que demana més mitjans econòmics i materials per als jutjats perquè la implementació de la sessió prèvia de mediació no suposi, aquesta implementació, un factor que empitjori la situació de l'Administració de justícia. Entenem que, per definició, la implementació de la sessió prèvia no hauria de comportar uns costos afegits per a l'Administració de justícia, però, en qualsevol cas, reforçar l'estructura que tenim en l'Administració de justícia actualment i amb la situació en què la tenim –ja ens hi hem referit abans–, doncs, ens sembla sempre encertat.

Acabem posant en valor dues coses. La primera, la voluntat del Govern i dels grups que han presentat esmenes sobre el text inicial, que creiem que fan possible acords que enriqueixen el text i que el milloren. I la segona, que fem un pas més en el camí que encetava el legislador del Codi de família del 98, que entomava la llei del 2001, que seguia la llei del 2009 i en la que aprofundim en aquest projecte que avui votarem. Avui fem un pas positiu convençuts de la necessitat d'apostar per la mediació i per d'altres mètodes alternatius per poder solucionar els conflictes, i, diputats i diputades, estic segura que hem de seguir avançant en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Jordi Orobitg. Endavant.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, senyor president. Consellera, diputades, diputats, bé, ja vam tenir ocasió el dimarts de parlar a bastament amb relació al projecte i tots els seus extrems. I en aquesta sessió, en aquest cas en la meua intervenció, el que voldria és cenyir-me més estrictament a la valoració de les diferents esmenes que s'han presentat, algunes d'elles coincidents entre d'altres grups, i també hi ha grups que, certament, no han fet cap proposta, el que vull deduir jo que es traduirà en un vot positiu a la proposta, en tant que crec que el parer generalitzat de la cambra és que és una proposta positiva i que va en la línia adequada per mirar d'alleugerir la càrrega dels nostres jutjats, més enllà de les bondats que puguin tenir els sistemes alternatius de resolució de conflictes. I, en qualsevol cas, i en tant que no ho vaig fer l'altre dia, el que sí que voldria tenir és també un record, en aquest cas, per al director general de Dret i d'Entitats Jurídiques, el senyor Xavier Bernadí, que lògicament hi ha tingut molt a veure, doncs, amb aquesta proposta, sempre evidentment de la mà de la consellera.

El Grup de Ciutadans ens ha plantejat un nombre molt important d'esmenes, així ho hem de dir, i sempre amb to positiu, i, en tant que les ha presentat, jo crec que com un grup, en aquest cas, que recolza el Govern, és la nostra obligació, doncs, mirar de dir per què convenim amb ells, com ja ha estat així en una transacció, com ja explicitaré més endavant, i per què en d'altres entenem que no les podem acollir, eh?

Pel que respecta a la primera de les esmenes, en la que pretenia eliminar l'obligatorietat de la sessió prèvia de mediació, en tant que l'acord de l'autoritat judicial..., crec que li fa perdre tot el sentit a la iniciativa legislativa que s'està promovent. Precisament la voluntat és la de promoure la mediació en aquest àmbit i en tant que no pugui ser obligatòria en tant que així ho acordi un jutge o l'autoritat judicial, certament creiem que estem perdent aquesta característica de promoció del mitjà de la mediació.

La segona d'elles pretén que la mediació es pugui dur a terme per qualsevol professional habilitat sense necessitat de que estigui inscrit al registre general mitjançant el Centre de Mediació, i no ens sembla correcte, eh? L'article 11 de la Llei 15/2009, a la redacció que se li dona per aquest projecte de llei, tracta de la mediació en el decurs d'un procediment ja iniciat, eh?, i treu, per tant, que puguin intervenir altres professionals en la mediació en estadis diferents del procés, és a dir, abans o un cop ha transcorregut la possibilitat d'aquesta sessió.

Pel que fa a la tercera, i que té la seva lògica, és a dir, que els que estan sotmesos a la sessió tinguin coneixement de les tarifes de la mediació, que podria ser lògic, entenem que ja està previst a l'actual regulació explícitament i implícitament. El mateix apartat 1 de l'article 11 de la Llei de mediació, quan parla de característiques, inclou les tarifes de la mediació i l'apartat 3 del mateix article ja estableix que les parts que decideixin iniciar la mediació han d'acceptar, entre altres, les seves tarifes, les quals s'han de facilitar abans d'iniciar-la. Per tant, entenem que en aquesta sessió

ja se'ls en dona coneixement i que, per tant, aquesta esmena ja està compresa dins del mateix text del projecte de llei.

L'esmena quarta pretén acotar les pràctiques de resolució de conflictes que pot desenvolupar el Centre de Mediació de Catalunya eliminant-ne el genèric «altres mètodes alternatius de resolució de conflicte», sumats a la mediació, i afegint-hi estrictament els termes «conciliació» i «arbitratge». I, des del nostre punt de vista, acotar-ho d'aquesta manera és remetre'ns a una regulació més pròpia..., més antiga, certament. Nosaltres creiem que van sorgint nous mitjans de resolució de conflictes, i fer una redacció d'aquest tipus acotaria d'una manera objectiva aquelles tasques a les que es pot dedicar el centre, i, per tant, som més favorables al text que proposa el projecte de llei, en tant que permetria que aquestes noves figures de mediació que van sorgint s'hi poguessin anar incorporant.

Pel que respecta a la cinquena i la setena, des del nostre punt de vista volen ampliar de forma injustificada l'objecte de la modificació legislativa que es pretén. Com vostès han pogut consultar el dossier d'aquest projecte de llei, doncs, certament, hi ha hagut una tasca importantíssima que es desenvolupa en molts àmbits, en moltes institucions, i cap d'elles no ens consta que s'hagi plantejat ampliar la mediació de conflictes en l'àmbit de la DGAIA, i, per tant, entenem que sobrepassa el que és objecte del projecte de llei.

Pel que fa a la sisena, certament, aquí hem plantejat una transacció amb una nova disposició addicional que implica la promoció de l'ús de la mediació en les controvèrsies que sorgeixen per raó del funcionament intern de diferents entitats jurídiques, i en aquest cas hem volgut afegir-hi les fundacions, i ha estat acollit de bon grat per Ciutadans, la qual cosa els agraïm.

Pel que fa a la vuitena, certament, ens sembla fora de lloc..., semblaria donar-se a entendre que existeix un sistema corrupte de designació de mediadors, i nosaltres entenem que existeixen unes normes que estableix el Centre de Mediació de Catalunya, i nosaltres hi confiem. I, en tant que quelcom no funcionés adequadament, nosaltres entenem que positivitzar un sistema tan exhaustiu de regulació l'únic que fa és generar desconfiança.

De la mateixa manera que ens sembla superflu el que es planteja a l'esmena 9, la referència a que la Generalitat no impedirà el lliure mercat dels professionals habilitats de mediació. Nosaltres entenem que ens desenvolupem en un marc normatiu, que hi ha seguretat jurídica i que, per tant, en tant que hi hagués cap pràctica que permetés aquest desenvolupament lliure d'aquests mediadors, ja existirien els mitjans per revertir aquesta situació.

I, pel que fa a la darrera de les esmenes –que ja ha anunciat el Grup del PSC que hi faria costat–, a nosaltres ens sembla que és més digna d'una proposta de resolució. Entenem..., el Govern ja té l'obligació de dotar materialment i humanament, doncs, tots els departaments i tots els procediments; per tant, en tant que no ho faci així, ja tenim mecanismes de control al mateix Parlament, mitjançant propostes de resolució, per esmenar-ho, i, per tant, novament, positivitzar-ho entenem que està fora de lloc.

Pel que respecta a les plantejades pel PSC..., de fet són quatre esmenes, però tenen un únic text, perquè es refereixen a diferents apartats del projecte de llei, i nosaltres estem d'acord amb ells, no? Tenen a veure amb la participació dels advocats o advocades de les parts en la sessió prèvia, si aquests així ho requereixen o així ho acorda l'autoritat judicial, i ens sembla perfecte, no hi tenim cap mena d'inconvenient.

I, pel que respecta a les dels comuns, coincidim amb una d'elles, amb una nova disposició addicional que planteja uns objectius molt ambiciosos, en aquest cas per al departament, que estan vinculats a terminis: un termini d'un any per al desenvolupament reglamentari i la formació en l'àmbit de prevenció, gestió i resolució de conflictes; nou mesos, a comptar de l'entrada en vigor de la llei, perquè el Govern elabori i presenti al Parlament un pla sobre l'adopció d'una política pública de caràc-

ter general per a la prevenció, gestió i resolució extrajudicial de conflictes, i també el termini d'un any, des de l'entrada en vigor d'aquesta llei, perquè el Govern elabori i presenti al Parlament un projecte de llei sobre la prevenció, gestió i resolució de conflictes. Des del nostre punt de vista, com la resta de les esmenes que s'han plantejat, des del punt de vista de perspectiva de gènere i protecció de persones i col·lectius vulnerables, hi estem completament d'acord i, per tant, ens fem nostres aquestes esmenes i les votarem favorablement.

En definitiva, crec que la tasca que hem fet tots en aquest punt ha enriquit un projecte de llei que de per si ja ha d'ajudar a revertir una situació, que és la del col·lapse dels nostres jutjats.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Eusebi Campdepadrós. Endavant.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, dimarts passat es va presentar davant d'aquest plenari el Projecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determinats conflictes familiars, i de modificació de la Llei 15/2009, de 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat. La vam debatre, es van exposar les postures i, en essència, vam concloure un consens de la majoria de grups sobre la necessitat i la visió positiva d'aquesta llei. Tots els grups, tret de la CUP i del PP, han presentat esmenes que, llevat de la majoria del Grup de Ciutadans, no desdibuixen en absolut l'objecte de la llei i aporten elements complementaris.

El PSC presenta un grup d'esmenes per tal de que s'inclogui la referència a la participació dels lletrats en el procediment, cosa amb la que estem d'acord.

El grup de comuns proposa esmenes en les modificacions de la Llei 15/2009, en el sentit d'incloure una clàusula d'imparcialitat i perspectiva de gènere i supressió de la mediació en cas de que la dona hagi patit o pateixi violència masclista, i en el sentit d'establir un termini temporal transcorregut el qual decauria l'obligatorietat d'assistir-hi. Proposa també, a més, una disposició addicional, igual que la que han proposat el grup que represento i el Grup Republicà, en el sentit de concretar el desenvolupament reglamentari posterior, en el sentit d'incorporar la perspectiva de gènere i la protecció de les persones i col·lectius en situació de desigualtat, de temporalitzar la redacció de la Llei de prevenció, gestió i resolució de conflictes a Catalunya i preveure l'elaboració d'un pla, i presentació davant del Parlament, sobre l'objecte d'aquesta futura llei. Entenent que aquestes esmenes milloren la llei; per això les votarem a favor.

El Grup Parlamentari de Ciutadans presenta el grup més nombrós d'esmenes, i cal destacar que la majoria d'aquestes, a parer nostre –i per aquest motiu no les votarem–, desvirtuen l'essència del projecte de llei. Per exemple, la primera, que suprimeix el caràcter obligatori de la sessió prèvia, que, efectivament –no entenem si no han llegit el nom de la llei–, precisament es tracta d'això, de que sigui obligatòria, aquesta sessió prèvia. O, per exemple, l'esmena 2, quan proposen que els mediadors puguin no ser els professionals inscrits al registre general del Centre de Mediació de Catalunya; en aquest sentit, fem nostres les paraules que ha exposat el representant del Grup Republicà, que ens ha precedit. O les esmenes que fan referència a menors deseparats, que ja és una població exclosa de la mediació, en no concórrer-hi un element essencial de la figura, com és la situació d'igualtat de les parts. I la resta, que considerem que no aporten cap element rellevant o de millora a la proposta original. Sí, però, que acceptem l'esmena número 6, amb la redacció transaccionada, que afegeix a la llei la previsió de promoció de la figura en l'àmbit de les funda-

cions, associacions o persones jurídiques, perquè considerem que en aquest cas sí que aporta un element complementari i positiu a la llei.

Considerem, en conseqüència, que el resultat de la feina conjunta és òptim i que configurem una llei que en conjunt dona un pas endavant en la gestió dels conflictes personals, ja que afavorirà el coneixement i l'ús d'aquesta figura complementària però eficaç, que ajuda a desjudicialitzar la resolució de conflictes, que empodera la mateixa ciutadania en aquesta resolució i amb la implementació dels acords assolits i que aposta, en definitiva, per la construcció d'una societat del segle XXI. És per això que, finalment, volem donar les gràcies a la conselleria i al Govern per l'impuls de la llei, i als grups parlamentaris, per la interlocució i les propostes fetes, ja que considerem que en conjunt hem fet una bona feina.

I, per acabar, no puc deixar de fer una reflexió a què m'ha dut, precisament, el tràmit de la llei, amb la qual precisament estem impulsant la mediació en l'àmbit dels conflictes privats i conflictes greus, conflictes personals, resolucions que afectaran el desenvolupament de tota una vida, que afecten menors i que, en canvi, aquesta mateixa forma de resolució de conflictes que no vinguin imposats per una sentència, sinó que derivin del pacte, doncs, en el conflicte entre Catalunya i l'Estat, l'Estat no és capaç d'entrar en aquesta mediació, d'entrar en aquest acord, i continua, en canvi, imposant-ho a través de sentències. Només fem referència a les dues darreres ahir del Supremo: la relativa a revocar el 100.2 de la presidenta d'aquest Parlament, però també la relativa a rebaixar la condemna als que van atacar el Centre Català de Blanquerna. Tenim, per tant, unes resolucions judicials que posen la democràcia a la presó i la violència al carrer.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula ara la diputada senyora Yolanda López. Endavant.

Yolanda López Fernández

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera..., como ya expusimos en el Pleno del martes, es evidente que el mal funcionamiento endémico de la Administración de justicia, con la saturación histórica, los retrasos en la gestión de los expedientes, y si a esto le sumamos la parada producida por el Covid, la situación se agravará hasta límites intolerables, lesionando las garantías de la tutela judicial efectiva, incluso el tercer pilar del estado de derecho. Necesitamos una alternativa para la jurisdicción de la familia que permita capear la saturación en la que se encuentran todos los órganos judiciales.

En este sentido, potenciar la mediación es una buena herramienta, pero, reiteramos, siempre debe ser subsidiaria del primer objetivo: alcanzar una justicia moderna, eficaz, humana y ágil. La mediación mal planteada puede ser peor remedio que solución.

Es por eso que se hace imprescindible garantizar la agilización del proceso, garantizar que este trámite no encarecerá el servicio y, cómo no, en ningún caso esta será una puerta para la desjudicialización y la privatización de un servicio público básico.

Además, es fundamental que en todo momento se garantice la protección de la parte más débil, manteniendo el carácter tuitivo de la justicia respecto a las víctimas, los menores y los y las más vulnerables, circunstancia que en los tribunales garantiza la figura del Ministerio Fiscal y que en el arbitraje no es así.

Es por eso que desde Catalunya en Comú Podem hemos presentado estos principios fundamentales a través de enmiendas, con el fin de realizar las modificaciones pertinentes para hacer de este un proyecto admisible.

Consideramos imprescindible garantizar que esta sesión previa no provoque retraso en el proceso. El anteproyecto aporta la innovación que el juez o la jueza pueda obligar a las partes a acudir a una sesión informativa previa sobre las propiedades del procedimiento de mediación, incluso si esta, una o ambas estuvieran en contra. Sin embargo, no establece un plazo máximo dentro del cual se haya de celebrar esta sesión informativa, lo que en la práctica puede retrasar excesivamente el pleito y no garantiza que esta sesión tuviera lugar antes del tiempo previsible para la celebración de la correspondiente vista en sede judicial. Por ello entendemos que hay que establecer que esta sesión obligatoria no puede exceder el mes. En caso contrario, el órgano arbitral deberá comunicar al juzgado que ha señalado una fecha fuera de este plazo y decaerá la obligatoriedad de la asistencia.

También desde Catalunya en Comú Podem creemos que la ley debe garantizar que la obligatoriedad no supone un sobrecoste para las partes. El anteproyecto presentado por el Govern prevé que el juez o la jueza imponga a las partes la asistencia a la sesión previa sobre mediación. Sin embargo, no deja claro quién deberá satisfacer las tarifas de la sesión previa en caso de ser obligatoria por parte del tribunal. En consecuencia, se entiende que serán de aplicación las tarifas previstas para arbitraje a cargo de las partes. Hay que tener en cuenta que, llegado a este punto, las partes, salvo que sean beneficiarias de justicia gratuita, ya han hecho un gasto importante, teniendo en cuenta también que la jurisdicción de familia queda excluida ante cualquier tasa por el ejercicio de la potestad jurisdiccional, porque se considera una jurisdicción especialmente sensible y ajena a los intereses económicos. En consecuencia, habría que establecer que cuando la sesión se imponga por parte del juez o la jueza, sea gratuita para las partes, tengan o no beneficio de justicia gratuita.

Otra cuestión que para nosotros es imprescindible es garantizar que queda fuera de la mediación cuando concurra violencia. El artículo 233-6 del proyecto deja la puerta abierta a que dicha obligatoriedad de asistir a la sesión previa recaiga también por los casos que haya violencia familiar o machista sobre la mujer, sobre los niños menores o sobre personas con discapacidad. Explícitamente, el proyecto solo hace referencia en el punto 2 a la exclusión por el caso de acuerdo del sometimiento a mediación, pero se puede entender que no lo excluye en caso de que haya pacto previo entre las partes o que el tribunal lo imponga. La idoneidad de la introducción de la mediación en litigios familiares con presencia de violencia es más que discutible, aunque hay quien opina que puede ser de utilidad para una solución pacífica y ágil de los conflictos, que en todo caso exigirá una presencia más decisiva del Ministerio Fiscal, para velar que no hubiera coacción o vicios del consentimiento. En todo caso, exige un largo periodo de estudio y diálogo con los y las profesionales, expertos y colectivos. Es por eso por lo que consideramos importante enmendar esta parte y asegurar el blindaje en estas situaciones.

En consecuencia, proponemos la posibilidad de establecer que la obligatoriedad de la asistencia a una sesión previa de mediación que introducen los artículos 233-6.3, 236-13.3, sea por convenios previos entre las partes o por decisión del juez, fuera excluida explícitamente en todos los supuestos de violencia.

Y, por último, desde Catalunya en Comú Podem, presentamos también una disposición adicional para blindar la perspectiva de género, ya que la formación y la sensibilidad en materia de género es un déficit que desde siempre mantiene la jurisdicción ordinaria. La reivindicación de que la formación de juezas y jueces fiscales en la Escuela Judicial incluya formación en materia de género es una vieja exigencia que aún hoy no se ha hecho realidad, con consecuencias en ciertas sentencias que todos y todas tenemos en mente. A pesar de que la Generalitat no tiene competencia en este campo, sí la tiene para garantizar que al menos este déficit no se dé entre las personas profesionales que ejercen la mediación, exigencia que gana especial relieve ahora que se pretende fortalecer la herramienta de la mediación en el ámbito familiar.

Agradecer tanto a la *consellera*, como al *departament*, como a los diputados de los demás grupos parlamentarios que hayamos hecho el esfuerzo y nos hayamos puesto de acuerdo todos para enriquecer esta ley, que creo que es muy necesaria.

Gracias.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Manuel Rodríguez.

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Gracias, *president*. Bien, en mi última intervención preguntaba a la señora Capella, y concretamente ahora lo hago extensivo a los otros grupos, qué les hace pensar que todo el colapso judicial, que todas las listas de espera judiciales que tenemos ahora mismo en Cataluña, concretamente más de 75.000 juicios pendientes y además los que nos van a venir ahora hasta final de año, principalmente por los efectos provocados por la pandemia y la situación socioeconómica en que nos hemos visto afectados después de la crisis de la Covid-19..., pues, evidentemente, va a ser una situación muy complicada, ¿no? Entonces, la pregunta era muy sencilla: qué les hacía pensar que con una ley o un proyecto de ley de mediación íbamos a solucionar la situación de las listas de espera en justicia.

Bien, les decía también que no estábamos en contra de aquellos retoques, pero creemos que es importante destacar que la mediación como método de solución alternativa de conflictos viene a ser eso, algo accesorio, algo alternativo, como bien se explica.

En todo caso, como bien saben, el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, por responsabilidad y como primer grupo de esta cámara, ha querido mejorar el texto. De hecho hemos presentado diez enmiendas, las cuales están incluso por encima del número de artículos que se vienen a modificar en esta ley, que son concretamente cuatro del Código civil de Cataluña y cinco de la Ley de mediación.

No obstante, les decía eso porque concretamente desde la *conselleria*, desde el Departamento de Justicia, se ha vendido en medios, en entrevistas y hasta en comisiones que esto era la solución a los grandes problemas que tiene la justicia actualmente y, por lo tanto, creemos que es hablar demasiado..., es hablar por hablar. Porque finalmente, y no nos engañemos, el Departament de Justícia tiene una serie de obligaciones, tiene concretamente una serie de problemas que les expliqué en la última intervención y, sobre todo, lo que tiene..., que es velar por que no haya más sobrecarga en los juzgados, no haya dilación de los procedimientos, y además eso no suponga un sobrecoste para los ciudadanos.

Además, era importante destacar que había que trabajar por más medios humanos, económicos y materiales, y también por la digitalización real, el expediente electrónico. Creemos que las plataformas deben de ser mucho más accesibles, y lo que no es normal es que abogados y procuradores tengan que pasar horas peleándose con un ordenador o con un certificado electrónico, porque no pueden llegar a presentar un escrito. El problema es que dentro de Justicia no se ha hecho el trabajo que se debería hacer.

También la cuestión del desarrollo de los juzgados. El año pasado, concretamente en noviembre de 2019, se aprobaron ocho juzgados para Cataluña y solo se han desarrollado dos en el ámbito social. Le pregunté a la *consellera* que cómo estaba esta situación, y no sabemos nada.

Sinceramente, lo que creemos es que es importante trabajar en un plan de choque real y efectivo en justicia, porque, si las listas de espera ahora mismo están en 75.000 pleitos pendientes, seguramente a final de año nos vamos a encontrar una situación muchísimo más compleja.

Más cuestiones, y ahora expresamente en el ámbito de la mediación. Este proyecto de ley creemos que se podría haber mejorado muchísimo más. De hecho, entra demasiado en el ámbito familiar, pero ignora deliberadamente ámbitos como el de sucesiones, el de las comunidades de propietarios, el libro quinto, el libro tercero, o

las fundaciones y asociaciones, que finalmente hemos llegado a un acuerdo en una enmienda transaccional.

Pero en otras cuestiones..., han hecho referencia otros grupos a las diez enmiendas que ha presentado el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, en cuanto a que una vez iniciado el proceso judicial debía de ser, se decía en el proyecto de ley, de oficio unas partes, los abogados o los profesionales, y de carácter obligatorio. Nosotros creemos que al final deben de ser las partes las que dispongan del objeto del procedimiento; es un procedimiento privado, y por lo tanto son las partes las que deben decidir si quieren someterse a la mediación o no.

En segundo lugar, también, para evitar una vulneración del principio dispositivo. Es fundamental que también eso no suponga una dilación más allá del procedimiento ni una sobrecarga de los juzgados, porque imaginemos que muchos jueces tengan que ir suspendiendo procedimientos y eso suponga una acumulación y una sobrecarga en los juzgados porque se tiene que ir a una sesión previa de mediación.

En tercer lugar, en cuanto al profesional habilitado; creemos que esto también entra en relación con el libre ejercicio de los mediadores. Creemos que no solo tienen que estar dados de alta en el registro del Centro de Mediación de Cataluña, sino también cualquier profesional habilitado para ello, porque al final vienen a ser las partes las que deciden someterse a esa mediación y deben decidir quién también puede ser el mediador. Creemos que hay que dar libertad a las partes y no monopolizar por parte del Centro de Mediación quién debe ser el mediador en todo momento, ¿no?, y, si las partes lo consideran oportuno, que escojan el profesional más adecuado.

Más cuestiones: el tema de las tarifas de la mediación. Creemos que el momento más adecuado es en la sesión previa, y más si es una sesión previa obligatoria. Creo que es importante velar por la transparencia y que desde el departamento y desde la propia ley se dé la visibilidad y sobre todo se dé una transparencia muy clara, y sobre todo las partes sepan el coste, lo que les va a conllevar someterse a mediación, porque si bien ya han comenzado un procedimiento con abogados y procuradores, y en algunos casos con tasas judiciales de por medio, creemos que es importante también saber el coste del mediador y del procedimiento de mediación.

Otras cuestiones. Mire, nosotros hemos hecho algo tan revolucionario como presentar una enmienda para introducir la mediación dentro del ámbito administrativo de la Generalitat, dentro de la Dirección General de Atención a la Infancia, incluso antes, siempre y cuando no haya cuestiones penales por medio ni hechos delictivos. Estamos hablando de situaciones donde hay personas de especial necesidad, de especial vulnerabilidad, y creemos que antes de llevar a cabo un desamparo administrativo por parte de la Generalitat..., vemos con buenos ojos que sea la Generalitat la que se someta a mediación y nombrar a un mediador, si es del Centro de Mediación de Cataluña o un profesional habilitado, para que se estudien las situaciones de posibles desamparos y ayudar a esas familias. Creemos que es importante e incluso es algo revolucionario meterlo dentro del ámbito administrativo. Ustedes, que tanta bandera hacen de la mediación..., creo que es un buen momento para dar ejemplo y para introducirlo dentro del ámbito de la Dirección General de Atención a la Infancia.

Finalmente, también había otras tres enmiendas en las que..., una de ellas en la que hablamos de que el procedimiento de designación debe ser absolutamente transparente, abierto, respetando en todo momento los principios de imparcialidad y neutralidad, y que además la designación debe ser por sorteo. Y finalmente, pues, otras cuestiones: el tema de la libertad de mercado, la libre competencia, que no haya un monopolio por parte del Centro de Mediación de Cataluña.

Y finalmente, como he comentado en mi introducción y comenté el otro día, y para finalizar, creemos que es importante que el Gobierno la Generalitat respete el cumplimiento de la sesión previa obligatoria, pero que esto no suponga una sobrecarga a los juzgados ni una dilación del procedimiento, y, sobre todo, que tiene que dotar de medios adecuados, de personal, de medios económicos...

El president

Diputat...

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

...de recursos económicos y materiales a los juzgados y al sistema judicial.
Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Per posicionar-se té la paraula ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Bon dia, pràcticament bona tarda, a tots i a totes. Si a alguns la política institucional se'ns fa en el dia a dia pràcticament insuportable, quan arriben les precampanyes electorals es torna absolutament insuportable. Mirin, aquest subgrup parlamentari ja va explicar el passat dimecres per què hi votaria a favor i per què no faria esmenes; però, és igual, com aquí hi ha grups parlamentaris –per no dir la majoria o gairebé tots– que ja estan en mode de campanya electoral o de precampanya electoral, els interessa molt més el tall del vídeo que no pas el poder analitzar del que estem parlant.

A banda, nosaltres vam explicar no únicament per què votaríem a favor, i ho vam avançar el dimecres, del contingut de la Llei de mediació, sinó que vam voler agrair al departament la forma en la qual havia treballat. I per un detall que no ens va donar temps a explicar dimecres passat, però que és molt senzill: en el primer moment que nosaltres tenim coneixement de que això s'està tramitant, li demanem al Departament de Justícia que ens traslladi el que està treballant, i el dia 7 de juny –i fa ja temps, d'això– d'aquest any, doncs, a través de la persona responsable de Relacions Institucionals, tenim el que al cap i a la fi ha estat el present decret. I nosaltres això ho volem agrair, perquè és la forma en la qual s'hauria d'intentar treballar permanentment. I, per tant, es feia necessària aquesta explicació.

Més enllà de que nosaltres hem volgut explicar per què hi votaríem a favor, també ja vam deixar veure o entreveure, millor dit, el passat dimecres amb què no estàvem d'acord. I lo primer amb què no estàvem d'acord era amb una certa flaire on als lletrats i a les lletrades, doncs, se'ls construïa com que no tinguessin gaire interès en la mediació, com que potser, fins i tot, no acabaven d'explicar als seus representants/representades –això que de vegades anomenem «clients», millor «representats/representades»– la significació de la mediació o d'altres mecanismes extrajudicials de resolució de conflictes. I, evidentment, nosaltres no compartim això, perquè entre altres coses qui té més interès amb les parts d'arribar sempre a acords és un lletrat o una lletrada. I ens semblava que de l'exposició de motius se'n traslladava una idea contrària.

Però hi ha un altre motiu pel qual nosaltres no coincidíem absolutament amb la present modificació normativa, que és poder transformar la mediació no obligatòria. Nosaltres considerem que traslladar-li a un magistrat, a una magistrada, a un jutge o a una jutgessa la capacitat per transformar-la en obligatòria no únicament *pot* –no significa que sempre– atemptar contra el dret a la tutela judicial efectiva, sinó que moltes vegades està separat de la mateixa finalitat de la mediació, i, per tant, hi ha magistrats magistrades que davant de determinats contextos que no guarden relació amb el tema de fons, doncs, si troben la possibilitat de posar una mediació obligatòria, imposaran una mediació obligatòria. I amb això, evidentment, nosaltres no estem d'acord i serà un dels motius pels quals votarem a favor alguna de les esmenes que s'han plantejat.

Sí que ens sembla molt interessant la reflexió central de l'exposició de motius, important i determinant, que és tot el que podrà aportar. Aquí també hem de diferenciar dues realitats. No acabem de compartir del tot la idea de que des d'un punt de vista econòmic això també serà positiu, perquè pot ser-ho, però també nosaltres expliquem que potser no ho és, i, per tant, el cost des d'un punt de vista econòmic

que suposa per a les persones és igual que abans hi hagi una mediació, perquè pot ja estar predeterminat i, per tant, no modificaria res. Però hi ha una altra aportació que no es posa en valor, d'aquesta modificació normativa de la mediació, que nosaltres volem posar en valor. I ens ho feia veure una companya històrica de la CUP que és especialista en mediació, que és que la mediació aporta satisfacció per a ambdues parts normalment, i, per tant, més enllà del que significa el suposat estalvi econòmic, la reparació per a ambdues parts sempre és un èxit des del punt de vista social, i això és el que ens hauria de moure: quan les parts es volen voluntàriament sotmetre a la mediació i a la vegada també tenen la percepció de que l'acord al qual s'ha arribat a través d'aquesta mediació, doncs, els hi repara; en major o menor mesura, però els hi repara, i, per tant, un èxit social.

I per això tot el que és el gruix d'aquesta llei nosaltres ho valorem positivament: facilitar més la mediació, facilitar més els mecanismes, poder fins i tot veure com hi ha una submissió tàcita a la possible mediació i fins i tot que això es traslladi a resolució judicial, perquè es pugui validar, i donar també més seguretat jurídica, perquè per nosaltres també això pot reforçar fins i tot la seguretat jurídica.

També estem d'acord amb els canvis nominatius que s'hi incorporen, perquè són de qualitat tècnica i, per tant, ens semblaven necessaris.

I l'últim, mirin, a nosaltres no ens dona temps d'explicar el nostre posicionament sobre les dinou esmenes, però volem fer referència a dues esmenes del Grup de Ciudadanos: una, que fa referència a que no sigui la mediació obligatòria –nosaltres hi votarem a favor, perquè forma part de la nostra lògica política–, i l'altra, més complexa, la de la DGAIA. Nosaltres hi votarem a favor amb ple coneixement que als procediments que són urgents i de riscos no operarà en els termes que s'han explicat, però sí que pensem que per a la resta de procediments pot ser positiu.

El president

Gràcies, diputat. I finalment, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Bona tarda. Consellera, diputats, diputades, els eixos que van motivar aquest Projecte de Llei de modificació del llibre segon del Codi civil, nosaltres creiem que van ser: un primer, que era disminuir la conflictivitat judicial; un segon, que era millorar l'estrès emocional no només de les parelles, sinó també dels menors resultants d'aquesta nova situació i nou nucli familiar resultant d'una ruptura, i fer efectius també, com a tercer punt, doncs, els mètodes alternatius de resolució de conflictes, però sempre garantint la tutela judicial efectiva. I són els motius que precisament ens van portar a dir que sí al projecte de llei que presenta el Govern avui.

El text original crec que s'ha millorat lleument, perquè hi ha moltes esmenes que no s'han acceptat, i és per això que a moltes esmenes hi donarem recolzament malgrat que el Govern no les ha volgut incloure en el text, perquè es basen en tres principis que nosaltres creiem que són fonamentals.

Un, que és el reforç de les garanties dels litigants amb l'assistència lletrada, i en això, sense que serveixi de precedent, estic una mica d'acord amb la CUP, no?: sembla que hi ha una criminalització de la funció de l'advocat dintre d'uns procediments de separació i divorci, com si fossin els lletrats els que provoquessin el més o menys traumàtic d'un contenciós, quan no és així.

Un segon principi que nosaltres creiem que és important i que contenen les esmenes que vostès no han acceptat és garantir que la sessió prèvia no serà una eina dilatòria feta servir per les parts per tal d'endarrerir la resolució del conflicte. Per tant, aquelles esmenes que fixaven un termini màxim de fixació de la sessió prèvia, creiem que són importantíssimes.

I un tercer punt, que és una objeitat però que a vegades no és tan òbvia, és que una llei per ser implementada necessita recursos necessaris, i alguns de govern

diuen: «Home, clar, això és evident.» És evident, però tenim un exemple que es diu «renda mínima de garantia»: no tenia constituïts els recursos econòmics necessaris per tal de ser implementada.

Només ens queda un però, que ja vam avançar el dimecres passat, que era la no introducció de la coordinació parental, que en termes de tècnica legislativa és veritat que no és massa correcte, perquè aquesta és una llei fonamentalment que ve referida a la mediació, però creiem que és una pèrdua d'oportunitat, i, com saben els membres del Govern i els grups que donen recolzament al Govern, nosaltres vam presentar esmenes, però vam tenir un problema informàtic que ens ha fet impossible debatre-ho des d'aquí.

Però, en qualsevol cas, obrirem i emprendre aquesta tasca novament amb una llei separada, perquè creiem fins i tot que tècnicament serà més fàcil la seva aplicabilitat per part d'un jutge, que al final –al final, i aquí els esmento la plana, especialment als senyors d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya– és precisament un jutge la garantia última de protecció de drets en un estat democràtic i de dret com és el nostre.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I finalment ha demanat intervenir per a un torn d'agraïments la consellera de Justícia, la senyora Ester Capella.

La consellera de Justícia (Ester Capella i Farré)

Gràcies, president. Molt bon dia a totes i a tots, senyores i senyors diputats. Gràcies, agraïment als grups parlamentaris que donen suport de forma explícita i clara al Projecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determinats conflictes familiars, i de modificació també del que és la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat.

Bé, puntualitzaré algunes qüestions, eh? Bàsicament, agraïment i dir que la mediació és acord, acord que resol el conflicte, que ajuda els implicats, les parts en la situació de conflicte, a finalitzar una etapa, l'etapa del conflicte, per poder continuar, doncs, amb les seves vides. És un canvi de paradigma, la mediació. Ho dic per apuntalar aquesta estructura elemental i clara i bàsica del que és la Llei de mediació, el que són la mediació i les altres maneres de resoldre els conflictes. No ve a evitar el col·lapse judicial, no ve a substituir els jutges i magistrats; no, és un canvi de paradigma a l'hora de, doncs, resoldre els nostres conflictes, que vol dir abandonar la cultura de l'enfrontament, per iniciar un canvi i, per tant, aterrar en la cultura de la negociació, del diàleg i de l'acord.

I aquesta llei i aquesta modificació i aquest projecte de llei van en aquesta línia, i en l'empoderament de la ciutadania, de les parts de la ciutadania, en la capacitat que tenim com a persones per a controlar la nostra vida de forma adulta. És això, resoldre els conflictes, ser part de la solució en la resolució del conflicte, fer-te teva la resolució del conflicte, per tant, per acabar, com deia, amb la situació de conflicte i passar a una situació de reiniciar aquell aspecte de la vida, doncs, que s'ha estroncat per la situació de conflicte. Per tant, bàsicament és, doncs..., el que vol dir i el que pretenen la mediació i les altres fórmules de resoldre els conflictes és que tots aprenguem a viure d'una altra manera i que, en definitiva, resolguem les nostres diferències d'una manera més negociada, més dialogada, amb acord i, òbviament, sent part nosaltres, cadascú de nosaltres, de la solució i, en definitiva, que puguem ser un xic més feliços.

Gràcies. Moltes gràcies als grups parlamentaris.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Proposició de llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de la modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència (continuació)

202-00070/12

El següent punt de l'ordre del dia és el debat de la Proposició de llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de la modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència.

En primer lloc, intervindran els grups parlamentaris esmenants segons l'ordre d'entrada al registre i, posteriorment, intervindran la resta de grups que no han presentat esmenes. Segons l'acordat per la Mesa i la Junta de Portaveus en aquest cas també hi hauran intervencions de set minuts per als grups i de cinc per als subgrups parlamentaris.

En primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Raúl Moreno. Endavant.

Raúl Moreno Montaña

Bé, gràcies, president. Diputats, diputades, conseller, jo crec que durant aquests darrers dies hem tornat a fer un exercici que per molts i moltes ens semblava un *déjà-vu*, perquè de fet la llei que avui modifiquem ha estat modificada en tres ocasions en els últims quatre anys i, per tant, això el que posa de manifest és que no és tant un problema del redactat de la llei. El redactat de la Llei de drets i oportunitats de la infància a Catalunya, la seva disposició addicional setena va ser modificada, com vam explicar l'altre dia, l'any..., hi va haver una primera voluntat de modificar-la però va finir la legislatura l'any 2017; els grups de govern la van modificar l'any 2017, amb tota la bona intenció; posteriorment també va ser modificada, el gener d'aquest any 2020, i ara la tornem a modificar, amb un objectiu clar, que és que els infants orfes tutelats per la Generalitat de Catalunya puguin rebre la seva pensió un cop hagin deixat d'estar tutelats.

Per tant, tots els grups d'aquesta cambra, tots, en propostes de resolució, vam modificar la llei, tots tenim la voluntat de que això sigui així. Avui el que fem és tornar a modificar aquesta llei, tornar a comprometre'ns tots i totes a que aquestes pensions hagin de ser retornades. Però ho fem un altre cop, entre altres coses, per dos motius: primer, perquè no s'està fent, i això ja ho vam denunciar l'altre dia: la llei ho diu clarament, però el Govern no ha desplegat el reglament que faci efectiu aquesta devolució. Per tant, no estem tant en una qüestió de què és el que volem fer, sinó de deixadesa per part del Govern, que ja l'any 2017 podria haver fet les instruccions pertinents per començar a fer la devolució a aquests infants i joves tutelats per la Generalitat en situació d'orfenesa.

El que hem fet, ara sí –i era la intenció també del Grup Parlamentari Socialistes–, és deixar el redactat que ja s'havia aprovat, perquè ens semblava que era suficientment clar, i afegir un nou article que permetés el pagament retroactiu a aquells infants que no havien cobrat des de l'any 2017. I dèiem des de l'any 2017 perquè ens semblava que el redactat ja el 2017 era molt clar, i, per tant, posem per llei –cosa que no és molt habitual, però jo crec que així forçarem una mica el Govern a que ho faci– el fet de poder estudiar quins són els casos, quins són aquells infants que des de l'any 2017 fins avui no han rebut aquesta pensió d'orfenesa, que faci el mecanisme que consideri oportú perquè puguin rebre aquest pagament i, per tant, restablir aquells drets que se'ls van treure a l'hora de cobrar la seva pensió.

Més enllà d'això, i també amb les esmenes transaccionades amb altres grups polítics..., i he de dir que aquesta que acabo de comentar en aquests moments l'hem pogut transaccionar entre Ciutadans, Junts per Catalunya, Esquerra Republicana, el Partit dels Socialistes de Catalunya i crec que em deixo algun altre grup, eh?, hi estem tots des del punt de vista la transacció; per tant, és majoritària, aquesta voluntat de devolució.

També votarem a favor de la transacció que fa que busquem la fórmula per restablir aquells que des de l'any 2012 es troben en aquesta mateixa situació. Aquí sí que és veritat que, des del punt de vista legal, trobem alguns dubtes en el sentit de que el literal de la llei, en el seu moment, donava lloc a una certa interpretació, com així va ser, interpretacions a favor i en contra. Des de l'any 2010, de l'aprovació de la llei, fins a l'any 2012, els infants orfes cobraven la seva prestació, però una nova interpretació feta pel Govern d'aquell moment, del 2012, va fer que la deixessin de cobrar. Per tant, intentem fer tot lo possible perquè aquells infants..., des de l'any 2012, des de sempre havien tingut dret a cobrar la prestació però que des d'aquella nova interpretació que va fer el Govern puguin també cobrar aquesta prestació d'orfenesa.

Jo crec que, en definitiva, aquesta és l'esmena que ha presentat el Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar. Jo espero que un altre cop, novament, tots els grups parlamentaris puguem fer la modificació legislativa, no que en permeti, hi insisteixo, la devolució, perquè ja ho permetia l'anterior, però si de cas el que volem amb aquesta nova oportunitat, a través de la iniciativa que ha tingut el Grup Parlamentari de Ciutadans –tot i que abans han estat molts, els intents–..., doncs, que aquesta sigui la darrera vegada que hem de portar a modificar un article d'una llei perquè la Generalitat deixi d'apropiar-se dels diners d'orfenesa dels infants tutelats a Catalunya. Un tema que ens hauria de fer vergonya a tots, que ens hauria de fer reflexionar sobre el compliment que fem o que es fa al Govern de les lleis que aprova aquest mateix Parlament; que afecta 233 infants a Catalunya; que les quantitats econòmiques de les que estem parlant són ínfimes, i que el mal que fem als xavals, als nens, a les nenes orfes d'aquest país és molt gran quan, un cop han deixat d'estar tutelats, veuen que han deixat de percebre el que és un dret, com és el dret de l'orfenesa.

Per tant, espero entre tots i totes que siguem capaços un altre cop de modificar la llei i, ara sí, donar un termini, si pot ser el més breu possible, al Govern perquè ho faci, perquè, si no, l'última alternativa, l'única alternativa que ens quedarà serà anar als tribunals, perquè ja no s'entén com és possible que un govern com el que ens ha governat durant aquests anys, encara avui, des de l'any 2017, clarament..., estigui sense desenvolupar una llei, no només l'article, la disposició addicional setena, sinó una llei de l'any 2010, de drets i oportunitats de la infància, que deu anys després continua sense desplegament reglamentari. No ens ho podem permetre en una comunitat autònoma amb l'índex de pobresa més alt d'Espanya i que només supera Romania. Per tant, espero, senyores i senyors, que fem tots un esforç. I agrair també, doncs, l'esforç de la diputada Noemí de la Calle per intentar trobar els acords necessaris per tornar a fer aquesta renovació de la llei.

Moltes gràcies.

El president

En nom, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Concepción Abellán.

Concepción Abellán Carretero

Gracias, *president*. Diputados y diputadas, *conseller*, uno de los colectivos que siempre se ve más afectado por los recortes, las crisis y las medidas de austeridad son los niños, niñas y adolescentes. Si queremos construir una sociedad más justa, nuestra prioridad tiene que ser luchar contra la pobreza infantil y ofrecer igualdad de oportunidades para toda la ciudadanía, sin distinción, y sobre todo para nuestra gente joven, pues son el futuro y merecen más de lo que les hemos ofrecido hasta ahora.

Como ya dijimos, el asunto de fondo de la proposición de ley a debate había quedado resuelto con la ley de «medidas». La pésima y hasta ahora contraria interpretación del derecho que hizo la Instrucción 1/2012, de 24 de febrero, de la disposición adicional séptima de la Ley 14/2010 ya había sido enmendada. Pero, como dice el

refrán, es de sabios rectificar, y parece que Ciudadanos ha decidido aprovechar la ocasión para mejorar su propuesta y ha trabajado con todos los grupos parlamentarios, aceptando enmiendas y transacciones, para dar un paso más en la defensa del interés superior del menor.

Por un lado, queda claro que los menores adolescentes huérfanos no van a ver reducida su prestación o pensión por gastos derivados de su orfandad. Por otro lado, propone establecer que la pensión de orfandad se integre en el patrimonio del menor y que sea entregada la totalidad de su patrimonio una vez terminada la tutela o guarda.

Nuestro grupo votó a favor de que la proposición de ley de Ciutadans se debatiera en este Pleno, porque consideramos que podía ser útil para solventar un asunto que para nosotras es esencial y que no estaba resuelto: qué pasaba con los cientos de menores que han visto sustraídas y no devueltas a su patrimonio las pensiones que por ley les tocaba; qué hacemos con la injusta práctica del copago fraudulento por un servicio gratuito por cartera, y qué ha hecho el Govern desde el 2012.

Pues bien, la propuesta inicial del Grupo de Ciutadans solo preveía la obligación de la devolución de los menores y adolescentes tutelados por la Generalitat que tuvieran como máximo veintiún años a 31 de diciembre del 2020. Eso significa que dejaba fuera de la medida de retorno de lo cobrado indebidamente a cientos de extutelados y extuteladas. No compartimos el criterio de los veintiún años, porque a nuestro parecer nunca perdieron ese derecho. Todo los huérfanos y huérfanas que fueran perjudicados por esta medida, sea antes o después del 2017, tienen derecho a que se les retorne lo que es suyo.

Por eso hicimos una enmienda desde Catalunya en Comú Podem para hacer justicia con todos y todas las que han visto vulnerados sus derechos sin excepción, y agradezco la predisposición de Ciudadanos a llegar a un acuerdo y poder transaccionar. Un acuerdo que recoge nuestra interpretación: el derecho a que la pensión se les dé cuando cumplen dieciocho años, pues es algo que, como he dicho antes, no han perdido nunca. Deben devolver sus pensiones a los huérfanos y las huérfanas que han sido perjudicadas por esta medida durante todos estos años. La retroactividad tiene que ser para todas las personas afectadas.

Por ello desde nuestro grupo votaremos a favor de las dos transacciones sobre retroactividad, para que recuperen lo que es suyo, sin importar qué años tengan ahora o cuánto tiempo haga que se les aplicó esa disposición adicional tan retorcida e injusta.

Hoy es un buen día para los centenares de chicos y chicas que han visto cómo se vulneraban sus derechos. Es de lamentar que esto haya sucedido desde el 2012; es de lamentar que desde el 2017 no se haya corregido, por la dejadez del Govern de no hacer un reglamento, y es de lamentar que en ningún momento el Govern haya resuelto de forma proactiva la afectación con retroactivitat. A partir de ahora ya no hay excusas, señoras y señores del Govern, hagan su trabajo, es necesario que pongan en marcha ya las medidas necesarias para cumplir esta ley con todos sus puntos y que, cuando haya un nuevo presupuesto, ya estén los mecanismos para activar la retroactividad que hoy se aprueba. Cuanto antes enmendemos las malas prácticas, antes retornaremos los derechos vulnerados, y para ello nos encontrarán al lado, para restituir los derechos de los más vulnerables.

Después de las reiteradas advertencias del *síndic* en sus informes, de quejas de familiares, asociaciones y propios menores tutelados, y poner fin a esta medida que ha perjudicado durante tantos años a los niños y niñas de Cataluña, hemos de trabajar conjuntamente para revertir todas aquellas prácticas discriminatorias. Y no olvidemos nunca, señores y señoras del Govern, que para que un país avance no hay que dejar atrás a nadie, y mucho menos a nuestros niños y niñas, que merecen ser cuidados, darles esperanza y ofrecerles un futuro, y hasta ahora no lo han hecho. Así

que enmienden ya los nefastos errores del pasado y restituyan lo antes posible los derechos de los niños, niñas y adolescentes.

Gracias.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies. Diputats, diputades, conseller... ¿Cómo puede ser que desde el 2012 se vulneraran propias leyes, aprobadas aquí en este Parlamento en 2010, y que además se haya venido produciendo prácticamente hasta el 2017 una situación de abuso, de pseudoapropiación indebida por parte de la Generalitat de las pensiones de orfandad de menores tutelados por la Generalitat? ¿Cómo puede ser que haya pasado tanto tiempo con ese marco legal, con propuestas aprobadas en esta cámara de devolución de esos importes, y no se haya reaccionado hasta el 2017? Y todavía miembros de este Govern, incluso la *conselleria*, pretenda que, desde el 2017 hasta atrás, hagamos borrón y cuenta nueva y aquí a esos menores no les pasó nada. ¿Cómo puede ser?

Miren, nosotros, cuando vimos la proposición de ley, ya se lo dijimos a su portavoz, a su ponente, que nos parecía una ley que introducía no solo los términos de justicia con respecto a las personas más vulnerables que, en este caso, son menores, menores huérfanos tutelados, sino también la de la dignidad, la restitución de la dignidad y, por eso, hemos presentado enmiendas. Hemos presentado cuatro enmiendas con objetivos bastante claros, que son el blindaje total de las pensiones de orfandad, de niños que en un futuro puedan ser tutelados por la administración; el reembolso inmediato de todas las cantidades retenidas ilegítimamente por la Generalitat, incluso con anterioridad al 2017; y, luego, un tercer eje que era fundamental, que era: «Y en el caso de que vuelva a ser la Generalitat incumplidora de esa devolución» –cosa que no nos extrañaría– que le quede facilitada la tarea por parte del legislador, al poder judicial para que, si eso acaba en los tribunales, un juez pueda tener herramientas para restituir y reparar el daño causado por la Administración. Porque, al final, ese es el último recurso, el de los tribunales para que los menores, ya en edad adulta, puedan obtener protección del abuso al que han sido sometidos durante años, en una situación de vulnerabilidad máxima, sin eje, sin apoyo y sin entramado familiar que les aconsejara y velara por sus intereses. De esa manera, no solo se podrá restituir el daño económico causado, sino también la dignidad perdida con esa actitud que tuvieron ustedes.

Evidentemente, se ha dicho ya desde este *faristol* y no voy a ser yo quien añada más calificativos a la situación, pero creo que la efervescencia comunicativa que ha habido entre los diferentes grupos de la oposición y también del Govern, tarde pero bien, creo que tiene que dar resultados positivos y que permitan que esta proposición de ley se apruebe y que no vuelvan a eximirse argumentos ridículos de carácter técnico para no subsanar ese abuso que, ya dije el otro día, nos parecía cuasi delictivo, pero que en cualquier caso tiene una subsanación solo con un elemento, el voto, y el segundo, la voluntad política de hacerlo.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara la diputada senyora Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidente. Diputadas, diputados, *conseller*, hoy es uno de esos días en los que podemos sentirnos orgullosos, porque vamos a reparar una gran injusticia. El camino para llegar hasta aquí ha sido largo y difícil, pero podemos estar orgullosos de haber llegado con un acuerdo que beneficiará a los más vulnerables entre los

vulnerables, a niños huérfanos que habían perdido a toda su familia y también sus pensiones de orfandad.

Brevemente y para situarnos, en 2010, se aprobó la Ley de derechos y oportunidades de la infancia; en 2012 el Gobierno de Artur Mas, sumido en una política de salvajes recortes, decidió echar mano de las pensiones de los huérfanos que tenía bajo su tutela y quedárselas en concepto de pago del servicio que recibían. Lo hizo emitiendo una instrucción con la que vulneró el derecho de estos menores a recibir sus pensiones al cumplir la mayoría de edad. Desde entonces, fueron varios los intentos por parte de varias fuerzas políticas para revertir esta injusticia para que el Govern dejase de apropiarse las pensiones de orfandad. En 2013, como recordé el otro día, el Partido Popular lo intentó con una propuesta de resolución; en 2016, lo intentamos desde Ciudadanos en el debate de política general. Ese mismo año también el Partido Socialista lo intentó con una proposición de ley que decayó. En 2017, la CUP dio un paso más, vía la ley de acompañamiento, pues pactó en los presupuestos, pero quedó supeditado a un desarrollo reglamentario que nunca llegó.

Y así es como llegamos al principio de este año, cuando mi grupo parlamentario decidió presentar esta proposición de ley para que la Generalitat dejase de quedarse con las pensiones sin necesidad de encomendarse a un reglamento que todavía estábamos esperando que elabore el Govern y además decidimos subir la apuesta y establecer por ley que se les devolviese a los huérfanos hasta el último céntimo que se les había hurtado durante estos años.

Por eso, esta ley era tan importante, porque introducía la novedad de reparar el daño causado, devolviéndoles un dinero que jamás se les debería haber quitado y devolviéndole también la dignidad a la Generalitat, que jamás debería haber tocado un solo euro de esas pensiones.

Dos meses después de la presentación de esta ley, se solucionó la primera cuestión vía la ley de acompañamiento de los presupuestos, que era que la Generalitat dejase de echar mano a las pensiones de orfandad, pero aún quedaba pendiente la segunda, que era la devolución de las prestaciones de todos estos años atrás.

Es para mí un honor haber podido llevar esta ley y sacarla adelante con la colaboración y el apoyo de todos los grupos parlamentarios. Quiero dar las gracias a los diputados con los que hemos estado trabajando tan intensamente estos días para poder llegar a diferentes transacciones: a Esperanza García, a Vidal Aragonés, a Raúl Moreno, a Conchi Abellán, también a Marta Ribas, a Marta Vilalta. También a los juristas y al personal de los grupos parlamentarios, que han dado lo mejor de sí mismos para encontrar la mejor forma de llevar esto a cabo. Con cada uno de los grupos, hemos podido ponernos de acuerdo respecto a diferentes aspectos de la ley.

Por un lado, hemos podido transaccionar con Partido Popular, Partido Socialista, Esquerra Republicana y Junts per Catalunya la fórmula de la retroactividad de la devolución de las pensiones desde 2017, que fue cuando se modificó por primera vez la disposición adicional séptima de la Ley de infancia. Con En Comú Podem, hemos transaccionado otra enmienda, porque compartimos y tenemos muy claro que la retroactividad también se tiene que aplicar desde que se emitió aquella infame instrucción, que ha sido siempre contraria a derechos recogidos en la Constitución y en el Estatuto de autonomía de Cataluña, que son normas superiores y, por lo tanto, deben prevalecer por encima de cualquier otra norma de rango inferior, como es una instrucción del Govern, porque esa instrucción vulneraba derechos fundamentales, como son el derecho a la igualdad y a los derechos de los menores que recogen, como he dicho, la Constitución y el Estatuto de autonomía de Cataluña.

Y nosotros, en Ciudadanos, siempre hemos tenido muy claro que si un menor afectado recurría al Tribunal Constitucional este muy probablemente le hubiese dado la razón. Pero es que creemos que con eso es con lo que jugó el Gobierno de Artur Mas, porque ¿qué menor, en esas circunstancias tan terribles de haber perdido

a toda su familia, haberse quedado huérfano, tendría a su alcance los medios para poder recurrir a un tribunal? Si esta transacción se aprueba, ya no hará falta.

Y, finalmente, con Esquerra Republicana y Junts per Catalunya, hemos podido transaccionar enmiendas para armonizar la ley, pues tras tantos retoques habían quedado diferentes disposiciones adicionales reiterativas.

El pasado martes algunos grupos parlamentarios manifestaron que esta ley no era necesaria, que ya estaba todo solucionado. Pues, al final, las transacciones a las que hemos llegado con algunos de ellos demuestran que sí era necesaria esta ley, porque lo que aporta es la devolución de esas pensiones. La novedad de esta ley es que incluye la reparación del daño.

Creo que va a quedar una buena ley si conseguimos sacar adelante todas las transacciones hechas con los diferentes grupos. Creo que siempre es una buena noticia para la ciudadanía cuando todos conseguimos ponernos de acuerdo en medidas que signifiquen una mejora en la vida de las personas –así es como entiendo yo lo que es la política útil.

No ha sido fácil, como he dicho al principio –además, hemos tenido el hándicap de ir contrarreloj–, pero creo que valía la pena el esfuerzo, tramitar esta ley por lectura única, porque era algo tan simple como subsanar un error que jamás se debería haber cometido, y algo tan urgente como reparar una injusticia que había durado demasiados años: ocho años, ni más ni menos.

Vamos a salir hoy de aquí habiendo cumplido con nuestro deber. Como representantes de la sociedad catalana teníamos el deber de saldar esa deuda que tenía la Generalitat de Cataluña con los huérfanos, y con esta ley se empieza, se pone la primera piedra para saldar esa deuda.

Creo que esto también tiene que servir de lección para que, gobierne quien gobierne, no se vuelvan a laminar los derechos de los más de desamparados. Me gustaría que esto sirviera de ejemplo de lo que *jamás* se tiene que hacer en una crisis, que es hacérsela pagar a los más vulnerables.

Además, creo que esta ley llega en el momento más oportuno para que quienes tengan que gestionar esta crisis sanitaria, social y económica que nos ha dejado el Covid tomen nota de lo que nunca se debe hacer. Y desde Ciudadanos velaremos para que esto no se repita.

Quiero terminar mi intervención expresando mi satisfacción y la de mi grupo parlamentario, porque hoy cerramos un triste capítulo de la historia reparándola; orgullosos de haber impulsado una ley que devolverá a sus legítimos dueños unas pensiones de orfandad que jamás se les debería haber arrebatado; agradecidos por la colaboración de todos los grupos parlamentarios, y comprometidos para velar porque se cumpla esta ley y para que nunca, nunca, nunca jamás se vuelva a repetir un episodio como este.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta. Endavant.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, president; moltes gràcies, diputats, diputades, conseller. Permetin-me fer una prèvia relacionada amb el punt anterior –me prenc aquesta llicència. Parlaven abans de mediació, i fins i tot s'ha fet el comentari de que un jutge és l'última garantia del nostre sistema. I jo em pregunto: i quan la justícia fa política, quan la justícia és el braç executor de la venjança, com veiem en la causa general contra l'independentisme que patim cada dia? Quan la justícia s'usa com a venjança la justícia desapareix. I per això nosaltres avui volem mostrar des d'aquest faristol tot el suport a la presidenta Carme Forcadell, a la qual se li han vulnerat de nou, se li es-

tan vulnerant de nou, els seus drets, justament quan ella, des d'aquesta cambra, va permetre que tothom pogués expressar allò que es volia, i es va permetre parlar de tot i evitar que aquest Parlament fos un òrgan censor. Per això no ens cansarem mai de demanar, doncs, l'amnistia, i, per tant, la llibertat i la fi d'aquesta causa general contra l'independentisme que existeix.

Passant al tema que ens ocupa, doncs, avui, i que els companys i companyes han ja presentat, fem aquesta segona part del debat sobre la Proposició de Llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració. I, efectivament, doncs des del Grup Republicà, com a grup que donem suport al Govern, compartim l'objecte i l'objectiu de poder esmenar una situació d'injustícia, una situació que era inequívoca, i, per tant, volem refermar des d'aquí, des d'aquest faristol, des del Parlament de Catalunya, el compromís, també, del Govern, com hi ha sigut sempre, perquè ja el 2017 es van fer avenços a través de la llei de mesures per esmenar aquesta situació, o, sense anar més lluny, doncs, fa uns mesos també el Govern, a través d'aquesta cambra, i, de fet, aquest punt, per àmplia majoria, per unanimitat, va aprovar que això es pogués revertir, i, per tant, que s'eximissin les persones que rebien aquesta pensió.

Permetin-me fer també una resposta directa a la diputada del Partit Popular, la diputada García, que deia: «¿Cómo puede ser que esto haya pasado?» Aquí, doncs bé, va poder ser per culpa d'una instrucció de l'any 2012, on, llavors, el Govern de la Generalitat era el Govern de Convergència i Unió suportat pel Partit Popular. Per tant, si en aquell moment va ser possible, també va ser gràcies a la seva col·laboració.

Els deia, doncs, el compromís del Govern i d'aquesta cambra de poder esmenar aquesta injustícia. I si bé és cert que nosaltres estàvem en contra de la tramitació de lectura única, perquè creiem que ens afegeix un estrès, i moltes vegades, a última hora, unes negociacions que moltes vegades convindria fer-les amb calma... És cert, doncs, que ho hem pogut fer, ho hem pogut fer possible, hem pogut estar negociant, encara que fos contrarellotge, i arribar a unes transaccions. I, per tant, jo també, des d'aquí, vull agrair, sobretot al grup proponent, a la diputada Noemí de la Calle i a la resta de diputats i diputades, que hem fet possible poder arribar a acords, i crec que que surti una normativa, una llei que ens permet accomplir aquest doble objectiu: per una banda, el primer, que és justament el de reiterar allò que la llei de mesures d'aquest any, de l'any 2020, ja deia: «eximir que la pensió d'orfenesa hagi d'anar a contribuir a l'atenció d'aquests joves, d'aquests infants», i, per tant, reordenar aquesta disposició addicional setena de la Llei de la LDOIA i que quedi en coherència. D'aquí, doncs, la primera de les transaccions, que també hem signat, com el nostre grup parlamentari, i que crec que el que fa és refermar aquest acord que quedi exempta aquesta pensió.

La segona qüestió –i efectivament que també és de justícia– és veure com això es pot revertir. I, per tant, també estem satisfets d'haver pogut sumar-nos a aquesta transacció, que el que fa possible és trobar aquest mecanisme adequat perquè hi hagi aquest reingrés, aquest reemborsament d'aquests diners a les persones que des de l'any 2017, quan es va aprovar la llei de mesures que va esmenar aquella instrucció de l'any 2012, que per culpa de no haver-hi hagut un reglament, no s'ha pogut completar o fer efectiu aquell canvi en la normativa. Per tant, que es pugui mandat al Govern que pugui trobar aquest mecanisme adequat per fer efectiu aquest reingrés total de les prestacions i les pensions a les persones que des de l'any 2017 hi haguessin tingut dret i no ha estat així en aquest últim temps.

A banda d'aquestes dues qüestions que per nosaltres són les més importants i que si s'aprova aquesta llei com creiem que s'aprovarà això es podrà tirar endavant, vull fer també un apunt sobre alguns dels altres articles en els quals no ha sigut possible per part nostra arribar a un acord. Per una banda, aquest nou article 3 sobre la reparació a les persones afectades des de la instrucció del 2012. Nosaltres, en aquest punt, no hi podem donar suport perquè hi ha molts dubtes jurídics sobre com això és pos-

sible fer-ho, sobre com es pot recuperar aquest període 2012-2017. Això no obsta que puguem intentar treballar-hi, però ara, en aquests moments, tal com està redactat i tenint en compte que això és una llei, no seria honest per part nostra votar favorablement a una qüestió que jurídicament hi ha molts dubtes i així ho diuen els mateixos serveis jurídics dels departaments i del Govern de com serà possible, per bé que, òbviament, sempre oberts a poder trobar els mecanismes necessaris.

I hi ha un últim tema, el tema pressupostari, on nosaltres mantenim viva una de les esmenes que hem presentat des d'Esquerra Republicana i des de Junts per Catalunya sobre quan entra en vigor la part... Aquesta llei, que té una afectació pressupostària. I, en aquest sentit, nosaltres, el que volíem deixar constància és que aquesta llei entrarà en vigor, òbviament, el dia després d'haver-se aprovat, però que aquelles qüestions que tinguin una afectació pressupostària no només sigui... L'exercici pressupostari sigui el següent, sinó fer un incís que sigui quan disposem d'un nou pressupost aprovat per poder justament recollir, en aquest nou pressupost, les assignacions pressupostàries necessàries perquè això sigui una realitat i no només un brindis al sol. Creiem que aquest matís és important. Convidaríem la resta de grups d'aquesta cambra de, per ser curiosos, poder-la votar a favor i, per tant, tenir tal com pertoca en aquest article aquesta disposició final amb aquest matís de fins a disposar d'un nou pressupost aprovat, no només un nou exercici pressupostari.

Acabo, doncs, refermant i agraint a la resta de diputats i diputades la predisposició i la possibilitat d'arribar a aquests acords i refermant, com els deia, el compromís del grup parlamentari al qual represento ara, el Grup Parlamentari Republicà, i els grups que donem suport al Govern i, per tant, el propi Govern, del compromís de poder treballar per la infància, pels joves del nostre país i per poder avançar superant les injustícies que encara existeixen.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Macià.

Montserrat Macià i Gou

Gràcies, president. Conseller, d'entrada, vull fer arribar el meu suport i el del meu grup parlamentari a la presidenta Carme Forcadell i a tots els presos polítics, així com també a l'anterior Mesa del Parlament i també a la nostra companya Laura Borràs, perquè continuen sent receptors de les revenges de les estructures de l'Estat espanyol. Des d'aquí, el nostre record i l'abraçada. *(Alguns aplaudiments.)*

L'altre dia, la meva intervenció en el debat d'aquesta proposició de llei acabava amb una frase de la fundadora de Save the Children que ens remetia, ens remet, a l'esperança i que diu que «cada generació d'infants ens dona l'oportunitat de canviar el món». I avui, si tot va bé, crec que farem un pas endavant per millorar un xic més aquest món, per millorar la vida d'un col·lectiu, per progressar en els drets dels menors i per avançar en l'interès superior dels infants. Un pas definitiu, perquè ja dèiem l'altre dia que a voltes el sistema presenta resistència i fins ara, malgrat les modificacions, no s'han resolt com convenia. Tenim l'oportunitat de resoldre una situació que aquest proppassat dimarts tots els grups parlamentaris vam avenir que era injusta i discriminatòria. Una oportunitat que crec que cap grup ha desaprofitat a jutjar per les esmenes presentades, per les autoesmenes que s'ha fet el grup proponent i per les transaccions entre els grups que de ben segur milloraran el text inicial. Vull posar en valor que moltes de les esmenes presentades s'han redactat de forma ponderada, responsable i des del sentit més possibilista, la qual cosa ha ajudat a trobar lo necessari consens entre els grups parlamentaris. La negociació i el consens és sempre la pràctica que permet avançar, si no l'única, i les esmenes i transaccions acordades així ho palesen perquè certament acabaran amb una irregularitat d'anys que el sistema no havia sabut resoldre com convenia, ni la instrucció del 2012 que, senyora

De la Calle, feia aplicable allò que disposava la generadora de l'anomalia, que era la Llei 14/2010, aprovada en el Govern del president Montilla. La instrucció del 2012 el que feia era que es derivava directament del que disposava de llei del 2010. I, a banda d'aquesta, la modificació de la llei del 2017 que va emplaçar amb un desenvolupament reglamentari i que no hi va costar d'arribar.

La disposició de la llei del 2020 d'aquest proppassat mes de maig en va millorar l'eficiència, per descomptat, però ara i avui superarem aquesta millora i resoldrem una qüestió que una societat que es vol justa, igualitària i equitativa no es pot permetre, que és l'afectació de les prestacions i el no retorn d'aquestes, afectades des del 2017. Segurament entre tots corregirem aquella irregularitat i amb voluntat d'arribar a acords haurem tret el millor de nosaltres mateixos, perquè la infància sempre ens dona oportunitats per treure el millor de nosaltres.

Pel que fa a les esmenes que hem proposat, i per no repetir l'argumentari de la diputada Vilalta, dir-los que, amb relació a eximir el pagament, és una qüestió que com no pot ser d'altra manera hi estem absolutament d'acord; els proposàvem suprimir la referència de la seguretat social pel que fa al destí i l'import de les prestacions. Està clar que tenen un titular, que són els menors, etcètera.

No entraré en la qüestió de les esmenes, però sí dir-los que estem contents, molt contents, de la transacció amb el grup proponent, i agraeixo a la senyora De la Calle, doncs, la bona voluntat, i també amb el Grup Republicà, per l'article únic de la PR, que ara passarà a ser el punt número 1 i que especifica que «els menors orfes beneficiaris d'una prestació o pensió queden eximits de pagar les despeses derivades de la seva atenció.»

Pel que fa a la retroactivitat, per bé que el nostre grup parlamentari entén que èticament i moralment hauria de correspondre retornar l'import total de les prestacions des de que van quedar afectades, jurídicament i econòmicament semblava molt difícil fer-ho. El presentat entenem que no és la solució que hauríem volgut, però sí que està claríssim que és la més possibilista, i esperem que la transacció a la que hem arribat entre els cinc grups d'aquesta cambra, que agraiem, i relativa a establir el mecanisme adequat per fer efectiu el reemborsament total de les prestacions o pensions de persones retingudes i no rebudes pels menors des de l'entrada en vigor de la Llei 5/2017, pugui resoldre's i acabar amb una situació injusta. I retornar –i retornar– a la llei del 2010 els valors que van inspirar: l'interès superior de l'infant; el dret de totes les persones menors a rebre l'atenció integral necessària per al desenvolupament de la seva personalitat i del seu benestar, i les oportunitats com a nous camins que han de permetre als infants al seu ple desenvolupament com a ciutadans.

L'infant orfe tutelat, a l'arribar a l'edat adulta, ha de poder girar la mirada i veure la seva infància com grans finestres d'oportunitats obertes pel Govern del seu país. Convindran amb mi que quan ens fem grans passen uns anys en què el brogit de l'edat adulta fa que no miris enrere, i a poc a poc perdís de vista la infantesa. Arriba un moment que, de cop, i sense saber ben bé com ni per què, la infància se't presenta amb tota la seva misèria i tota la seva grandesa, i amb tot el calidoscopi dels sentits: les olors, els gustos, les textures, els paisatges, els plors, les pors, les inseguretats i les incerteses, però també l'emparament, també els acarònams, també els afectes i l'amor rebuts. I ets conscient que allò que vas deixar enrere, allò que et va determinar i et va fer és la teua pàtria.

Si, com va dir Rainer Maria Rilke, «la pàtria és la infantesa», avui, de ben segur, posem un petit gra d'arena per tal que el recer de la memòria de molts dels nostres infants tutelats, aquell recer de l'emparament, sigui la seva pàtria i estiguin orgullosos del seu país i del sistema, dels sistemes i estructures que entre tots ens hem dotat i anem construint a poc a poc. Aquest està clar que és el país que..., avui dono gràcies a tots els grups que han fet possible les transaccions.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per posicionar-se, finalment la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Quant de mal va fer «el Govern dels millors»! Potser passaran dècades fins que acabem de veure tot el paisatge que van deixar. I encara així alguns i algunes volen treure el cap. I tornaran, i això ens podrà fer veure quin projecte polític tenen alguns i algunes.

Mirin, amb una descripció purament tècnica: nosaltres no tenim cap simpatia pel tripartit, ni pel president Montilla, però l'origen del que avui estem discutint no està al 2010, més enllà que després hi ha un desenvolupament d'una instrucció. Està en la instrucció, com a mínim. I, per tant, ens semblava que era de rebut poder traslladar aquesta caracterització d'on neix el problema.

Segona part. Nosaltres, com a CUP, tenim un plantejament clar sobre la qüestió que es pot explicar de dues fórmules o a través de dues expressions. La primera: l'atenció a la infància ha de ser pública i gratuïta i, per tant, en aquest supòsit, si hi ha algú que ha decidit que les prestacions o les pensions dels menors atesos en el sistema públic sota tutela no les podien incorporar després, evidentment no estaven sent gratuïtes les prestacions que es donaven. L'atenció no era gratuïta i, per tant, trenca un principi que per a nosaltres és absolutament essencial.

I el segon també per una qüestió de moment. Quin llegim nosaltres que és el millor moment en el qual els i les menors han de tenir disposició d'aquestes prestacions i d'aquestes pensions. Doncs, no durant el temps en què estan sota tutela de l'Administració catalana, perquè ha de ser l'Administració catalana qui disposi d'aquests ingressos, en el sentit de controlar-los, i qui els garanteixi una vida digna, sinó en el primer moment en què deixen d'estar sota la seva tutela. Aquest és el moment més important i, per tant, rebre en aquell moment el conjunt de prestacions i el conjunt de pensions també és, en bona mesura, una sortida a allò que a dia d'avui la Generalitat de Catalunya pràcticament no està cobrint.

No ens volem oblidar evidentment que hi ha una determinada prestació, però que és absolutament insuficient i, per tant, guarda relació també amb el que és la finalitat de la institució, que és protegir el menor o la menor, però també amb una perspectiva de la seva vida de qualitat en un futur, no únicament en el present.

La discussió del que significa el canvi normatiu que avui estem proposant. Mirin, ja s'ha avançat abans, s'ha dit per altres portadors i no ens estendrem gaire. Diferents grups de diferents sensibilitats polítiques ho hem intentat en molts moments i, per tant, això el que ens assenyala és que també tenim un problema que no és únicament de caràcter polític, sinó de caràcter tècnic, certament. Però una cosa és que tinguem un problema de caràcter tècnic i una altra cosa és que algú vulgui interpretar que no es pot resoldre.

Del que avui aprovarem –i després em referiré al que puguem acabar aprovant, perquè tampoc no ho acabem de saber, ens ho imaginem–, hi ha dues realitats: una primera que vindria compresa entre el 2012 i 2017, i que, a interpretació d'aquest subgrup parlamentari hauria de quedar resolta; hauria de quedar resolta. Perdó, la que va del 2017 a ara hauria d'acabar resolta. Però hi ha una altra situació, que és la compresa entre el 2012 i el 2017, que segurament no quedarà a resoldre. I nosaltres volem aportar també resolució per aquesta. Era tan complex o tan senzill com que la mateixa Administració fes un acte en què digués si reconeixia per al període 2012-2017 que la llei, la normativa, la instrucció possibilitava la percepció d'aquestes prestacions o d'aquestes pensions, o no. I, per tant, determinar dos espais i dues realitats diferents: una en la qual l'Administració reconeix que no estava complint, i poden fer-se resolucions administratives d'ofici i no seran extemporànies, i una altra en la qual si l'Administració ens diu que interpreta que la normativa d'aquell mo-

ment no ho permetia, doncs el que hem de fer és regular perquè hi hagi un efecte retroactiu, que des d'un punt de vista jurídic i econòmic és possible. Una altra cosa és on fixem les prioritats.

Encara així, i dit tot això, nosaltres volem agrair tant al grup proponent com als grups de Govern, i a altres grups que també han participat molt activament en la modificació normativa, el que hem avançat, però també assenyalar que ens podem trobar fruit de les votacions o, més que de les votacions, dels resultats de les votacions que tindrem en relació al canvi normatiu d'avui per a aquesta matèria, amb un Frankenstein. I crec que m'entendran amb l'exemple que estic posant. Vull dir, podria sortir alguna votació –jo crec que no passarà, però podria passar– que, per la reordenació de les esmenes i com votem en aquest Parlament, doncs, hi hagués una aprovació d'una llei que podria no tenir un sentit de coherència absolut. Creiem des d'aquest grup que no passarà, però que no passi no significa que no pogués passar i per tant, també, plantejar-nos fins a cert punt com endrecem també les votacions que fem sobretot per la llei, perquè també després de tant parlar d'això i debatre, no tindria sentit que al final aprovéssim una normativa que pogués ser contradictòria en si mateixa.

El president

Gràcies, diputat. Acabat aquest debat, us faig avinent que, com en la resta, votarem un cop acabats els punts de l'ordre del dia.

Projecte de llei de restabliment del complement de productivitat variable del personal estatutari de l'Institut Català de la Salut i Proposició de llei del servei d'atenció pública a la salut bucodental i de creació del Programa d'atenció dental infantil a Catalunya (debat de delegació de la competència legislativa plena)

200-00008/12 i 202-00040/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat sobre la sol·licitud de delegació en la Comissió de Salut de la competència legislativa plena per al Projecte de llei de restabliment del complement de productivitat variable del personal estatutari de l'Institut Català de la Salut i la Proposició de llei del servei d'atenció pública a la salut bucodental i de creació del Programa d'atenció dental infantil a Catalunya.

D'acord amb l'article 136 del Reglament, el Grup Parlamentari de Ciutadans, el Grup Parlamentari Socialistes Units per Avançar, el Grup Parlamentari de Catalunya En Comú Podem, i el Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya van sol·licitar la delegació en la Comissió de Salut de la competència legislativa plena en relació a les dues iniciatives legislatives esmentades. El Ple debatrà aquesta sol·licitud de delegació de la comissió en un únic debat, les dues sol·licituds en un únic debat, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus amb tots els grups i subgrups.

I per defensar aquesta delegació, de les dues, tindran un temps de tres minuts cadascun dels portaveus. Comencem, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, amb el diputat senyor Jorge Soler. Endavant.

Jorge Soler González

Bé, bona tarda, ja, senyor president. Diputades i diputats. I no saludo com ja és habitual cap conseller, perquè no hi són. (*Veus de fons.*) És important, és important aprovar la retribució dels treballadors sanitaris, és important que blindem per llei aquesta retribució. Doncs bé, des de Ciutadans creiem que no solament és important, és urgent, és imprescindible i és indubtablement necessari. I, per això, estem avui fent aquest debat, perquè ja en el seu moment des de Ciutadans havíem demanat, havíem portat al programa, havíem exigit cada vegada que hi havia un pressupost, havíem inclòs cada vegada que hi havia un debat de política general, incloure

la urgència, la necessitat que els treballadors sanitaris poguessin cobrar el cent per cent d'aquella paga retallada, plomada, des de fa tants anys i que si ja era important abans de l'època del coronavirus, creiem que és moralment ja indiscutible que aquests treballadors han de poder tenir garantit el cobrament del 100 per cent de la DPO quan així la treballen i quan així l'assoleixen, i per tant deixar d'haver d'estar pactant cada any aquestes retallades o aquests sostres.

I és exactament per això que ens trobem en aquest motiu, el motiu de passar-ho a format llei era que cada any vèiem que depenia que hi hagués govern i que, per tant, quedessin inclosos aquests acords dintre dels pressupostos. I per tant, crec que amb encert, l'oposició va aconseguir que això es tramités via llei i crec que amb encert hem aconseguit que tant l'oposició...i en aquest sentit crec que cal agrair especialment a la diputada Espigares, en representació de les formacions que donen suport al Govern, que haguéssim arribat a un acord. I això és imprescindible, perquè gràcies a aquest acord, si aconseguim que aquest acord s'aprovi ja en aquest Parlament, els treballadors sanitaris, encara que s'acabi la legislatura... podran percebre-la com a tal.

I és per això que estem aquí. Els tambors de les eleccions desgraciadament repiquen, encara que estem veient les cues als hospitals, a l'atenció primària, els ingressos hospitalaris i tot el que està tornant a venir. Doncs hi ha formacions que s'estan cada dia barallant, trencant-se pels tambors de les eleccions, per convocar eleccions. Per tant, si la urgència era que la DPO es pugui cobrar, és imprescindible que això estigui aprovat abans que algú hagi de convocar eleccions i deixar novament els treballadors sanitaris sense cobrar. Per tant, emprant l'ús del Reglament, emprant aquesta formalitat que permet que gràcies al consens podem traslladar això a la Comissió i a aprovar-ho, des de Ciutadans entenem que aquesta prioritat, que aquesta urgència és ineludible i l'acceptem.

I, per finalitzar, en el poc temps que tenim per substanciar els tràmits de dos lleis, el mateix ens serveix, senyor president, doncs, per intentar-ho també amb la salut bucodental. Si és una llei que s'ha consensuat i que s'ha arribat a un punt transaccional comú pràcticament amb el 100 per cent de les formacions d'aquest hemicicle, entenem que aquesta importància serveix igualment per garantir-la. Per tant, desitjant que això quedi aprovat a la Comissió de Salut i agraint la feina feta pels diferents ponents d'aquestes dues lleis, doncs ens emplacem a veure'ns a la comissió i a aprovar-les.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Socialistes Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies. Com... Jo crec que ja s'ha expressat, no? Es planteja en aquest punt que d'acord amb l'article 136 del Reglament es delegui la Comissió de Salut que actuï com a comissió legislativa plena, i debate i aprovar, si escau, aquests dos projectes de llei.

Jo crec que tots els grups firmants sabem que és un mecanisme no habitual, però és un mecanisme perfectament recollit en el Reglament del Parlament, i el que fa és reflectir la seva demanda a la incertesa de la continuïtat o no d'aquesta legislatura. És un dubte que tenim present, que només, suposo, ens podria resoldre el president de la Generalitat suposant que ho sàpiga, però no ens l'ha resolt. I, per tant, acabats els treballs de les dues ponències, creiem que el millor és que aquests dos projectes de llei puguin ser abordats dins d'aquest període de sessions.

Val a dir que els treballs en la ponència no són només dels grups firmants d'aquesta demanda, sinó també de tots els grups, que, a més, s'ha treballat de mane-

ra consensuada i per intentar arribar a voluntats d'acord. Jo vull agrair als dos ponents, a la diputada Ribas i al diputat Solé, les ganes, l'impuls i el poder-ho fer possible. També s'ha de dir que aquesta és una dinàmica de la Comissió de Salut que m'agradaria que no es perdés.

També és veritat, i em sembla que ho ha dit el diputat Solé, que, pel que fa al projecte de llei que estableix el complement de productivitat, està més que justificat que es pugui aprovar en aquest període de sessions. Va ser un decret llei presentat pel Govern que a través de la demanda ha passat a projecte de llei. S'ha de dir que no va ser fàcil la seva tramitació inicial, vam haver de demanar fins i tot a la Mesa del Parlament que ens ajudés a avançar la seva tramitació. Sempre hi havien pegues. Però, en tot cas, no només és que era un decret que ha passat a llei, sinó que aquesta mateixa setmana, que estàvem discutint aquí sobre el reconeixement als i les professionals, creiem que forma part d'aquest reconeixement la recuperació d'un dret perdut, i si un dret havien perdut és el dret al cobrament d'objectius, que els haig de dir que era una bona part important dels seus sous.

Per tant, jo crec que els professionals han de cobrar, han de tenir assegurada la DPO per llei i també fer-ho extensiu als professionals del Siscat.

Pel que fa a la llei bucodental, jo crec que em sembla que ho hem dit diverses vegades durant la discussió en la ponència, parlem sempre de salut universal, i al final ens sembla que els nostres ciutadans i ciutadanes no tenen boca, i, en canvi, la salut bucodental forma part de la salut de les persones. S'ha fet el treball i s'ha pogut acabar, s'ha arribat a un ampli consens i hem pensat que..., és una llei que té un benefici directe respecte a la ciutadania i que, per tant, valia la pena aprofitar aquest mecanisme que existeix, que és perfectament previst en el Reglament del Parlament. I esperem que la propera comissió, doncs, pugui aprovar aquests dos projectes de llei.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula diputada senyora Marta Ribas. Endavant.

Marta Ribas Frías

Serem reiteratius i reiteratives avui, però hi tornem, el que avui estem debatent i votant d'aquí una mica és demanar que el Ple delegui la capacitat legislativa plena en la Comissió de Salut per poder finalitzar la tramitació de dues lleis: d'una banda, la llei de les DPOs, del complement per productivitat, o sigui, de blindar per llei aquesta part important del sou dels sanitaris que havia estat retallada, i la Llei de salut bucodental, que el que pretén..., en aquest cas és una proposició de llei que vam presentar el nostre grup parlamentari que pretén, doncs, desplegar un dret, el dret a atenció en la salut bucodental des del sistema sanitari públic de forma universal i gratuïta per a tothom. Per tant, un nou servei, un nou dret i un nou programa en salut bucodental.

Les dues han tancat ja la feina en ponència. Les dues han estat treballant durant més d'un any, estan a punt de publicar-se o publicant-se els informes de les dues ponències, i si seguíssim el procediment habitual de tramitació, serien debatudes i votades als propers dies en comissió i pendents, aleshores, de dur-se a un ple. En els dos casos, també ja s'ha dit, són informes de ponència que es tanquen amb transaccions de l'amplíssima majoria dels grups parlamentaris.

Davant la incertesa d'un possible avançament electoral, que ens podria deixar sense la possibilitat d'aprovar-les just a les portes d'aquest darrer pas, diversos grups parlamentaris, doncs, hem registrat aquesta proposta, d'una opció que es preveu en el nostre Reglament, articles 136 i 137, que és que el Ple delegui en una comissió l'aprovació de projectes i proposicions de llei actuant en seu legislativa plena.

Això permetrà, per tant, que la Comissió de Salut ja prevista per a la setmana vinent pugui fer el debat i votació final d'aquestes dues lleis. És un procediment poc

usat al Parlament de Catalunya, molt habitual a altres cambres, absolutament habitual al Congrés dels Diputats, per exemple, però no per poc usat poc reglamentari: el Reglament diu claríssimament que es pot utilitzar. Que no s'hagi usat no vol dir que no en puguem fer ús, els grups parlamentaris, i crec que el cas, no?, els dos casos s'ho valien.

Espero que tingui el suport de tothom, aquesta delegació a la comissió. I està clar que tindran el suport..., un suport majoritari les dues lleis, perquè les dues són molt necessàries en un moment com l'actual a Catalunya.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Estem davant del darrer Ple del període de sessions i, probablement –no hi ha res cert en aquest cas– però també el darrer Ple de la legislatura; potser no, però és una possibilitat.

En qualsevol cas, estem davant de dues lleis, la del complement retributiu del personal sanitari i la de salut bucodental, que porten bastant de temps tramitant-se, bastantes sessions de ponències i bastantes discussions. I les dues... el Projecte de llei i la Proposició de llei, els dos, les dues iniciatives legislatives estan acabades. La del complement retributiu està acabada, diguem-ne, més sòlidament; la de salut bucodental, segurament, va encara una mica més justa, però estan acabades. Per tant, seria malmetre tot un esforç que s'ha fet per part del conjunt de grups parlamentaris el fet que pogués acabar-se la legislatura i aquestes lleis no acabessin veient la llum o no acabessin veient el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Per tant, vam considerar oportú compartir amb els grups que m'acaben de precedir l'oportunitat de fer ús d'aquesta potestat reglamentària, que és la delegació a la Comissió de Salut per tal de poder acabar els tràmits que resten a aquestes dues lleis, per tal que puguin ser aprovades i, per tant, puguin entrar en vigor. Per tant, el fet de que..., també ho vull deixar clar, no?, el fet de que apostem perquè sigui la Comissió de Salut qui pugui acabar aquests tràmits no significa necessàriament una predisposició a mostrar el posicionament amb relació a les dues lleis. La tenim molt clara amb relació als complements retributius, i ja la teníem clara quan, amb la tramitació d'un decret llei del Govern, vàrem demanar precisament la tramitació com a projecte de llei per tal de poder reforçar la garantia d'aquests complements retributius a través d'una llei i, per tant, tenim molt clar quin ha de ser el nostre posicionament al respecte. I tenim dubtes amb relació al Projecte de llei de salut bucodental.

Però, en qualsevol cas, el que no trobem oportú és negar-nos a que sigui la Comissió de Salut la que pugui acabar de tramitar l'aprovació d'aquest..., o l'aprovació o no d'aquestes iniciatives legislatives en què s'ha anat treballant durant tot aquest temps.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i per posicionar-se, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Doncs el 136 és absolutament utilitzable per a aquest supòsit. De fet, és i estem davant d'una realitat que seria pensada segurament per a això. I, per tant, és una discussió purament política, si volem o no volem resoldre això ara. I nosaltres ja avançem que, evidentment, el sentit del nostre vot serà que sí.

I volíem incorporar una altra reflexió. Sempre escoltem amb molta atenció l'il·lustre diputat Pedret, no coincidim amb ell amb la caracterització que feia de qui

sostenia o qui no sostenia. Però, mirin, preguntin vostès als portaveus dels grups que avui han fet aquesta petició de la delegada i els diran expressament que si hi va de manera delegada serà perquè la CUP hi votarà a favor. Els ho poden dir, perquè ells ho han proposat, evidentment, però perquè nosaltres hi votarem a favor. I això el que ve a significar és que la CUP, quan veu possibilitat de conquerir drets, allà està, no per a altres qüestions. I ens és igual amb uns o amb els altres si és per avançar en drets. I aquesta serà la realitat d'avui i per això hi votarem a favor.

Perquè tenim dues lleis que es poden resoldre. La primera, la que fa referència, en tot cas, al que anomenem «la bucodental»; té una definició una mica més àmplia, que també hem de dir que el Govern ja hi ha passat el ribot i, per tant, del que era inicialment al que acabarà sent, doncs, s'avançarà una mica, però no té res a veure amb el que era en l'origen. Però és avançar mínimament i votarem a favor de que es resolgui en comissió delegada a Salut i també de la majoria del que se'ns planteja com a contingut.

I la segona, que és la que fa referència a les DPO, als complements retributius, que nosaltres no únicament votarem a favor del que estan plantejant la majoria de grups, sinó que hem fet un total de cinc esmenes sobre el conjunt de la norma i podrem no únicament discutir si es cobra el cent per cent, que també, nosaltres ho plantejem, no que ho cobrin únicament els treballadors i treballadores de l'ICS, sinó també aquells i aquelles que fan sanitat pública a través de la gestió privada. I, per últim, que crec que és el que ens diferencia en relació amb la resta d'esmenes que s'han incorporat en aquesta modificació normativa, que poguessin incorporar el que a dia d'avui és un complement retributiu de caràcter variable en un complement o, més ben dit, en un concepte retributiu fix i estable. Per una qüestió ben simple: perquè nosaltres pensem que no és el funcionament que s'ha donat a l'observança de les variables de rebut, no serveix absolutament per a res, és un tràmit burocràtic i perquè no creiem que la sanitat pública s'hagi d'observar des d'un punt de vista dels treballadors i les treballadores quant a percentatges de resultat. El resultat ja l'han acreditat, que és la seva professionalitat i, per tant, tenen dret a consolidar-ho absolutament, no com un complement variable, sinó com un concepte retributiu fix i incorporat i que, a més, es pugui revaloritzar i que no sigui ni compensable ni absorbible.

I, per acabar, simplement una salutació per a Sanitàries en Lluita, que en aquest moment es troben a les portes del Parlament i que ens estan donant un exemple del que és lluitar per la sanitat pública.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula ara la diputada senyora Gemma Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president, des de l'escó. Nosaltres no ens oposarem a aquesta tramitació parlamentària, però tampoc hi donarem suport, sobretot per tres motius. Perquè aquí s'ha parlat d'importància, i ho compartim, són dues lleis molt importants i per això des d'Esquerra Republicana hi votarem a favor en els continguts, i després ho explicaré amb més detall. Però, per tant, tan important és..., el que entenem és que hauria de ser com totes les lleis que aprovem en aquest Parlament: substanciada justament en aquest hemicicle, com fem quan hi ha una llei, que, de fet, és l'activitat més important d'aquest Parlament.

El segon motiu és perquè s'ha dit que era una llei que era urgent, i també compartim aquesta urgència, però no coincideix dir que és urgent amb el temps que vam trigar des de que vam convalidar el decret de govern, perquè això inicialment, en el cas de les DPO, ve de Govern, fins que vam començar a substanciar-les.

I el tercer element del que s'ha parlat és que aquestes dues lleis ja estan acabades. I a mi m'agradaria aclarir que hi ha un tràmit, que és el que estem parlant tota l'estona com a DPO, que és cert que tots els grups l'hem negociat, que l'hem signat i que

està a punt per ser substanciada a la comissió i posteriorment al ple per poder parlar d'aquelles parts tècniques, si és el cas, que s'han d'acabar d'ajustar. Però n'hi ha una altra, que és la de bucodental, que tornem a compartir el contingut, i així l'hem negociat també amb el grup proponent, però que no està acabada, que fa uns minuts hem rebut un *mail* encara amb un nou canvi. Per tant, que la pressa no ens faci traïdors i és igual d'important el contingut, és igual d'important l'objectiu, com la manera com hi arribem.

Per tant, m'agradaria que quedés clar que no és un problema de contingut, que el dia que votem el contingut nosaltres donarem el suport a totes dues lleis, però sí que és un tema també de formes i, en aquest sentit, no donarem suport, ni tampoc ens oposarem a que això es faci en una comissió per no perdre-li tampoc la importància que té.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Riera. Endavant.

Josep Riera i Font

Gràcies. Molt breument, perquè en principi no em tocava a mi. Precisament parlant de coses no habituals i excepcionals, qui hauria d'estar aquí ara en aquests moments parlant seria el diputat Lluís Guinó, però està a prop d'aquí sent jutjat per haver treballat aquí dalt. Sobre l'hipotètic avançament electoral, també, clar, és fàcil fer càbales sabent les intromissions que hi ha hagut durant tota aquesta legislatura del poder judicial, i en aquest cas seria el Suprem qui seria el que acabaria convocant les eleccions. No estem en l'estat de la pandèmia, perquè el Govern, per responsabilitat, mentre la pandèmia requereixi la seva atenció, prefereix continuar.

Ho ha dit la diputada Espigares: no és una qüestió de contingut –el contingut, fins on conec, algunes vegades també he estat substituïnt en Lluís Guinó, per les mateixes raons que he dit abans que avui no és aquí–, són dues lleis en què estem a favor, que s'ha arribat a un consens de manera més llarga en el cas de la de salut bucodental –la de les DPOs, evidentment, la compartim.

I, simplement, no compartim les formes, no? Creiem que no calia fer-ho així, que no calia per dues lleis com aquestes, per hipòtesis que ja he dit en què estan basades. I creiem, això, que nosaltres..., que no era convenient.

També ens hi abstindrem, per no entorpir una voluntat majoritària de la cambra. I també, precisament per aquest mateix motiu, recordar que altres vegades, segons com s'han tramitat segons quines coses en aquesta cambra, alguns han posat el crit al cel i molt més que això.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. Acabat el debat, cridarem a votació. (*Pausa.*) Mentrestant, recordo als diputats i diputades que han de seure al seu lloc assignat de votació, perquè, si no, després no funcionarà el sistema, eh?

(*Pausa llarga.*)

Sí, s'han fet canvis d'última hora crec que en alguns dels dictàmens, i estaven acabant d'aclarir-ho i portar-nos el vot telemàtic. Esperem.

(*Pausa llarga.*)

Silenci, diputats.

(*Pausa llarga.*)

Molt bé. Som-hi? (*Pausa.*) Passem a les votacions. (*Veus de fons i pausa.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat (continuació)

302-00222/12

Molt bé. Comencem votant el punt número 20, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre polítiques de seguretat.

Atenent les peticions de votació separada, votem, en primer lloc, el punt 8 i el punt 9 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquests dos punts han estat aprovats per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia per a garantir el dret a l'habitatge (continuació)

302-00223/12

Votem ara el punt vint-i-unè, que correspon a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia per a garantir el dret a l'habitatge.

Votem, en primer lloc, el punt número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 94 vots a favor, 40 en contra, cap abstenció.

I votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra, 4 abstencions.

I votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions.

I votem ara els punts 4 i 8.

Comença la votació.

Aquests dos punts han estat aprovats per 94 vots a favor, 4 en contra i 36 abstencions.

I votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 77 vots a favor, 40 en contra, 17 abstencions.

I votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 94 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt setè d'aquesta moció.

Comença a votació.

Ha estat aprovat per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Votem ara el punt novè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 29 vots a favor, 4 en contra i 101 abstencions.

Votem ara els punts 10 i 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 77 vots a favor, 4 en contra, 53 abstencions.

I votem ara l'enunciat i la lletra *a* del punt 12.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions.

I votem ara el punt 12, lletra *b*.

Comença la votació.
Ha estat aprovat per 29 vots a favor, 40 en contra i 65 abstencions.
I votem ara el punt tretzè... (*Veus de fons.*) Disculpin. S'ha rebutjat. Sí, sí. Ho he dit malament. Disculpin. Efectivament.
Passem, ara sí, a votar el punt número 13.
Comença la votació.
Ha estat aprovat per 94 vots a favor, 40 en contra, cap abstenció.
Votem ara el punt catorzè.
Comença la votació.
Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.
Votem ara el punt 15, la lletra *a*.
Comença la votació.
Ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 65 en contra i 36 abstencions.
Votem ara la resta de lletres del punt 15.
Comença la votació.
Han estat rebutjades per 29 vots a favor, 69 en contra, 36 abstencions.
Votem ara els punts 16 i 18.
Comença la votació.
Han estat aprovats per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
Votem ara el punt dissetè.
Comença la votació.
Ha estat aprovat per 48 vots a favor, 5 en contra, 81 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics autonòmics (continuació)

302-00224/12

Passem ara a votar el punt vint-i-dosè de l'ordre del dia, que correspon a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics autonòmics.

Procedim, atenent les peticions de votació separada, a votar els punts 1, 4, 5 i 7.a –1, 4, 5 i 7.a.

Comença la votació.
Aquests punts han estat rebutjats per 57 vots a favor, 69 en contra i 8 abstencions.
I votem ara els punts 3 i 7.c.
Comença la votació.
Han estat rebutjats per 57 vots a favor, 77 en contra i cap abstenció.
I votem ara la resta de la moció.
Comença la votació.
La resta de la moció ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els efectes, els reptes i les oportunitats digitals arran de la pandèmia de Covid-19 (continuació)

302-00225/12

I passem ara a votar el punt vint-i-tresè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els efectes, els reptes i les oportunitats digitals arran de la pandèmia de Covid-19.

Votem, en primer lloc, el punt número 1.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 69 en contra i 29 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 65 en contra, 8 abstencions.

I votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 65 en contra i 16 abstencions.

I votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 65 en contra, 29 abstencions.

Votem ara els punts 13 i 19.

Comença la votació.

En aquest punt s'ha produït un empat: 65 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Per tant, passem ara a votar-lo una segona vegada.

Comença la votació.

S'ha produït de nou l'empat; per tant, 65 vots a favor, 65 en contra, 4 abstencions.

Per tant, ho votarem de nou al final.

Passem ara a votar els punts 14 i 18.

Comença la votació.

Aquests punts s'han aprovat per 122 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Passem ara a votar el punt 20.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor, 4 en contra i 17 abstencions.

Votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

S'han aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transparència, les eines de control democràtic i el compromís contra la corrupció (continuació)

302-00226/12

I votem ara el punt 24, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transparència, les eines de control democràtic i el compromís contra la...
(*Anna Caula i Paretas demana per parlar.*) Sí, senyora Caula, digui'm?

(*Pausa.*)

Anna Caula i Paretas

Ara. Per fer avinent i sol·licitar la lectura del punt 4, si us plau.

El president

Molt bé. Atès que no hi ha votació separada del 4, el llegirem just abans de fer la votació de la resta de la moció, eh? (*Pausa.*)

Votem el primer punt d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 69 vots a favor, 65 en contra, cap abstenció.

Votem ara els punts 5.c i 5.f, que inclou els tres subapartats, eh?

Comença la votació.

Han estat aprovats per 69 vots a favor, 57 en contra, 8 abstencions.

I ara votarem la resta de la moció. Abans, però, demanaré al secretari, el senyor Pérez, que faci lectura d'aquest punt.

El secretari segon

Sí. Gràcies, president. El punt 4: «Recorda que, en el punt onzè de la Resolució 735/XII, sobre la lluita contra la corrupció, exigia uns mitjans públics exemplars en

aquesta lluita. En aquest marc celebra l'emissió per part de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals del reportatge "El virus de la corona", sobre les presump-tes corrupcions que afecten la Casa Reial, i lamenta que els mitjans de comunicació públics estatals no hagin afrontat aquest afer amb la mateixa voluntat d'exemplari-tat. Tanmateix cal recordar que, en aquell punt, per garantir la missió de servei pú-blic i el màxim rigor informatiu, també es constata que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals no ha programat cap contingut específic sobre els presumptes casos de corrupció que són motiu de processos judicials que afecten l'expresident Jordi Pujol, i s'instava a prendre mesures per contextualitzar la informació i oferir elements de judici a la ciutadania sobre els diversos escàndols de la presumpta cor-ruptió que l'afecten.»

El president

Gràcies, secretari. Passem, doncs, a votar aquest punt i la resta de punts que que- den per votar d'aquesta moció.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 77 vots a favor, 57 en contra, cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política general i les prioritats de país (continuació)

302-00227/12

I votem ara el punt 25, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política general i les prioritats del país.

Votem en primer lloc el punt número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 105 en contra i 17 abstencions.

I votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat per 94 vots a favor, 40 en contra, cap abstenció.

Projecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determinats conflictes familiars, i de modificació de la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat (continuació)

200-00013/12

Hem acabat les votacions de les mocions. Per tant, passem a la votació del Pro- jecte de llei de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determi- nats conflictes familiars, i de modificació de la Llei 15/2009, de 22 de juliol, de me- diació en l'àmbit del dret privat.

Votem, en primer lloc, les esmenes presentades pels grups parlamentaris que no han estat objecte de transacció pels grups i, en acabar, votarem les esmenes transac- cionals.

Votem, en primer lloc, les esmenes 3, 8, 10, 12, 15 i 17, presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 40 vots a favor, 94 en contra, cap abs- tenció.

Passem ara a votar els punts 6 i 7..., les esmenes, perdó, 6 i 7, presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

(Algú esternuda.) Salut!

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 61 vots a favor, 73 en contra, cap abstenció.

I votem ara l'esmena 16, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

En aquest punt, s'ha produït un empat: 65 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions. Per tant, tornem-lo a votar.

Comença la votació.

Ha quedat rebutjada per 57 vots a favor, 65 en contra, 12 abstencions.

Passem ara a votar el punt número..., perdó, l'esmena número 18, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Esmena número 18.

Comença la votació. *(Veus de fons.)* L'esmena número 18, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

S'ha produït un empat: 57 vots a favor, 57 en contra –corresponents a 34 de presencials i delegats i 23 de telemàtics–, 4 abstencions.

(Eduard Pujol i Bonell demana per parlar.) Sí; esperi's.

(Pausa.)

Eduard Pujol i Bonell

Ara sí. Perdoni, president, però no hem votat. I, igual que en altres circumstàncies s'han donat situacions molt semblants i hi hem estat..., doncs, hem tingut una interpretació molt laxa i ho hem acceptat, demanaria que...

El president

Tornem a votar.

Eduard Pujol i Bonell

...hi hagués aquesta actitud.

El president

Votem l'esmena 18, que quedi clar.

(Remor de veus i pausa.)

Escoltin, hem votat l'esmena 16, anteriorment, que s'ha produït un empat; hem tornat a votar i s'ha desfet aquest empat en la línia de rebutjar l'esmena.

Passem ara a votar la número 18. Sí? *(Pausa.)*

Votem l'esmena número 18.

Comença la votació.

Ha quedat rebutjada per 57 vots a favor, 65 en contra i 12 abstencions.

Votem ara les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, que són les 1, 2, 4 i 9.

Comença la votació.

S'han aprovat per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara les esmenes números 5, 11 i 14.

Comença la votació.

S'han aprovat també per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

I votem ara l'esmena número 13, signada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà.

Comença la votació.

S'ha aprovat per 130 vots a favor, cap en contra, 4 abstencions.

Votem ara l'esmena número 19, signada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà.

Comença la votació.

S'ha aprovat per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

I votem ara, finalment, el conjunt de la iniciativa.

Comença la votació.

La votació del Projecte de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, en relació amb l'establiment de l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació en determinats conflictes familiars, i de modificació de la Llei 15/2009, de 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat..., ha estat aprovat per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Proposició de llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de la modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència (continuació)

202-00070/12

Passem ara a votar la Proposició de llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència.

Votarem, en primer lloc, les esmenes presentades pels grups parlamentaris i després, finalment, les transaccions.

Els faig avinent que l'esmena transaccional número 17 ha estat retirada.

Votem l'esmena número 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Votem ara les esmenes 12, 13 i 14.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara l'esmena 16.

Comença la votació.

En aquesta esmena s'ha produït un empat: 65 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Per tant, tornem a votar..., una segona vegada.

Comença la votació.

S'ha produït de nou l'empat: 65 vots a favor, 65 en contra, 4 abstencions.

Per tant, la votarem al final, obrint un període extraordinari de votació per desfer l'empat.

Votem ara l'esmena transaccional número 5, signada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà.

Comença la votació.

S'ha aprovat per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

I votem ara l'esmena transaccional número 8, signada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà.

Comença la votació.

S'ha aprovat per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Votem ara l'esmena transaccional número 9, signada pel Grup Parlamentari de Ciutadans i el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Comença la votació.

S'ha produït un empat: 65 vots a favor, 65 en contra, 4 abstencions.

Per tant, votem una segona vegada.

Comença la votació.

S'ha produït de nou el mateix empat. Per tant, ho votarem també al final.

Votem ara la resta de la iniciativa. Passem a votar.

Comença la votació.

La Proposició de llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de la modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, ha estat aprovada per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Projecte de llei de restabliment del complement de productivitat variable del personal estatutari de l'Institut Català de la Salut (debat de delegació de la competència legislativa plena) (continuació)

200-00008/12

Votem ara la sol·licitud de delegació en la Comissió de Salut de la competència legislativa plena per al Projecte de llei de restabliment del complement de productivitat variable del personal estatutari de l'Institut Català de la Salut.

Votem la delegació.

Comença la votació.

La delegació ha estat aprovada per 69 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions.

Proposició de llei del servei d'atenció pública a la salut bucodental i de creació del Programa d'atenció dental infantil a Catalunya (debat de delegació de la competència legislativa plena) (continuació)

202-00040/12

I votem ara la sol·licitud de delegació en la Comissió de Salut de la competència legislativa plena de la Proposició de llei del servei d'atenció pública a la salut bucodental i de creació del Programa d'atenció dental infantil a Catalunya.

Comença la votació.

Igualment ha estat aprovada per 69 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions.

Obrim ara un període de deu minuts, un recés de deu minuts, per poder fer la votació dels tres punts –eren tres, secretari general, eh? (*veus de fons*)–, els tres punts en els quals s'ha produït l'empat.

La sessió se suspèn a un quart de quatre de la tarda i es reprèn a un quart de quatre i catorze minuts.

El president

Ara entraran els vots telemàtics.

En qualsevol cas, els recordo que les votacions en les quals s'ha produït un empat i que ara votarem de nou són les corresponents als punts 13 i 19 de la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els efectes, els reptes i les oportunitats digitals arran de la pandèmia de la Covid-19, que correspon al punt vint-i-tresè de l'ordre del dia; la transaccional número 9, signada pel Grup Parlamentari de Ciutadans i el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, de la Proposició de llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de la modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, i, d'aquesta mateixa proposta, d'aquesta mateixa iniciativa, l'esmena número 16. Sí? (*Pausa.*) Bé.

De seguida procedirem a la votació, quan ens entrin els vots telemàtics.

(*Pausa llarga.*)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes, els reptes i les oportunitats digitals arran de la pandèmia de Covid-19 (continuació)

302-00225/12

Molt bé. Passem, doncs, a votar, de la moció corresponent al punt vint-i-tresè de l'ordre del dia, els punts 13 i 19. Sí? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Es reproduceix el mateix empat a 65 vots: 65 a favor, 65 en contra –corresponents a 43 de delegats i presencials i 22 de telemàtics–, 4 abstencions.

Per tant, aquest punt queda rebutjat.

Proposició de Llei de l'exempció de copagament als menors orfes tutelats per l'Administració i de la modificació de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència (continuació)

202-00070/12

Passem ara a l'esmena número 16 en la Proposició de Llei d'exempció del copagament als menors orfes tutelats per l'Administració.

Comença la votació.

S'ha produït de nou l'empat: 65 vots a favor –corresponents a 43 de delegats i presencials i 22 de telemàtics–, 65 en contra i 4 abstencions.

Per tant, aquesta esmena també decau.

I passem ara a votar la transaccional número 9, signada pel Grup Parlamentari de Ciutadans i el Grup Parlamentari de Catalunya En Comú Podem, respecte a la mateixa iniciativa.

Comença la votació.

S'ha aprovat aquesta esmena transaccional, atès que hi han 69 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Ara sí, no hi han més punts a votar.

S'aixeca la sessió. Bon estiu.

La sessió s'aixeca a dos quarts de quatre de la tarda i dos minuts.